Arthur Conan Doyle

Cloomber mysteriet

Bibliotek 1800

Arthur Conan Doyle

Cloomber mysteriet

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Arthur Conan Doyle: *Cloomber mysteriet* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Arthur Conan Doyle: *Cloomber mysteriet* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Familien Wests udvandring fra Edinburgh

Jeg, John Fothergill West, studiosus juris ved St. Andrew's Universitet, har søgt på de følgende blade at forelægge min beretning for almenheden i en sammentrængt og forretningsmæssig form.

Det er ikke mit ønske at gøre litterær lykke, og heller ikke har jeg nogen trang til ved min stils skønhed eller ved den kunstneriske opsætning af begivenhederne at kaste nogen dybere skygge over de sælsomme hændelser, jeg skal omtale. Min højeste ærgerrighed er, at de, som ved noget om sagen, efter at have læst min beretning skal være i stand til med god samvittighed at bekræfte den uden at finde et eneste afsnit, hvor jeg enten har lagt noget til eller trukket noget fra sandheden.

Og når jeg dette, vil jeg være rigelig tilfredsstillet med udbyttet af mit første og sandsynligvis sidste litterære forsøg.

Det var min plan at skildre mine oplevelser i rækkefølge, idet jeg stolede på troværdige meddelelser, når jeg beskrev det, som lå udenfor min egen personlige kundskab. Jeg har imidlertid nu gennem venners velvillige medvirken fattet en plan, som jeg forventer vil blive mindre byrdefuld for mig og mere tilfredsstillende for læseren. Den går ud på at gøre brug af de forskellige manuskripter, som jeg har hos mig vedrørende emnet, og dertil føje de førstehånds udsagn, som skyldes dem, som havde bedst lejlighed til at kende generalmajor J. B. Heatherstone.

I overensstemmelse med denne plan vil jeg forelægge almenheden vidnesbyrd af Israel Stakes, tidligere kusk ved Cloomber Hall, og af John Easterling, doktor i Edinburgh, for tiden praktiserende læge i Stranraer i Wigtownshire.

Hertil skal jeg føje en ordret beretning, taget fra den afdøde John Berthier Heatherstones dagbog, om de begivenheder, som fandt sted i Thulldalen, efteråret 1841, henimod slutningen av den første afghanske krig, tilligemed en beskrivelse af kampen i Teradapasset og Ghoolab Shahs død.

For mig selv forbeholder jeg den opgave at fylde alle de tomme steder ud, som måtte blive tilbage i fortællingen. På denne møde har jeg indskrænket mig til at være samler i stedet for forfatter, men på den anden side er mit arbejde ophørt at være en fortælling og har taget den mere udvidede form af en række aktstykker.

Min far, John Hunter West, var en velbekendt lærd, når det gjaldt sanskrit og andre orientalske sprog, og hans navn er fremdeles af betydning for dem, som interesserer sig for sådanne ting. Det var ham, som første gang efter sir William Jones henledte opmærksomheden på den ældre persiske litteraturs store værd, og hans oversættelser både efter Hafiz og Terideddin Atar har fået den varmeste anbefaling af baron von Hammer-Purgstall i Wien og andre fremragende kritikere på det europæiske fastland.

I nummeret af "*Orientalisches Blatt*" for januar 1861 kaldes han "den berømte og meget lærde Hunter West i Edinburgh" – en udtalelse, som jeg godt kan huske, at han klippede ud og med tilgivelig forfængelighed nedlagde blandt de vigtigste papirer i familiearkivet.

Han var uddannet som sagfører, men hans lærde kæphest lagde beslag på så meget af hans tid, at han kun havde lidt tilbage til sit embede.

Når hans klienter søgte ham på kontoret i George Street, var han begravet i advokaternes bibliotek eller grublede over et eller andet muggent håndskrift i det filosofiske institut, idet hans hjerne mere beskæftigede sig med den lovbog, som Menu udstedte seks hundrede år før Kristi fødsel, end med de indviklede problemer i den skotske ret i det nittende århundrede. Det er derfor næppe til at undres over, at eftersom hans lærdom tiltog, mindskedes hans praksis, indtil det øjeblik kom, da han havde nået højdepunktet af sin berømmelse, men samtidig også det laveste i sine indtægter.

Der fandtes ikke et professorat i sanskrit ved noget af hans fædrelands universiteter og heller ikke et sted, hvor der var efterspørgsel efter de eneste åndelige varer, han havde at råde over. Vi var derfor blevet nødt til at trække os tilbage til en fornem fattigdom og trøste os med Firdausis, Omar Khayyams og andre af hans østerlandske yndlinges aforismer og leveregler, hvis det ikke havde været for den uventede elskværdighed og det hensyn, som blev vist os af hans halvbroder, William Farintosh, godsejeren på Branksome i Wigtownshire.

Denne William Farintosh ejede et gods, hvis udstrækning desværre stod i højst urimeligt forhold til dets værdi, da det var den mest øde og ufrugtbare del af hele det øde og ufrugtbare grevskab. Som ugift havde han imidlertid haft små udgifter, og det var lykkedes ham ved afgiften fra de spredte forpagtergårde og salget af Galloway-heste, som han opdrættede, ikke alene at

kunne leve som en godsejer burde, men også at sætte en betydelig pengesum i banken.

Vi havde ikke hørt meget fra vor slægtning i den tid, da vi sad forholdsvis godt i det, men just som det var helt ude med os, kom der som en trøstende engel et brev, som forsikrede os om hans medfølelse og støtte.

I dette brev fortalte godsejeren på Branksome, at en af hans lunger var angrebet og var blevet værre og værre i nogen tid, og at dr. Easterling i Stranraer stærkt havde tilrådet ham at tilbringe de få år, han endnu havde tilbage, i et mildere klima. Han havde derfor besluttet at rejse til det sydlige Italien, og han bad os nu om, at vi ville tage bolig på Branksome i hans fraværelse, og at min far ville fungere som hans fuldmægtig for en løn, som sikrede os mod enhver frygt for at lide nød.

Vor mor var død for nogle år siden, så det var kun mig, min far og Ester, som skulle rådslå om dette forslag, og det vil let forstås, at det ikke tog os lang tid at bestemme os for at modtage godsejerens ædelmodige tilbud. Min far rejste til Wigtown samme aften, og Ester og jeg fulgte efter nogle dage senere, medførende to kartoffelsække fulde af lærde bøger og andre ting fra vort hus, som var umagen og omkostningerne ved at flytte dem med os værd.

2. Om den sælsomme måde, hvorpå en lejer kom til Cloomber

Branksome kunne se ud som en tarvelig bolig i sammenligning med en engelsk godsejers herregård, men efter vort lange ophold i lejede værelser var den virkelig storartet. Det var en lav og langstrakt bygning, som havde røde tagsten og vinduer med små ruder, en overflod af værelser med røgsværtede lofter og egetræspaneler. Foran huset lå en lille græsplæne omgivet af en smal række vantrevne bøgetræer, angrebet af vindens ødelæggende virkninger fra havet. Bag huset lå den spredte landsby Branksome-Bere – højst en halvt snes hytter, beboet af jævne fiskerfolk, som så på godsejeren som deres naturlige beskytter.

Mod vest lå den brede gule strand og det Irske Hav, medens der i alle andre retninger strakte sig nøgne moser med grågrønne farver tæt på og purpurfarve på afstand helt ud til horisonten i lange, lave bølger.

Hvilken øde og kedelig kyst! En mand kunne gå mangen en trættende mil og aldrig se andet liv end de hvide, tungtflaksende strandmåger, som skreg til hinanden med skærende og trist stemme.

Forfærdelig øde og forfærdelig forladt! Når man først havde Branksome ude af syne, var der ikke tegn på noget, som skrev sig fra menneskehånd, undtagen der, hvor det høje, hvide tårn på Cloomber Hall rejste sig lig mindesmærket på en kæmpegrav, mellem de omgivende fyrre og lærketræer.

Dette store hus, som lå en engelsk mil eller mere fra vor bolig, var bygget af en rig købmand fra Glasgow med en ejendommelig smag og vaner som hos en eneboer. På den tid, vi flyttede dertil, havde det stået ubeboet i mange år og beherskede aldeles højen, det lå på, med sine vejrbidte vægge og tomme vinduer.

Tomt og vejrbidt tjente det alene som sømærke for fiskerne; for ved erfaring havde de fundet ud af, at når de bare havde godsejerens skorstenspibe og det hvide tårn på Cloomber på linje, kunne de styre gennem de frygtelige brændinger over skærene, der som et sovende uhyre holdt vagt over vandet i bugten.

Til dette vilde sted var det, at skæbnen havde bragt min far, min søster og mig. For os havde det ensomme ikke noget afskrækkende ved sig. Efter al storbyens møje og larm og efter de trættende forsøg på at opretholde skinnet udadtil med en mager indtægt havde vi her en stor beroligende stilhed med vid udsigt og frisk luft. Her fandtes der i alt fald ingen nabo til at forstyrre os.

Godsejeren havde efterladt sig sin vogn og to ponyer, hvormed min far og jeg kørte rundt på godset og udrettede sådanne små ærinder, som falder i en fuldmægtigs eller såkaldt "faktors" lod, medens vor elskværdige Ester varetog vore hjemlige behov og lyste op i den mørke, gamle bygning.

Således levede vi stille og fredeligt indtil den sommernat, da en uventet hændelse indtraf, som viste sig at være et varsel for de sælsomme begivenheder, jeg har grebet pennen for at skildre.

Det havde været min vane at ro ud om aftenen i godsejerens båd og fiske nogle hvidding, som vi kunne få til aftensmad. Ved denne lejlighed var min søster med mig og sad med sin bog i agterenden af båden, medens jeg kastede snøren ud længere fremme.

Solen var gået ned bag den irske kyst, men en lang stribe af en stærkt farvet sky viste endnu, hvor den var forsvundet og kastede et smukt skin over vandene. Hele det store hav var stribet af karmoisinrøde streger. Jeg havde rejst mig i båden og så med fryd udover det store panorama af strand og hav og himmel, da min søster greb mig i armen med et lille overrasket råb.

"Se der, John," sagde hun, "der er lys i tårnet på Cloomber!"

Jeg vendte på hovedet og stirrede på det høje hvide tårn, som stak op bag træerne.

Jeg kunne tydeligt se skinnet af et lys i et af vinduerne; pludselig forsvandt det og skinnede så ud fra et andet vindue højere oppe. Der lyste det i nogen tid, men pludselig strøg det forbi to vinduer efter hinanden nedenunder, før træerne skyggede for vor udsigt til det. Det var klart, at nogen, som bar en lampe eller et lys, var klatret op ad trapperne i tårnet og derefter vendt tilbage til selve huset.

"Hvem i alverden kan det være?" sagde jeg snarere til mig selv end til Ester. Jeg kunne nemlig forstå af det overraskede udtryk i hendes ansigt, at hun ikke havde noget svar at give mig. "Det er måske nogle af folkene fra Branksome-Bere, som har ønsket at bese stedet."

Min søster rystede på hovedet.

"Der er ikke en eneste af dem, som ville vove at sætte sin fod indenfor porten på Cloomber Hall," sagde hun. "Desuden er nøglerne hos bestyreren i Wigtown. Selv om de var aldrig så nysgerrige, kunne ingen af folkene komme ind."

Når jeg tænkte på den massive port og de tunge slåer, som vogtede indgangen til første etage, kunne jeg ikke andet end indrømme den vægt, som lå i min søsters indvending. Gæsten måtte enten have brugt stor magt for at bane sig vej ind, eller også måtte han have fået fat i nøglerne.

Underligt berørt af dette lille mysterium roede jeg i land fast bestemt på at se efter, hvem den fremmede kunne være, og hvad der var hans hensigt. Jeg lod min søster blive tilbage i Branksome, råbte på Seath Jamieson, en gammel orlogsmatros og en af de kækkeste blandt fiskerne, og sammen med ham gik jeg afsted over mosen i det tiltagende mørke.

"Det har ikke noget godt ord på sig i mørke, det hus," bemærkede min følgesvend.

Han sagtnede gangen betydeligt, da jeg havde forklaret ham målet for vor vandring.

"Det er vel ikke for ingenting," sagde han, "at han, som ejer det, ikke tør komme nærmere til det end en hel skotsk mil."

"Men der er i alt fald nogen, som ikke er bange for at gå derind," sagde jeg.

Jeg pegede på den store hvide bygning, som rejste sig foran os i halvmørket.

Det lys, jeg havde set fra havet, bevægede sig frem og tilbage forbi vinduerne i første etage, hvor skodderne var fjernet. Jeg kunne nu se, at et andet svagere lys fulgte nogle skridt efter det første. Der var åbenbart to personer, den ene med lampe og den

anden med lys, som foretog en omhyggelig undersøgelse af bygningen.

"Lad den mand passe sit eget," sagde Seath Jamieson hårdnakket, idet han standsede brat. "Hvad har vi med det at gøre, om et genfærd eller en bussemand finder på at interessere sig for Cloomber. Det er ikke sundt at befatte sig med slige ting."

"Hør nu her," sagde jeg, "tror De, at et genfærd er kommet hertil i en jagtvogn? Hvad er det for et lys, vi ser derhenne ved porten?"

"Det er lygterne på en jagtvogn, det er sikkert nok!" råbte min ledsager med en muntrere stemme. "Lad os gå derhen, mr. West, og spørge, hvor den kommer fra."

Mørket var nu faldet fuldstændigt på, når undtages en enkelt lang, smal stribe i vest. Famlende os frem over mosen kom vi til vejen fra Wigtown, hvor de høje stenpiller betegner indgangen til alleen på Cloomber. En stor jagtvogn stod uden for parken, og hesten græssede på den smalle græskant langs vejen.

"Det er rigtigt!" sagde Jamieson, medens han så nærmere på den forladte vogn. "Jeg kender den godt. Den tilhører mr. McNeil fra Wigtown – ham, som har nøglerne."

"Så kan vi lige så godt slå af en sludder af med ham, siden han nu er her," svarede jeg. "Nu kommer de ned, hvis jeg ikke tager fejl."

I det samme hørte vi den tunge port blive slået i, og nogle minutter efter kom to skikkelser, den ene høj og kantet, den anden kort og tyk, hen mod os i mørket. De talte så ivrigt sammen, at de ikke lagde mærke til os, før de var kommet helt ud på vejen.

"Godaften, mr. McNeil," sagde jeg.

Idet jeg sagde det, trådte jeg frem og vendte mig til bestyreren fra Wigtown, som jeg var en smule bekendt med.

Den mindste af de to vendte ansigtet mod mig og viste, at jeg ikke havde taget fejl af ham; men hans høje ledsager sprang tilbage og lagde alle tegn for dagen på en voldsom ophidselse.

"Hvad er dette, McNeil?" hørte jeg ham sige med en halvkvalt stemme. "Var det dette, De lovede mig? Hvad skal dette betyde?"

"Bliv ikke bange, general! Bliv ikke bange!" sagde den lille tykke bestyrer.

Han talte i den beroligende tone, som man bruger overfor forskræmte børn.

"Dette er unge mr. Fothergill West fra Branksome," sagde han; "hvad det er, som bringer ham hid i aften, forstår jeg ikke. Men da I skal være naboer, kan jeg ikke gøre noget bedre end at benytte lejligheden til at forestille Dem for hinanden. Mr. West, dette er general Heatherstone, som agter at leje Cloomber Hall."

Jeg rakte min hånd til den høje mand, som tog den på en tvivlrådig, halvt modstræbende måde.

"Jeg kom herhen," forklarede jeg, "fordi jeg så Deres lys i vinduerne og tænkte mig, at der kunne være noget galt på færde. Det glæder mig meget, at jeg kom, siden jeg derved har fået lejlighed til at gøre generalens bekendtskab."

Medens jeg talte, bemærkede jeg, at den nye lejer på Cloomber Hall så meget skarpt på mig gennem mørket. Da jeg havde talt ud, strakte han en lang, skælvende arm frem og vendte vognlygten således, at den kastede et stærkt lys over mit ansigt.

"Store himmel, McNeil!" råbte han med samme rystende stemme som før, "manden er jo så brun som chokolade! Han er ikke nogen engelskmand. Hør, De er vist ikke englænder?"

"Jeg er født og opdraget i Skotland," sagde jeg, og var stærkt tilbøjelig til at le, men blev hindret i det ved min nye bekendts åbenbare rædsel.

"Skotland?" sagde han med et lettelsens suk. "Det er jo det samme nu om dage. De må undskylde mig, mr. West. Jeg er nervøs, forfærdelig nervøs. Kom, McNeil, vi må være tilbage i Wigtown på mindre end en time. Godaften, mine herrer, godaften!"

De to mænd satte sig i vognen, kusken smældede med pisken, og den høje jagtvogn rullede bort gennem mørket og kastede et stærkt gult lys til begge sider, indtil larmen af dens hjul døde bort i det fjerne.

"Hvad mener De om vor nye nabo, Jamieson?" spurgte jeg efter et langt ophold.

"Han ser virkelig ud til at være overmåde nervøs, som han selv siger, mr. West. måske hans samvittighed ikke er helt i orden."

"Det er snarere hans lever, der fejler noget," sagde jeg. "Han ser ud, som om han har sat sin styrke på en streng prøve. Men blæsten er kølig, Seath, og det er på tide, at vi begge kommer i hus."

Jeg sagde godnat til min følgesvend og gik tværs over mosen i retning efter det muntre rødlige lys, som strålede ud af dagligstuevinduerne på Branksome.

3. Om vort videre bekendtskab med generalmajor J. B. Heatherstone

Som man vel kan tænke sig, vakte det megen opmærksomhed i vort lille samfund, da man fik at høre, at herskabsboligen atter ville blive beboet, og man grundede en hel del angående de nye folk og deres hensigter med at vælge netop denne særlige del af landet til opholdssted.

Det blev snart kendt, at de i alle tilfælde havde bestemt sig for et længere ophold, hvad der end kunne ligge til grund for det. For der kom hele arbejdssjak af blytækkere og tømmermænd fra Wigtown, og der blev hamret og istandsat fra morgen til aften.

Det var overraskende, hvor hurtigt mærkerne fra vind og vejr blev udslettet, indtil det store, solide hus fik så splinternyt udseende, som om det var bygget i går. Der var meget, som tydede på, at penge ikke havde noget at betyde for general Heatherstone, og at det ikke var for at spare, at han havde taget bolig iblandt os.

"Han arbejder måske med nogle studier," mente min far, da vi drøftede spørgsmålet ved frokostbordet. "Måske han har valgt dette afsides sted til fuldførelsen af et eller andet stort værk, som han er i gang med. I så fald ville det glæde mig at give ham adgang til mit bibliotek."

Ester og jeg smilede ad den højtidelige måde, som han talte om de to sækfulde bøger på.

"Det kan gerne være," sagde jeg, "men under vort korte møde gjorde generalen ikke indtryk på mig af at være en mand, som havde meget fremtrædende litterære tilbøjeligheder. Hvis jeg

skulle vove en gisning, ville jeg sige, at han er her efter lægeråd og i håb om, at den fuldstændige ro og friske luft kan læge hans ødelagte nervesystem. Hvis du havde set, hvorledes han stirrede på mig, og hvorledes han famlede med fingrene, ville du nok kunne have tænkt dig, at han havde brug for at revalidere sig."

"Mon han er gift og har familie," sagde min søster. "Stakkels mennesker – hvor ensomt de vil få det! Med undtagelse af os er der jo ikke en eneste familie, de kan omgås inden for syv engelske mil eller mere."

"General Heatherstone er en overordentlig fremragende kriger," sagde min far.

"Hvorledes har du fået noget at vide, som vedrører ham, far?"

"Åh jo, mit kære barn," sagde han, og smilede over sin kaffekop. "I lo ad mit bibliotek for et øjeblik siden, men nu skal I få se, at det af og til også kan være til nytte."

Han tog en bog i rødt bind ned fra en hylde og bladet i den.

"Dette er en liste over officererne i den indiske hær for tre år siden," sagde han, "og her har vi netop den mand, her er tale om:

> *Heatherstone, J. B., kommandør af Bath-ordenen, kære venner, og dekoreret med Victoria-korset,* tænk på det, Victoria-korset – *tidligere oberst i det indiske infanteri, 41. Bengalske Fodbrigade, nu trådt tilbage med generalmajors rang.*

I denne spalte ved siden af," fortsatte min far, "er optegnet hans bedrifter: Indtagelse af Ghuznee, forsvar af Jallalabad, Sobraon 1818, det indiske mytteri og undertvingelsen af Oudh.

Fem gange nævnt i indberetningerne til Hendes Majestæt Dronningen.

Jeg tror, kære børn, at vi har grund til at være stolt af vor nye nabo."

"Der står vel ikke noget om, hvorvidt han er gift eller ikke?" spurgte Ester.

"Nej," sagde min far, medens han rystede på sit hvide hoved, fornøjet over sin egen humoristiske sans. "Det falder ikke ind under rubrikken 'livsfarlige bedrifter' – skønt det kunne det vel nok, min kære ven, det kunne det vel nok!"

Men alle vore tvivl i så henseende blev meget snart ryddet af vejen, for samme dag som istandsættelsen og møbleringen var fuldført, havde jeg noget at gøre i Wigtown, og da jeg red dertil, mødte jeg på vejen en vogn, som førte general Heatherstone og hans familie til deres nye hjem. En ældre dame, som så udslidt og sygelig ud, sad ved siden af ham, og over for ham en ung mand omtrent på min alder, og en pige, som så ud til at være et par år yngre.

Jeg hilste og ville ride forbi, da generalen råbte til sin kusk, at han skulle standse, og rakte hånden ud til mig. Jeg kunne nu i dagslyset se, at hans ansigt, skønt det var barskt og strengt, alligevel kunne få et ikke uvenligt udtryk.

"Hvorledes står det til, mr. Fothergill West?" råbte han. "Jeg må bede om undskyldning, hvis jeg var lidt kort for hovedet forleden aften. De må undskylde en gammel soldat, som har været i tjenesten den bedste del af sit liv. Men De må da alligevel indrømme, at De er nok så mørk i huden af en skotte at være?"

"Vi har nogle dråber spansk blod i vore årer," sagde jeg, idet jeg undrede mig over, at han kom tilbage til dette emne.

"Det kan selvfølgelig forklare det," sagde han, og fortsatte til sin hustru: "Kære ven, lad mig præsentere mr. Fothergill West for dig. Dette er min søn og min datter. Vi er kommet hertil for at søge hvile, mr. West – fuldstændig hvile."

"I så fald kunne De vanskeligt være kommet til et mere hensigtsmæssigt sted," sagde jeg.

"Ja så, det mener De?" svarede han. "Jeg antager også, at her er overordentlig stille og afsondret. Man kan vel vandre rundt her om natten uden at møde en levende sjæl."

"Der er ikke mange her, som er ude, efter at det er blevet mørkt," sagde jeg.

"Og man er vel ikke meget plaget med omstrejfere og vandrende tiggere eller håndværkssvende eller tatere?"

"Jeg synes, det er koldt," sagde mrs. Heatherstone, idet hun trak sin tykke sælskindskåbe tættere sammen om sig. "Vi opholder også mr. West."

"Det gør vi jo også, kære ven, det gør vi også. Kør, kusk. Godmorgen, mr. West!"

Vognen rullede afsted til herresædet, og jeg red tankefuld videre til den lille by.

Da jeg kom hen ad hovedgaden, løb mr. McNeil ud mod mig fra sit kontor og vinkede til mig, at jeg skulle standse.

"Vore nye lejere er kommet," sagde han. "De kørte derover her til morgen."

"Jeg traf dem på vejen," svarede jeg.

Da jeg så ned på den lille bestyrer, opdagede jeg, at han var rød i ansigtet, som om han havde taget sig et ekstra glas.

"Jeg foretrækker en virkelig gentleman til at gøre forretninger med," sagde han og skoggerlo. "De folk forstår mig, og jeg

forstår dem. "Hvilken sum skal jeg anføre?" sagde generalen, medens han tog en anvisningsblanket ud af sin tegnebog og lagde den på bordet. "Tre tusinde og fem hundrede kroner," sagde jeg, og sørgede for at der blev noget tilbage til godtgørelse for mig for tid og bryderi."

"Jeg troede, ejeren betalte Dem for det," sagde jeg.

"Ja, ja, men det er godt at have lidt uden om. Han udfyldte anvisningen og kastede den over til mig, som om det havde været et gammelt frimærke. På den måde bør forretninger gøres mellem hæderlige folk – men det vil ikke gå an, hvis nogen var tilbøjelig til at beregne sig fordel. Vil De ikke komme ind, mr. West, og smage lidt på min whisky?"

"Nej tak," sagde jeg, "jeg har forretninger at ordne."

"Godt, godt, forretninger er hovedsagen. Det er også godt at lade være at drikke om formiddagen. Jeg for min part smager aldrig spiritus før klokken tolv, når jeg undtager en dråbe før frokost til at give mig appetit og måske et glas eller to bagefter for at befordre fordøjelsen. Hvad synes De om generalen, mr. West?"

"Jeg har næppe haft lejlighed til at danne mig nogen mening," svarede jeg.

Mr. McNeil bankede sig med pegefingeren på panden.

"Det her er, hvad jeg tror om ham," sagde han med en fortrolig hvisken, medens han rystede på hovedet. "Han er forstyrret efter min mening. Hvad ville De anse for et bevis på galskab, mr. West?"

"Åh, for eksempel at lægge en anvisning frem in blanco for en bestyrer i Wigtown," sagde jeg.

"Åh, De spøger som altid. Men mellem os sagt, hvis en mand spurgte Dem om, hvor langt der var herfra til en havneby, og om der kom skibe hertil fra Østasien, og om der færdedes landstrygere ude på vejene, og om han som lejer ikke havde lov til at bygge en høj mur omkring ejendommen, hvad ville De mene om det?"

"Jeg ville ganske sikkert anse ham for excentrisk," sagde jeg.

"Hvis hver mand blev behandlet efter sin ret, ville vor ven befinde sig i et hus med en høj mur omkring ejendommen, uden at det ville koste ham en øre," sagde bestyreren.

"Hvor henne da?" spurgte jeg.

"Grevskabet Wigtowns sindssygeasyl," råbte den lille mand med en klukkende latter, under hvilken jeg red min vej, medens jeg overlod til ham selv at fryde sig over sin morsomhed.

Ankomsten af den nye familie til Cloomber Hall havde ingen mærkbar indvirkning i retning af at indskrænke ensformigheden i vor afsides egn, for i stedet for at indlade sig på sådanne enkle fornøjelser, som måtte byde sig frem her på landet, eller, som vi havde håbet, at interessere sig for vore forsøg på at forbedre vore fattige husmænds og fiskeres vilkår, syntes de at afholde sig fra enhver iagttagelse og knapt nok vove sig udenfor porten.

Vi fandt også snart, at bestyrerens udsagn om, at ejendommen skulle indhegnes, havde sin rigtighed, for hele flokke af arbejdsfolk var i travl virksomhed fra tidlig morgen til sen aften med at rejse et højt plankeværk omkring det hele.

Da dette var færdigt og forsynet med jern-pigge foroven, blev Cloomber Park utilgængelig for enhver, som ikke var usædvanlig god til at klatre. Det lod til, at den gamle soldat var

så havde så indgroede militære forestillinger, at han ligesom onkel Toby endog i fredstid ikke kunne afholde sig fra at indtage forsvarsstilling.

Endnu mere mærkeligt var det, at han havde provianteret huset som stod han for en belejring, for Begbie, indehaveren af den fornemste forretning i husholdningsvarer i Wigtown, fortalte mig i et anfald af glæde og overraskelse, at generalen havde sendt ham en ordre på flere hundrede dusin kasser med alle mulige slags henkogt kød og grønsager.

Man kan tænke sig, at alle disse usædvanlige begivenheder ikke fik lov at passere uden at blive gjort til genstand for ondskabsfulde udlægninger. I hele omegnen snakkede man ikke om andet end de nye lejere på Cloomber Hall og de grunde, som havde bevæget dem til at komme hertil.

Men den eneste gisning, som folk kunne finde på, var den samme, som allerede var faldet McNeil ind, nemlig at den gamle general og hele hans familie var angrebet af en sindssygdom; eller der blev antydet, at han havde udøvet en eller anden frygtelig forbrydelse og nu prøvede at undgå følgerne af sine ugerninger.

Begge disse antagelser var vel naturlige efter omstændighederne, men ingen af dem forekom mig at frembyde den rigtige forklaring af kendsgerningerne.

Det er sandt, at general Heatherstones optræden ved vort første møde var sådan, at den nok kunne vække mistanke om sindssygdom, men ingen kunne have været mere fornuftig og mere høflig, end han senere havde vist sig at være.

Desuden førte hans hustru og børn det samme afsondrede liv som han selv, så at årsagen ikke udelukkende kunne søges i

hans eget helbred.

Hvad den mulighed vedrørte, at han kunne være flygtet for justitsen, var denne teori endnu mindre holdbar. Wigtownshire var en øde og afsides egn, men alligevel ikke sådan en mørk krog af verden, at en berømt officer kunne håbe at være i stand til at gemme sig der, og desuden ville en mand, som var bange for offentligheden, ikke sætte alles tunger i sådan bevægelse, som generalen havde gjort.

I det hele taget var jeg tilbøjelig til at tro, at den virkelige løsning på gåden lå i hans egen antydning af, at han elskede ro og fred, og at de havde taget ophold her som følge af en næsten sygelig trang til ensomhed og hvile. Vi fik meget snart et eksempel på, hvor vidt denne trang til afsondring kunne føre dem.

Min far var en morgen kommet ned til os. Hele hans ansigtsudtryk var præget af en stor beslutning.

"Du må tage den røde kjole på i dag, Ester," sagde han, "og du, John, må klæde dig så pænt du kan, for jeg har besluttet, at vi alle tre i eftermiddag skal køre hen og hilse på general Heatherstone og frue."

"Et besøg på Cloomber!" råbte Ester og klappede i hænderne.

"Jeg er her," sagde min far med værdighed, "ikke bare som godsejerens fuldmægtig, men også som hans slægtning. I denne egenskab er jeg overbevist om, at han ville ønske, jeg skulle besøge disse nye folk og tilbyde dem al den venlighed, som det står i min magt at opbyde. For øjeblikket må de føle sig afsondrede og venneløse. Hvad siger ikke den store Firdausi? "De bedste prydelser for en mands hus er hans venner"."

Min søster og jeg vidste af erfaring, at når vor gamle far begyndte at retfærdiggøre sine beslutninger med citater af de persiske digtere, var der ikke nogen udsigt til at kunne rokke ved dem. Og samme eftermiddag kørte vognen frem for døren med min far på kuskesædet, iført sin næstbedste frakke og et par nye kørehandsker.

"Stig ind, kære børn," råbte han og smældede muntert med pisken, "vi skal vise generalen, at han ikke har nogen grund til at skamme sig over sine naboer."

Men ak! Hovmod står altid for fald. Vore velnærede ponyer og vort skinnende seletøj var ikke bestemt til denne dag at indgive beboerne på Cloomber nogen følelse af vor betydning.

Vi havde nået indkørslen til alleen, og jeg skulle netop til at stige af og lukke porten op, da vor opmærksomhed blev fanget af en meget stor tavle, som var fæstet således til et af træerne, at ingen kunne komme forbi uden at se den. På denne tavle var med store sorte bogstaver malet følgende gæstfrie indskrift:

General og mrs. Heatherstone
ønsker ikke
at udvide
kredsen af deres bekendtskaber.

Vi blev allesammen siddende i nogle øjeblikke og stirrede i stum forbavselse på denne kundgørelse. Da blev Ester og jeg således berørt af dens urimelighed, at vi brast i latter; men min far vendte hestene og kørte hjem med sammenpressede læber og harme hvilende over sit ansigt.

Jeg havde aldrig set denne hædersmand i et sådant sindsoprør, og jeg er overbevist om, at hans vrede ikke skrev sig fra nogen smålig følelse af såret forfængelighed for hans eget vedkommende, men fra tanken om, at der var sket en fornærmelse mod godsejeren på Branksome, hvis værdighed han repræsenterede.

4. Om en ung mand med et gråt hoved

Hvis jeg i nogen grad blev personlig stødt over det uheld, jeg har beskrevet, så var det en ganske forbigående følelse, som snart blev udslettet af mit sind.

Det traf sig sådan, at jeg allerede dagen efter denne oplevelse havde anledning til at gå samme vej, og standsede for atter at se på det fornærmelige skilt. Jeg stod og stirrede på det og undrede mig over, hvad der kunne have bevæget vor nabo til at tage en sådan forholdsregel. Pludselig fik jeg øje på et smukt, ungt pigeansigt, som så ud til mig mellem sprækkerne i porten, og en hvid hånd, som ivrigt vinkede til mig, at jeg skulle komme nærmere. Da jeg gjorde det, opdagede jeg, at det var den samme unge dame, som jeg havde set i vognen.

"Mr. West," sagde hun hurtigt og hviskende, medens hun så sig omkring, "jeg ønsker at bede Dem om undskyldning for den fornærmelse, De og Deres familie var udsat for i går. Min bror befandt sig i alleen og så det hele, men han kan ikke gøre noget. Jeg forsikrer Dem, mr. West, at hvis den afskyelige tingest der" – hun pegede på tavlen – "har forvoldt Dem nogen ærgrelse, så har den ærgret min bror og mig endnu langt mere."

"Tja, miss Heatherstone," sagde jeg, idet jeg ville affærdige det hele med latter, "vi lever jo i et frit land, og hvis en mand ønsker at holde gæster ude fra sine enemærker, så er der ikke nogen grund til, at han ikke skulle gøre det."

"Det er intet mindre end brutalt," udbrød hun og trampede let med foden. "Tænke sig, at også Deres søster skulle møde en sådan uforskyldt fornærmelse! Jeg er ved at synke i jorden af skam bare ved at tænke på det."

"Jeg beder Dem, tag Dem det ikke så nær," sagde jeg alvorligt, for hendes åbenbare sorg gjorde mig ondt. "Jeg er sikker på, at Deres far har en eller anden grund, som er os ukendt, til at tage dette skridt."

"Ja, Himlen skal vide, at det har han!" svarede hun med en usigelig trist stemme, "og alligevel tror jeg, det ville være mere mandigt at møde en fare end at flygte for den. Men det ved vel han bedst, og det er umuligt for os at dømme. Men hvem er det?" råbte hun.

Hun så ængsteligt op over alleen.

"Åh, det er min bror Mordaunt."

Da den unge mand kom nærmere, sagde hun:

"Mordaunt, jeg har givet mr. West en undskyldning for det, som passerede i går, i dit navn såvel som i mit eget."

"Og jeg er meget glad over at få anledning til at gøre det samme personligt," sagde han høfligt. "Jeg ville blot ønske, jeg kunne træffe Deres søster og Deres far så vel som Dem selv for at kunne sige Dem, hvor bedrøvet jeg er. Det er vist bedst, du løber hjem, lille søster, for det er snart frokosttid. Nej – De må ikke gå, mr. West. Jeg vil gerne veksle et par ord med Dem."

Miss Heatherstone vinkede til mig med hånden og sendte mig et lyst smil, medens hun gik op ad alleen; hendes bror låste porten op, gik igennem den og låste den på ydersiden.

"Jeg vil gå en tur sammen med Dem ned ad vejen, hvis De ikke har noget imod det. Vil De have en manilla-cigar?"

Han tog et par cigarer frem af lommen og bød mig den ene.

"De vil sikkert ikke synes, at den er dårlig," sagde han. "Jeg lærte mig at holde af tobak, da jeg var i Indien. Jeg forstyrrer

Dem vel ikke i Deres forretninger ved at følges med Dem, håber jeg."

"Nej, slet ikke," svarede jeg. "Det glæder mig meget at få følgeskab."

"Jeg skal fortælle Dem en hemmelighed," sagde han. "Dette er første gang, jeg er uden for ejendommen, siden vi kom hertil."

"Og Deres søster?"

"Hun har heller aldrig været udenfor," sagde han. "I dag har jeg listet mig bort fra min far, men han ville ikke synes synderlig godt om det, hvis han fik det at vide det. Det er et indfald hos ham, at vi skal holde os helt for os selv. I alle fald ville de fleste kalde det et indfald, men jeg for min part har grund til at tro, at han har vægtige grunde til alt, hvad han gør, – skønt han måske i denne sag kan være lidt vel fordringsfuld."

"De må da sikkert synes, at dette liv er temmelig ensomt," sagde jeg. "Skulle De ikke få mulighed for at stikke over nu og da og tage en cigar sammen med mig? Huset derhenne er Branksome."

"Det er rigtig elskværdigt af Dem," svarede han med strålende øjne. "Jeg ville sætte uhyre pris på at kunne komme over nu og da. Med undtagelse af Israel Stakes, vor gamle kusk og gartner, har jeg ikke en levende sjæl, som jeg kan tale med."

"Og Deres søster? Hun må føle det endnu tungere," sagde jeg.

Jeg syntes i mit stille sind, at min nye bekendt talte vel meget om sine egne genvordigheder og alt for lidt om sin søsters.

"Ja, stakkels Gabrielle har det sikkert ondt," sagde han ligegyldigt, "men det er mere unaturligt for en ung mand i min alder at blive lukket inde på denne måde end for en kvinde. Se på mig. Jeg bliver to og tyve år i marts, og endnu har jeg ikke

været ved et universitet og heller ikke på en skole for den sags skyld. Jeg har fuldstændig lige så lidt uddannelse som folket her på egnen. De synes naturligvis, at dette er underligt, men alligevel er det således. Tror De ikke, jeg fortjener en bedre skæbne?"

Han standsede, medens han talte, og så på mig, idet han rakte sine hænder bønfaldende i vejret.

Som han stod der med solskinnet ned over sit ansigt, så han unægtelig ud til at være for sælsom en fugl til at sættes i et sådant bur. Han var høj og muskuløs og havde et skarpt, mørkt ansigt med fint formede træk, i det hele taget et ydre, som om han kunne være trådt lige ud af et maleri af Murillo eller Velasquez. Der lå skjult energi og magt i den fast formede mund, de lige øjenbryn og hele holdningen i hans elastiske, velformede skikkelse.

"Man kan lære af bøger, og man kan lære af erfaring," sagde jeg med eftertryk. "hvis De har lært mindre, end De skulle på den ene måde, har De måske lært mere på den anden. Jeg kan ikke tro, at De har tilbragt hele Deres liv med lutter lediggang og fornøjelser."

"Fornøjelser!" råbte han. "Fornøjelser! Se her."

Han tog hatten af, og jeg så, at det sorte hår var stærkt isprængt med gråt.

"Tror De, at det kommer af fornøjelser?" spurgte han og lo bittert.

"Der må have været noget, som har taget stærkt på Dem," sagde jeg forbavset ved dette syn, "måske en svær sygdom under Deres opvækst. Eller måske det skriver sig fra en mere langsomt virkende årsag – en stadig nagende ængstelse. Jeg har

kendt folk, som var lige så unge som De, og hvis hår var lige så gråt."

"Stakkels dem," bemærkede han. "Jeg beklager dem."

"Hvis De kan få lejlighed til at se indenfor på Branksome nu og da," sagde jeg, "så måske De kunne tage miss Heatherstone med Dem. Jeg ved, at min far og min søster ville glæde sig meget ved at se hende, og en forandring kunne gøre hende godt, om det så bare var for en time eller to."

"Det ville blive nok så vanskeligt for os at komme derfra sammen," svarede han. "men hvis jeg får en anledning, så skal jeg tage hende med mig. Det kunne måske gå an en eftermiddag, for min far plejer af og til at tage sig en middagslur."

Vi havde nået det højeste punkt af den bugtende sti, som skiller sig ud fra hovedvejen og fører til godsejerens hus. Her standsede min følgesvend.

"Jeg må tilbage," sagde han kort, "ellers vil de savne mig. Det er meget elskværdigt af Dem, mr. West, at interessere Dem således for os. Jeg er Dem meget taknemmelig, og det samme vil Gabrielle være, når hun hører om Deres venlige indbydelse. Dette er som at sanke glødende kul på vore hoveder efter fars fordømte skilt."

Han trykkede min hånd og vendte om, men kom straks efter løbende tilbage og bad mig standse.

"Jeg kom til at tænke på," sagde han, "at De må betragte os på Cloomber som en eneste stor hemmelighed. Jeg tør vel sige, at De anser os for et privat sindssygeasyl, og jeg kan ikke fortænke Dem i det. Hvis De interesserer Dem for tilfældet, så anser jeg det for uvenligt fra min side ikke at tilfredsstille Deres

nysgerrighed, men jeg har lovet min far at tie stille. Og selv om jeg fortalte Dem alt, hvad jeg ved, ville De næppe blive synderlig klogere. Jeg ønsker imidlertid at sige Dem, at min far er lige så åndsfrisk som De eller jeg, men at han har overmåde gode grunde til at leve, som han gør. Jeg kan tilføje, at hans ønske om at leve for sig selv ikke skriver sig fra nogen uværdig eller uhæderlig årsag, men slet og ret fra hans instinktmæssige ønske om at redde sit liv."

"Er han da i fare?" spurgte jeg.

"Ja, i stadig fare."

"Men hvorfor henvender han sig ikke til øvrigheden om beskyttelse?" spurgte jeg. "Hvis der er nogen, han er bange for, behøver han jo bare at sige hans navn, så vil der blive taget forholdsregler til at holde vedkommende i ro."

"Den fare, som min far trues af, kære West, kan ikke afværges ved nogen menneskelig indgriben," sagde den unge Heatherstone. "Men den er ikke desto mindre overmåde virkelig og måske overordentlig truende."

"De vil da vel ikke sige, at den er overnaturlig?" sagde jeg vantro.

"Åh nej, næppe det heller," svarede han eftertænksomt. "Men jeg har allerede sagt mere, end jeg burde sige, skønt jeg ved, at De ikke vil misbruge min fortrolighed. Godmorgen!"

Han var snart ude af syne efter at have passeret en sving af vejen.

En fare, som var virkelig og truende, som ikke kunne afværges ved menneskelige midler, og som alligevel næppe var overnaturlig – dette var virkelig en gåde!

Jeg havde vænnet mig til at betragte husets beboere som udelukkende excentriske mennesker, men efter hvad den unge Mordaunt Heatherstone netop havde fortalt mig, kunne jeg ikke længere tvivle på, at der var noget mørkt og ulykkeligt, som lå til grund for alle deres handlinger. Jo mere jeg grublede over problemet, desto mere uløseligt så det ud, men jeg kunne ikke få det ud af mine tanker.

Den ensomme, afsondrede bygning, og den sælsomme truende katastrofe, som svævede over dens indbyggere, satte min indbildningskraft i stærk bevægelse. Hele aftenen og langt ud på natten blev jeg siddende foran kaminen og grublede over det, jeg havde hørt, og grundede over, hvorledes jeg kunne skaffe mig en nøgle til mysteriet.

5. Hvorledes fire af os kom ind i Cloombers skygge

Jeg håber, at mine læsere ikke vil anse mig for en påtrængende nyhedsjæger, når jeg siger, at eftersom dagene og ugerne gik, blev min opmærksomhed og mine tanker mere og mere optaget af general Heatherstone og det mysterium, som omgav ham.

Forgæves søgte jeg ved hårdt arbejde og ved at henvende al min opmærksomhed på godsejerens forretning at føre mine tanker i en sundere retning. Hvad jeg end gjorde, på land eller på vand, vedblev jeg dog fremdeles at gruble over dette ene spørgsmål, indtil det fik i den grad tag i mig, at jeg følte, at det var unyttigt for mig at ville samle mig om noget andet, før jeg havde fundet en tilfredsstillende løsning på det.

Jeg kunne aldrig gå forbi det mandshøje plankeværk og den store jernport med dens massive lås uden at standse og pine min hjerne med, hvad det var for en hemmelighed, som var indelukket bag denne uoverstigelige skranke. Men med alle mine gisninger og alle mine iagttagelser kunne jeg aldrig komme til en slutning, som blot et eneste øjeblik kunne antages som en rimelig forklaring på kendsgerningerne.

Min søster havde været ude en aften for at besøge en syg eller udføre en anden af de mange kærlighedsgerninger, som havde gjort hende afholdt af hele nabolaget.

"John," sagde hun, da hun kom hjem, "har du set Cloomber Hall i aften?"

"Nej," svarede jeg, medens jeg lagde den bog fra mig, jeg læste i. "Ikke siden den mindeværdige aften, da generalen og

McNeil kom derhen for at inspicere."

"Godt, John, vil du så tage hatten på hovedet og gå en lille tur med mig?"

Jeg kunne se på hendes opførsel, at der var noget, som havde oprørt eller skræmt hende.

"Nå," råbte jeg, "hvad sker der dog? Huset står da vel ikke i brand? Du ser så alvorlig ud, som om hele Wigtown brændte."

"Nej, helt så slemt er det ikke," sagde hun og smilede. "Men kom ud, jeg ville så gerne have, at du skulle se det."

Jeg havde altid vogtet mig for at sige noget, som kunne forurolige min søster, og hun var derfor uvidende om den interesse, jeg nærede for vore naboers liv og færden. Efter hendes ønske tog jeg min hat og fulgte hende ud i mørket. Hun gik ad en smal sti, som førte over mosen, og som bragte os til en højde, hvorfra vi kunne se ned på huset uden at hindres af de fyrretræer, som var plantet omkring det.

"Se på det!" sagde min søster, idet hun standsede.

Cloomber lå nedenfor os i et overstrømmende lys. I første etage afskar de lukkede vinduesskodder illuminationen, men højere oppe, fra de brede vinduer i anden etage til de smalle sprækker øverst i tårnet, fandtes der ikke en eneste åbning, som ikke sendte en strøm af lys ud. Det virkede så stærkt, at jeg et øjeblik troede, at huset var i brand, men lysets ro og klarhed rev mig snart ud af den vildfarelse. Det var tydeligvis resultatet af, at mange lamper var anbragt systematisk inde i hele bygningen.

Det bidrog til den sælsomme virkning, at alle disse strålende oplyste værelser syntes at være ubeboede og flere af dem, så vidt jeg kunne skønne, endog umøblerede. I hele det store hus var

der intet tegn til bevægelse eller liv – intet andet end den klare, rolige strøm af gult lys.

Jeg var sunket hen i beundring over dette syn, da jeg hørte en kort, hurtig hulken ved siden af mig.

"Hvad er der, kære Ester?" spurgte jeg og så ned på hende.

"Jeg er så bange. Åh, John, John, lad os gå hjem, jeg er så ræd."

Hun holdt fast i min arm og tog mig i frakken, som om hun var rent forrykt af rædsel.

"Alt er i orden, kære ven," sagde jeg beroligende. "Der er ingen ting at være bange for. Hvorfor er du blevet så opskræmt?"

"Jeg er bange for dem, John; jeg er bange for Heatherstones. Hvorfor er deres hus så oplyst hver aften? Jeg har hørt fra andre, at det altid er således. Og hvorfor løber den gamle mand som en skræmt hare, når nogen kommer i nærheden af ham? Der er noget galt fat med dette, John, og det skræmmer mig."

Jeg beroligede hende, så godt jeg kunne, og fulgte hende hjem, hvor jeg sørgede for, at hun fik en varm portvinstoddy, før hun gik til sengs. Jeg undgik at tale om Heatherstones for ikke at vække yderligere uro hos hende, og hun nævnte dem ikke selv igen. Efter hvad jeg havde hørt af hende, var jeg imidlertid overbevist om, at hun i nogen tid havde gjort sine egne iagttagelser angående vore naboer, og at dette havde anstrengt hendes nerver betydeligt.

Jeg forstod, at den blotte omstændighed, at huset var stærkt oplyst ved nattetide, ikke var nok til at forklare hendes vidtgående sindsbevægelse, og at dette måtte have fået sin betydning i hendes øjne som et led i en række af begivenheder, der alle havde gjort et uhyggeligt og ubehageligt indtryk på hende.

Dette var den slutning, som jeg kom til dengang, og jeg har grund til at tro nu, at jeg havde ret, og at min søster havde endnu mere grund end jeg til at tro, at der var noget uhyggeligt på færde med beboerne af Cloomber.

Vor interesse i sagen kan fra først af have skrevet sig fra ren og skær nysgerrighed, men begivenhederne tog snart en vending, som bragte os i nærmere berøring med familien Heatherstones skæbne.

Mordaunt havde benyttet sig af min indbydelse til at besøge godsejerens hus, og ved flere lejligheder tog han sin smukke søster med sig. Vi fire unge mennesker gik lange ture sammen eller sejlede, hvis dagen var rigtig smuk, i vor lille båd ud på det Irske Hav.

Ved sådanne lejligheder plejede bror og søster at være så muntre og lykkelige som to børn. Det var en stor fornøjelse for dem at kunne undslippe fra deres triste fæstning og se venlige og sympatiske ansigter omkring sig, om det så bare var for nogle timer.

Der kunne kun følge ét resultat af, at fire unge mennesker var sammen i behagelig, omend forbuden omgang med hinanden. Bekendtskabet gik over til venskab, og venskabet flammede pludselig op til kærlighed.

Gabrielle sidder ved siden af mig nu, medens jeg skriver, og hun er enig med mig i, at hele historien om vor gensidige kærlighed af alt for personlig art til at tåle mere end en let berøring i denne fortælling. Det får være nok at nævne, at før der var gået mange uger efter vort første møde, havde Mordaunt Heatherstone vundet min kære søsters hjerte, og

Gabrielle havde givet mig et løfte, som selv døden ikke ville være i stand til at bryde.

Jeg har på denne kortfattede måde antydet det dobbelte bånd, som opstod mellem de to familier, fordi jeg ikke har noget ønske om, at denne fortælling skal udarte til noget, der nærmer sig en romance, eller at jeg skulle miste tråden i de begivenheder, som jeg har foresat mig at nedskrive. Disse står i forbindelse med general Heatherstone og kun indirekte med min egen historie.

Det er nok, når jeg siger, at efter vor forlovelse blev besøgene på Branksome hyppigere, og at vore venner undertiden var i stand til at tilbringe en hel dag sammen med os, når forretninger havde kaldt generalen til Wigtown, eller når hans gigt fængslede ham til hans værelse.

Hvad vor egen gode far angik, da var han altid oplagt til at hilse os med mange små spøgende bemærkninger af orientalske digtere, der passede til anledningen, for vi havde ingen hemmeligheder for ham, og han betragtede os allerede allesammen som sine børn.

Der var tider, da det på grund af et eller andet særligt mørkt lune hos generalen var umuligt både for Gabrielle og Mordaunt at forlade hjemmet i flere uger. Den gamle mand stod ligefrem på vagt ved porten ud fra alleen eller gik frem og tilbage i indkørslen, som om han havde mistanke om, at der blev gjort forsøg på at trænge ind i hans ensomhed.

Når jeg gik forbi om aftenen, har jeg ofte set hans mørke, mærkelige skikkelse gå rundt i skyggen af træerne eller fået et glimt af hans hårde, kantede, sortsmudskede ansigt gennem portens gitterværk.

Mit hjerte blev ofte sørgmodigt for hans skyld, når jeg lagde mærke til hans ubeherskede nervøse bevægelser, det stjålne blik og de forvredne ansigtstræk. Hvem skulle tro, at denne skabning engang havde været en elegant officer, som havde udkæmpet slag for sit land og vundet tapperhedens palmer blandt den skare af tapre mænd, som omgav ham?

Til trods for den gamle soldats årvågenhed lykkedes det os alligevel at opretholde forbindelsen med vore venner.

Lige bag huset var der et sted, hvor indhegningen var opsat så skødesløst, at to af plankerne uden vanskelighed kunne fjernes og efterlade en bred åbning. Dette gav anledning til mangt et hemmeligt møde, skønt disse sammenkomster nødvendigvis måtte være korte, da generalen vandrede rundt uden nogen plan, og ingen del af ejendommen var tryg for hans besøg.

Hvor levende et af disse korte møder står for min erindring! Det står der klart, fredeligt og tydeligt blandt alle de vilde, mystiske hændelser, som skulle føre til den frygtelige katastrofe, der kastede en skygge over vort liv.

Jeg kan huske, at da jeg vandrede over markerne, var græsset fugtigt af morgenregnen, og luften tung af duft fra den nylig pløjede jord. Gabrielle ventede på mig under tornebusken udenfor åbningen i gærdet, og vi stod og holdt hinanden i hånden og så ned over den lange strækning af lyngbevokset jord og ud over det brede blå hav, som afgrænsede den.

Langt ude i nordvest skinnede solen på Mount Throstons høje top. Fra det sted, hvor vi stod, kunne vi se røgen fra dampbådene, medens de pløjede afsted over den travle vandvej, som fører til Belfast.

"Er det ikke smukt?" råbte Gabrielle og greb mig om armen med begge hænder. "Åh, John, hvorfor er vi ikke fri, så vi kan sejle herfra over disse bølger og efterlade alle vore bekymringer på stranden?"

"Og hvilke bekymringer er det, du ville efterlade dig, kæreste?" spurgte jeg. "Kan jeg ikke få lov til at lære dem at kende og hjælpe dig til at bære dem?"

"Jeg har ingen hemmeligheder for dig, John," svarede hun. "Vor største bekymring er, som du vel kan forstå, vor stakkels faders mærkværdige opførsel. Må det ikke være trist for os alle, at en mand, som har spillet en så fremtrædende rolle i verden, skal holde sig skjult i den ene afsides krog i landet efter den anden og omgive sig med mure og låse, som om han var en simpel tyv, der flygtede for retfærdigheden? Dette er en bekymring, som det ikke står i din magt at lette, John."

"Men hvorfor gør han det, Gabrielle?" spurgte jeg.

"Jeg ved ikke," svarede hun åbenhjertigt "Jeg ved bare, at han indbilder sig, at en dødelig fare svæver over hans hoved, og at denne fare opstod under hans ophold i Indien. Hvad art den er af, har jeg ikke mere forestilling om end du."

"Men det må din bror have," sagde jeg. "Efter den måde, hvorpå han en dag omtalte det til mig, er jeg sikker på, at han ved, hvad det er, og betragter det som værende virkeligt."

"Jo, han ved det, og det gør min mor også," svarede hun, "men de har altid holdt det hemmeligt for mig. Min stakkels far er meget ophidset nu for tiden. Dag og nat går han i en stadig frygt, men nu har vi snart den femte oktober, og efter den dag vil han få fred."

"Hvorledes ved du det?" spurgte jeg overrasket.

"Jeg ved det af erfaring," svarede hun alvorligt. "Den femte oktober når hans frygt en kritisk højde. I flere år har han plejet at låse Mordaunt og mig inde på vore værelser den dag, så vi ingen forestilling har om, hvad der foregår, men vi har altid fundet, at han har følt sig meget lettet bagefter og vedblivende har befundet sig i forholdsvis fred, indtil den samme dag er begyndt at nærme sig igen."

"Så er der bare en halv snes dage tilbage at vente," sagde jeg, "for september nærmer sig sin afslutning. Men noget andet er, kære ven, hvorfor tænder man lys i alle værelser her om natten?"

"Har du lagt mærke til det?" sagde hun. "Det kommer også af min fars frygt. Han kan ikke lide at have en eneste mørk krog i hele huset. Han går en hel del rundt om natten og inspicerer huset fra øverst til nederst. Han har store lamper i hvert eneste værelse og hver eneste gang, selv de, som ikke bruges, og han giver tjenerne ordre til at tænde dem alle, når det bliver mørkt."

"Jeg er virkelig overrasket over, at det er muligt for jer at beholde tjenerne," sagde jeg og lo. "Tjenestepiger er en overtroisk race på disse kanter, og deres indbildning kommer let i oprør ved hvad som helst som de ikke forstår."

"Kokkepigen og begge stuepiger er fra London og vant til forholdene hos os. Vi betaler dem meget højt til gengæld for alle ubehageligheder, som de kan være udsat for. Israel Stakes, kusken, er den eneste, som er fra denne kant af landet, og han synes at være en noget tung, hæderlig mand, som ikke så let lader sig skræmme."

"Stakkels lille pige," sagde jeg.

Jeg så ned på den slanke, yndefulde skikkelse ved siden af mig.

"Dette er ikke nogen sund atmosfære for dig at leve i. Hvorfor vil du ikke lade mig redde dig herfra? Hvorfor får jeg ikke lov til at gå hen og bede generalen om din hånd? I værste fald kan han jo bare sige nej."

Hun blev ganske bleg bare ved tanken om dette.

"For Himlens skyld, John," råbte hun indtrængende, "gør ikke noget sådant. Han ville forsvinde med os alle midt om natten, og inden en uge var vi bosat i en anden ødemark, hvor vi ikke fik lejlighed til at se jer eller høre fra jer. Desuden ville han aldrig tilgive os, at vi havde vovet os udenfor ejendommen."

"Jeg tror alligevel ikke, at han er en hårdhjertet mand," indskød jeg. "Jeg har set et venligt glimt i hans øjne til trods for det strenge ansigt."

"Han kan være den rareste af alle fædre," svarede hun. "Men han er frygtelig, når nogen siger eller gør ham imod. Du har aldrig set ham således, og jeg håber, du aldrig vil få det at se. Det er hans viljestyrke og utålmodighed overfor hindringer, som gjorde ham til en så udmærket officer. Jeg forsikrer dig, at i Indien nærede alle meget høje tanker om ham. Soldaterne var bange for ham, men de ville have fulgt ham overalt."

"Havde han disse nervøse anfald dengang?"

"Undertiden, men ikke på langt nær så heftige. Han synes at tro, at faren – af hvad art den nu er af – bliver mere truende for hvert år. Åh, John, det er frygteligt at skulle vente således med et sværd over sit hoved og dobbelt frygteligt for mig, da jeg ingen anelse har om, hvor slaget skal komme fra."

"Kære Gabrielle," sagde jeg, medens jeg tog hendes hånd og drog hende ind til mig, "se ud over hele denne smilende egn og det brede blå hav. Er det ikke alt sammen fredeligt og smukt? I

disse hytter med de røde tage, som kikker frem af den grå mose, lever der kun jævne, gudfrygtige mennesker, som slider hårdt med deres jord og ikke bærer fjendskab til noget menneske. Ikke langt herfra ligger en stor by med alle mulige civiliserede indretninger til ordenens opretholdelse. Ti mil længere borte er der et garnisonssted, og et telegram ville når som helst bringe et kompagni soldater til at begive sig hertil. Nu spørger jeg dig, kære ven, i den sunde fornufts navn, hvilken tænkelig fare kan vel true jer i denne afsides egn med hjælpemidler så nær for hånden? Du siger jo, at faren ikke står i nogen forbindelse med din faders helbred."

"Nej, det er jeg sikker på. Det er sandt, at dr. Easterling i Stranraer har været her og set til ham en gang eller to, men det var kun for små upasseligheder. Jeg kan forsikre dig, at faren ikke er at vente fra den kant."

"Så kan jeg forsikre dig," sagde jeg og lo, "at der slet ingen fare findes. Det hele må være en underlig monomani eller hallucination. Ingen anden forklaring vil passe til kendsgerningerne."

"Kan min fars monomani forklare den omstændighed, at min brors hår bliver gråt, og min mor tæres bort til en skygge?"

"Utvivlsomt," svarede jeg. "Den langvarige ubehagelighed ved generalens rastløse og letpåvirkelige tilstand kan have disse virkninger på følsomme naturer."

"Nej, nej" sagde hun og rystede trist på hovedet. "Jeg har også været udsat for hans rastløse og letpåvirkelige adfærd, men den har ingen sådanne virkninger haft på mig. Forskellen ligger i den omstændighed, at de to kender hans frygtelige hemmelighed, medens jeg ikke gør det."

"Kære pige," sagde jeg, "de tider er forbi, da man havde familiespøgelser og sådanne ting. Nu om dage plages ingen af genfærd, så vi kan lade den mulighed ude af betragtning. Hvis vi gør det, hvad er der så tilbage? Der er absolut ingen anden teori, man med rimelighed kan opstille. Tro mig, hele mysteriet er det, at Indiens varme har været for stærk for din stakkels fars hjerne."

Hvad hun ville have svaret, ved jeg ikke, for i samme øjeblik fo'r hun op, som om en lyd havde nået hendes øre. Hun så sig frygtsomt om, og pludselig lagde jeg mærke til, at hendes ansigtstræk blev stive og øjnene udvidede sig.

Jeg fulgte retningen af hendes blik og følte en pludselig rædsel gå gennem mig, da jeg så et menneskeansigt, som lurede på os bag et af træerne – et menneskeansigt, hvor ethvert træk var fordrejet af det mest ondskabsfulde had og den højeste vrede.

Da han så, at han blev opdaget, nærmede han sig, og jeg forstod nu, at det ikke var nogen anden end generalen selv. Hans skæg rejste børster af raseri, og hans dybtliggende øjne glødede med en ulykkevarslende og dæmonisk skarphed under øjenlågene med deres svære årer.

6. Hvorledes jeg blev indrulleret som medlem af Cloombers Garnison

"Gå op på dit værelse!" råbte han med en hæs, grødet stemme til Gabrielle, medens han skilte os fra hinanden og bydende pegede mod huset.

Han ventede, til Gabrielle med et sidste forskræmt blik til mig var gået gennem åbningen i plankeværket; da vendte han sig mod mig med et så morderisk udtryk i ansigtet, at jeg trådte et par skridt tilbage og greb fastere om min egetræsstok.

"De – De –," stammede han.

Han famlede med hånden omkring sin hals, som om harmen var ved at kvæle ham.

"De har vovet at trænge ind på mit område. Tror De, jeg har sat plankeværket op, for at alt utøj i omegnen skal samle sig omkring det? Åh, De har været Deres død meget nær, min fine ven! De kommer den aldrig nærmere før i Deres sidste stund. Se på denne her."

Og dermed tog han en dobbeltløbet revolver frem af brystet.

"Hvis De var gået gennem denne åbning og havde sat foden på min jord, ville jeg have skudt Dem. Jeg vil ikke have nogen omstrejfere her. Jeg ved, hvorledes man skal behandle folk af den sort, hvad enten deres ansigter er sorte eller hvide."

"Hr. general," sagde jeg, "jeg mente ikke noget ondt med at komme her, og jeg ved ikke, hvorledes jeg har fortjent dette overfald. Tillad mig at bemærke, at De fremdeles peger på mig med Deres pistol, og at det er mere end sandsynligt, at den kan gå af, således som Deres hånd ryster. Hvis De ikke vender

mundingen i en anden retning, vil jeg blive nødt til i selvforsvar at slå Dem over håndleddet med min stok."

"Hvad Fanden skulle De her?" spurgte han i en roligere tone, medens han stak sit våben ind på brystet igen. "Kan en mand ikke få lov til at leve i fred, uden at De skal komme her og snuse og spionere? Har De ikke noget at tage Dem til for Dem selv, hvad? Og min datter? Hvorledes er De blevet bekendt med hende? Og hvad er det, De har søgt at lokke ud af hende? Det var ikke rent tilfældigt, at De kom her."

"Nej," sagde jeg dristigt, "det var ikke rent tilfældigt. Jeg har flere gange haft lejlighed til at træffe Deres datter og lært hendes mange ædle egenskaber at kende. Vi er forlovet, og jeg kom her i den udtrykkelige hensigt at træffe hende."

I stedet for at flamme op i raseri, som jeg havde ventet, udstødte generalen en lang, forbavset fløjten, og derefter støttede han sig mod plankeværket og lo stille for sig selv.

"Engelske terriere vil gerne snuse efter slanger," sagde han til sidst. "Da vi førte dem med os til Indien, plejede de at forsvinde ude i junglen og begyndte at forfølge, hvad de troede var stålorme. Men så viste det sig at være giftige slanger, og så var det forbi med hunden, den stakkel. De vil vist komme til at befinde Dem i en noget lignende stilling, hvis De ikke ser Dem for."

"De vil da vel ikke kaste nogen mistanke på Deres egen datter?" sagde jeg glødende af forbitrelse.

"Nej, med Gabrielle er der ingenting i vejen," svarede han ligegyldigt. "Men vor familie er ikke netop en, som jeg vil anbefale en ung mand at gifte sig ind i. Og hvorledes gik det til,

at jeg ikke blev underrettet om jeres lille pyntelige måde at indrette jer på?"

"En følelse af at fuldkommen ærlighed og åbenhjertighed måske ikke var den bedste politik under de nuværende forhold," svarede jeg. "Vi var bange for, De ville skille os ad. Det er muligt, vi tog fejl. Men før De fatter nogen endelig afgørelse, bønfalder jeg Dem om at huske på, at både hendes og min lykke står på spil. Det står i Deres magt at skille os legemligt, men vore sjæle vil for bestandig være forenet."

"Min kære unge mand," sagde generalen i en ikke uvenlig tone, "De ved ikke, hvad De beder om. Der er en gabende afgrund mellem Dem og enhver person af Heatherstoneslægten, og den kan der aldrig slås bro over."

Ethvert spor af vrede var nu forsvundet fra hans væsen og havde givet plads for noget, som lignede galgenhumor.

Min familiestolthed fængede ved hans ord.

"Den gabende afgrund kan være mindre, end De indbilder Dem," sagde jeg koldt. "Vi er ikke fattigfolk, selv om vi bor på dette afsides sted. Min slægt er adelig på den ene side, og min mor var en Buchan af Buchan. Jeg forsikrer Dem, der er ingen sådan ulighed mellem os, som De synes at antage."

"De misforstår mig," svarede generalen. "Det er på vor side, manglen på jævnbyrdighed ligger. Der er grunde til, at min datter Gabrielle bør leve og dø ugift. Det ville ikke være heldigt for Dem at gifte Dem med hende."

"Jeg er vel selv den bedste dommer over mine egne interesser og fordele," sagde jeg. "Siden De tager sagen således, bliver det hele let, for jeg forsikrer Dem, at den eneste interesse, som for mig overgår alle andre, er den, at jeg får den kvinde, jeg elsker,

til hustru. Hvis dette er Deres eneste indvending mod vor forening, kan De trygt give os Deres samtykke, for ingen fare eller prøvelse, som jeg måtte vove ved at gifte mig med Gabrielle, betyder det allermindste for mig."

"Ja, her har vi en ung racehane!" råbte den gamle soldat og smilede ad den varme tone i mine ord. "Det er let at trodse faren, når man ikke ved, hvad faren består i."

"Hvori består den da?" spurgte jeg heftigt. "Der findes ingen jordisk fare, som kan rive mig fra Gabrielles side. Lad mig få vide, hvad slags fare det er, og prøv mig."

"Nej, nej. Det ville aldrig gå," svarede han med et suk.

Derefter tilføjede han eftertænksomt, som om han udtalte sine private meninger højt.

"Han er modig nok og er desuden en velvoksen fyr. Vi kunne gøre det, som værre var, end at betjene os af ham."

Han fortsatte at småsnakke med sig selv, medens han stirrede tomt frem for sig, som om han havde glemt min nærværelse.

"Hør her, West," sagde han pludselig, "De må undskylde mig, hvis jeg talte ophidset til Dem for lidt siden. Det er anden gang, jeg har måttet bede Dem undskylde mig for den samme forseelse. Det skal ikke hænde oftere. Jeg er vistnok overdrevent sær i mit ønske om fuldstændig afsondring, men jeg har mine gode grunde til at holde fast ved dette. Enten det nu er rigtigt eller forkert, har jeg sat mig i hovedet, at der en dag kan finde et organiseret overfald på min bolig sted. Hvis noget sligt skulle hænde, kan jeg måske gøre regning på Deres hjælp?"

"Ja, fuldt ud."

"Således, at hvis De nogensinde fik et bud, som lød således: "Kom op!" eller kort og godt "Cloomber", ville De vide, at det var en anmodning om hjælp, og skynde Dem hid straks, selv om det var midt på natten?"

"Helt sikkert," svarede jeg. "Men tør jeg spørge, af hvad art den fare er, som De frygter?"

"Der ville intet være vundet ved, at De vidste det. De ville vanskeligt kunne forstå det, selv om jeg sagde Dem det. Jeg må nu sige Dem farvel, jeg har været alt for længe her ude hos Dem. Husk, at jeg nu gør regning på Dem, som tilhørende Cloombers Garnison."

"Endnu en ting," sagde jeg hurtigt, idet han allerede vendte sig bort, "jeg håber, De ikke bliver vred på Deres datter for noget af det, jeg har fortalt Dem. Det er for min skyld, hun har holdt det hele hemmeligt for Dem."

"Godt," sagde han med sit kolde, uudgrundelige smil. "jeg er ikke et sådant uhyre i min familiekreds, som De synes at tro. Hvad dette giftermålsspørgsmål angår, da ville jeg råde Dem som en ven til at lade det falde, men hvis det er umuligt, må jeg fastholde, at det udsættes. Det er umuligt at sige, hvad for en uventet vending sagerne kan tage. Farvel!"

Han forsvandt mellem træerne og var snart ude af syne i det tætte krat.

Således endte denne ejendommelige samtale, under hvilken den sælsomme mand til at begynde med havde holdt mig en ladt pistol for brystet, men sluttede med delvis at bekræfte muligheden af, at jeg engang kunne blive hans svigersøn. Jeg vidste ikke rigtigt, om jeg skulle føle mig nedslået eller glad.

På den ene side var det sandsynligt, at han ved at holde strengere vagt over sin datter ville hindre os i at se hinanden så ofte, som vi hidtil havde gjort. På den anden side havde jeg den fordel at have opnået et betinget samtykke til at forny mit bejleri engang i fremtiden. I det hele taget kom jeg til den slutning, medens jeg tankefuld vandrede hjem, at jeg alligevel havde forbedret min stilling ved dette tilfælde.

Men denne fare – denne unævnelige skygge af en fare, – som syntes at dukke op bestandig og dag og nat at svæve over Cloombers tårne! Hvor meget jeg end plagede min hjerne, kunne jeg ikke fremtrylle nogen løsning på denne gåde, som ikke var barnlig og utilfredsstillende.

En omstændighed slog mig som betydningsfuld. Både far og søn havde uafhængigt af hinanden forsikret mig, at hvis jeg fik vide, hvori faren bestod, ville jeg næppe tro på dens betydning. Hvor sælsom og utrolig måtte ikke den frygt være, som vanskeligt kunne gives udtryk i et forståeligt sprog.

Jeg løftede min hånd i mørket den nat, før jeg lagde mig til at sove og lovede, at ingen menneskelig eller dæmonisk magt nogensinde skulle kølne min kærlighed til den kvinde, hvis rene hjerte jeg havde haft den lykke at vinde.

7. Om korporal Rufus Smith og hans ankomst til Cloomber

Denne fortælling har jeg med forsæt søgt at meddele i et simpelt og nøgternt sprog, for at ingen skulle beskylde mig for at sætte farve på den for virkningens skyld. Men hvis jeg har fortalt historien med noget, som nærmer sig realisme, vil læseren forstå mig, når jeg siger, at på denne tid havde rækkefølgen af dramatiske begivenheder lagt beslag på min opmærksomhed og vakt min fantasi i den grad, at alle mindre væsentlige ting udelukkedes.

Hvorledes skulle jeg kunne udføre en godsbestyrers kedsommelige hverdagsarbejde eller interessere mig for taget på den ene forpagters hytte eller sejlene på en andens båd, når mit sind var optaget af den række af oplevelser, som jeg har beskrevet, og fremdeles var optaget med at søge en forklaring derpå?

Jeg kunne gå hvorhen jeg ville i omegnen, og så kunne jeg alligevel i alle tilfælde se det firkantede hvide tårn skyde til vejrs mellem træerne, og under dette tårn sad den ulykkelige familie og passede på og ventede og ventede og passede på – hvad? Det var dette spørgsmål, som fremdeles stod ligesom en uoverstigelig skranke for enden af enhver af mine tankers veje.

Anskuet alene som et abstrakt problem havde dette familien Heatherstones mysterium allerede noget indsmigrende, fængslende ved sig, men når den kvinde, som jeg elskede tusinde gange mere end mig selv, var så dybt interesseret i løsningen, følte jeg, at det var ganske umuligt at vende mine

tanker mod noget andet, indtil denne hemmelighed var endelig opklaret.

Min far havde fået et brev fra godsejeren, dateret i Neapel; det underrettede os om, at han havde haft et stort udbytte af sin rejse, og at han ikke agtede at vende tilbage til Skotland endnu i nogen tid. Dette var tilfredsstillende for os alle, for min far havde fundet, at Branksome var så udmærket et sted til hans studier, at det ville falde tungt for ham at vende tilbage til en larmende og urolig by. Hvad min søster og mig selv angik, var der som allerede nævnt endnu stærkere grunde til, at vi skulle sætte pris på lyngsletterne i Wigtownshire.

Til trods for min samtale med generalen – eller måske jeg kan sige på grund af den – fandt jeg nu lejlighed til at gå til Cloomber mindst to gange om dagen for at overbevise mig om, at alt stod vel til der. Han begyndte med ikke at synes om, at jeg kom, men til sidst havde han skænket mig en slags halv fortrolighed og endog bedt om min hjælp. Jeg fik derved en følelse af, at jeg stod på en ganske anden fod med ham, end jeg havde gjort før, og at det nu var langt mindre sandsynligt, at han skulle tage min nærværelse ilde op. Jeg traf ham også spadserende rundt omkring plankeværket nogle dage efter, og hans optræden mod mig var høflig, skønt han ikke gjorde nogen hentydninger til vor tidligere samtale.

Han syntes fremdeles at være i en yderst nervøs forfatning; han fo'r sammen nu og da og kastede stjålne blikke omkring sig både til højre og til venstre. Jeg håbede at hans datter havde ret, når hun havde nævnt den 5. oktober som vendepunktet i hans sygdom, for når jeg så på hans glødende øjne og skælvende

hænder, var det klart for mig, at en mand ikke kunne leve længe i en sådan nervøs spænding.

Jeg undersøgte plankeværket og fandt, at han havde ladet de løse planker spigre godt fast igen, så at vort tidligere mødested var afspærret, og skønt jeg strejfede omkring langs hele gærdet, var jeg ikke i stand til at finde noget andet sted, hvor det var muligt at komme ind.

Hist og her kunne jeg gennem de få sprækker i plankeværket få øje på hovedbygningen, og en gang opdagede jeg en midaldrende mand, der så ud som en bonde, stå i vinduet i første etage. Jeg mente, at det var Israel Stakes, kusken.

Men der var ikke noget tegn på hverken Gabrielles eller Mordaunts tilstedeværelse, og deres fravær foruroligede mig. Jeg var overbevist om, at hvis de ikke på en eller anden måde var holdt i fangenskab, ville det være lykkes dem at sætte sig i forbindelse med min søster eller mig. Min frygt blev stærkere, efterhånden som dagene gik, uden at vi så eller hørte noget til dem.

En morgen – det var den anden dag i oktober – var jeg på vej til deres hus i det håb, at jeg kunne være heldig nok til at få noget at vide om min forlovede, da jeg lagde mærke til en mand, som sad på en sten ved siden af vejen.

Da jeg kom nærmere så jeg, at han var fremmed, og af hans støvede klæder og hele hans forsømte udseende kunne man se, at han var kommet langvejs fra. Han havde et stort stykke brød liggende på sit knæ og en foldekniv i hånden, men han var åbenbart netop blevet færdig med sin frokost, for han børstede brødkrummerne af sig og rejste sig, da han fik øje på mig.

Da jeg så, at han var en velvoksen mand og endnu havde sit våben i hånden, holdt jeg mig til den anden side af vejen, for jeg vidste, at trang kan gøre mennesker fortvivlede, og at den urkæde, som strålede uden på min vest, kunne være en alt for stærk fristelse for ham her ude på den ensomme vej. Jeg blev bestyrket i min frygt, da jeg så ham gå midt ud på vejen og spærre den for mig.

"Nå," spurgte jeg, medens jeg anstillede mig så vel til mode, som jeg ingenlunde var, "hvad kan jeg gøre for Dem?"

Mandens ansigt var vejrbidt og mahognifarvet, og han havde et dybt ar fra mundvigen til øret, som ingenlunde forbedrede hans udseende. Hans hår var gråsprængt, men skikkelsen var rank, og pelshuen var sat lidt på sned, hvad der bidrog til at give ham et halvvejs militært udseende. I det hele taget gjorde han indtryk af at høre til blandt de farligste landstrygere, jeg nogensinde havde truffet på.

I stedet for at svare på mit spørgsmål betragtede han mig i nogen tid i tavshed med sine rødsprængte øjne og slog derefter kniven sammen med et lydeligt smæld.

"De er ingen politimand," sagde han. "De er lovlig ung til at være det. Nu har man fået mig sat fast i Brisly og i Wigtown, men ved den levende Gud, hvis der er nogen, som lægger hånd på mig igen, så skal han komme til at huske korporal Rufus Smith! Det er et dejligt land, dette her, hvor man ikke kan give en mand arbejde, men hvor man er efter ham, hvis han ikke har noget påviseligt at leve af."

"Det gør mig ondt at se en gammel soldat så stærkt reduceret," sagde jeg. "I hvilken afdeling tjente De?"

"Batteri H af det Kongelige ridende Artilleri. Nu er jeg næsten 60 år gammel og har kun en lille tiggerpension på en seks, syv hundrede kroner – ikke nok til at holde mig med øl og tobak."

"Jeg skulle da tro, at en seks, syv hundrede om året måtte være en god hjælp for Dem på Deres gamle dage," bemærkede jeg.

"Skulle De det?" sagde han spottende. Han rakte sit vejrbidte hoved så langt frem, at det kun var en fod fra mit.

"Hvor meget tror De dette sabelhug er værd? Og min fod med alle benene i den raslende om hinanden som terningerne i en pose, da kanonen var gået over den? Hvor meget kan det være værd, hvad? Og en lever, der er som en vaske-svamp, og hovedpine, hver gang vinden springer over på øst – hvad er markedsprisen på sådan noget? Ville De overtage det hele for usle seks, syv hundrede kroner om året?"

"Vi er fattige folk på disse kanter," svarede jeg. "De ville gælde for en rig mand her."

"Det er dumme folk med en dum smag," sagde han, medens han trak en sort pibe frem af lommen og stoppede den med tobak. "Jeg ved, hvad det vil sige at leve godt, og når jeg har en krone i lommen, synes jeg om at bruge den således, som en krone skal bruges. Jeg har kæmpet for mit land, men mit land har gjort pokkers lidt for mig. Jeg tror så sandelig, jeg vil gå over til russerne. Jeg skulle vise dem, hvorledes de kan komme over Himalayabjergene således, at det ville knibe både for afghanerne og engelskmændene at standse dem. Hvad er en sådan hemmelighed værd i St. Petersburg?"

"Jeg skammer mig over at høre en gammel soldat tale således, selv om det bare er i spøg," sagde jeg strengt.

"Javist!" råbte han og kom med en dundrende ed. "Jeg ville have gjort det for flere år siden, hvis russerne bare havde været folk, som kunne benytte sig af det. Skobeleff var den bedste af dem, men han er væk. Nå, det kan nu også være det samme. Hvad jeg ønsker, er at spørge Dem, om De har hørt tale om en mand på disse kanter, som hedder Heatherstone, den samme, som i gamle dage var oberst ved 41. Bengali? Man sagde til mig i Wigtown, at han boede et eller andet sted på disse kanter."

"Han bor i det store hus der ovre," sagde jeg og pegede på Cloombers tårn. "De vil finde porten til alleen lidt længere borte, men generalen sætter ikke overdreven pris på gæster."

Den sidste del af min tale var spildt på korporal Rufus Smith; for i samme øjeblik, som jeg havde peget i retning af porten, var han i bevægelse hen ad vejen.

Hans måde at gå på var den ejendommeligste, jeg nogensinde har set, for han satte ikke sin højre fod på jorden mere end en gang for hvert halve snes skridt, medens han arbejdede så hårdt og nåede en sådan fart med det andet ben, at han kom afsted med en forbavsende hurtighed.

Jeg var så overrasket over dette, at jeg blev stående og så efter ham, indtil den tanke pludselig faldt mig ind, at der kunne opstå alvorlige følger af et møde mellem en mand, der var så rapkæftet, og den hidsige, varmblodige general. Jeg fulgte derfor efter ham, medens han hoppede afsted som en stor klodset fugl, og indhentede ham ved alléporten, hvor han stod og ruskede i jernstængerne og kiggede ind på den mørke vej indenfor.

"Det er en listig gammel sjakal," sagde han og så på mig, medens han nikkede med hovedet i retning af huset. "Han er en underfundig gammel hund. Og her er altså hans bungalow inde mellem træerne?"

"Det er hans hus," svarede jeg; "men jeg vil råde Dem til at føre et lidt pynteligere sprog, hvis De vil tale med generalen. Han er ikke en mand, som tåler vrøvl."

"Det har De ret i. Det var altid en hård nød at knække. Men er det ikke ham, som kommer ned gennem alleen?"

Jeg så gennem porten og fandt, at det virkelig var generalen, som enten havde set os eller hørt lyden af vore stemmer og nu skyndte sig imod os. Han standsede af og til for at se gennem den mørke skygge af træerne, som om han var uvis om, hvorvidt han skulle nærme sig eller ikke.

"Han rekognoscerer!" hviskede min ledsager med en hæs latter. "Han er bange – og jeg ved, hvad han er bange for. Han vil ikke lade sig fange i en fælde, hvis han kan undgå det, den gamle dreng!"

Derefter rejste han sig på tærne, viftede med hånden gennem gitteret i porten og råbte så højt han orkede:

"Kom her, min tapre kommandant! Kom her! Kysten er klar, og ingen fjende er i sigte."

Denne familiære henvendelse havde en beroligende indflydelse på generalen, for han kom lige hen imod os, men jeg kunne se på den stærke farve i ansigtet, at han var på kogepunktet.

"Er De her, mr. West?" sagde han, da han fik øje på mig. "Hvad ønsker De, og hvorfor har De taget denne mand med Dem?"

"Jeg har ikke taget ham med mig," svarede jeg.

Jeg følte mig mindre vel til mode ved at blive gjort ansvarlig for nærværelsen af denne frastødende landstryger.

"Jeg traf ham her nede på vejen, og han ville gerne vide, hvor De boede, og så viste jeg ham herhen. Jeg ved ingen ting om ham."

"Hvad er det, De vil mig da?" spurgte generalen strengt, medens han henvendte sig til min følgesvend.

"Undskyld," sagde den forhenværende korporal med gråd i stemmen, medens han førte hånden til huen med en ydmyghed, som stod i ejendommelig modsætning til den tidligere ubehøvlede og frie optræden, "jeg er en gammel kanonér i dronningens tjeneste, og da jeg har hørt Deres navn i Indien, tænkte jeg, at De måske ville bruge mig som Deres tjener eller gartner eller give mig en anden stilling, som måtte være ledig."

"Det gør mig ondt, at jeg ikke kan gøre noget for Dem, min gode mand," svarede den gamle soldat.

"Så vil De måske give mig en lille hjælp med på vejen," sagde tiggeren. "De vil da vel ikke gerne se en gammel kammerat lide ondt for nogle rupiers skyld. Jeg var med Sales' Brigade i passene, og jeg var med ved Kabuls anden indtagelse."

General Heatherstone så skarpt på supplikanten, men svarede ikke.

"Jeg var i Chuque sammen med Dem, da alle væggene styrtede ned under et jordskælv, og da vi fandt 40.000 afghanere inden for skudvidde. De kan spørge mig ud om det, så vil De se, om jeg lyver eller ikke. Vi gennemgik alt dette, da vi var unge, og nu, da vi er gamle, kan De leve i en fin bungalow,

medens jeg må sulte ihjel ved vejkanten. Det forekommer mig ikke at være retfærdigt."

"De er en uforskammet slyngel," sagde generalen. "Hvis De havde været en god soldat, ville De aldrig have haft behov for at bede om hjælp. Jeg vil ikke give Dem en penny."

"Endnu et ord," råbte landstrygeren, da den anden vendte sig fra ham; "jeg har været i Taradopasset."

Den gamle soldat vendte sig om så hurtigt, som havde disse ord været et pistolskud.

"Hvad – hvad mener De?" stammede han.

"Jeg har været i Taradapasset, sir, og der kendte jeg en mand, som hed Ghoolab Shah."

De sidste ord blev fremhævet med dæmpet stemme, og et ondskabsfuldt grin gik over ansigtet på ham, idet han sagde det.

Virkningen på generalen var overordentlig stor. Han trådte nogle skridt tilbage fra porten, og det gule ansigt blegnede til et svagt gråt. I et øjeblik var han alt for overvældet til at kunne tale. Endelig fik han fremstammet:

"Ghoolab Shah! Hvem er De, som kender Ghoolab Shah?"

"Se lidt nærmere på mig," sagde landstrygeren. "Deres syn er ikke så skarpt nu, som det var for fyrre år siden."

Generalen så længe og alvorlig på den vanrøgtede skikkelse, som stod foran ham, og jeg kunne se, at genkendelsen tændtes i hans øjne.

"Gud i Himmelen hjælpe mig," råbte han, "det er jo korporal Rufus Smith."

"Endelig er De kommet på det," sagde den anden og smålo for sig selv. "Jeg spekulerede på, hvor længe det ville vare, før De

kendte mig igen. Men luk nu først denne port op, vil De? Det er så anstrengende at tale gennem et gitter. Det ligner så alt for meget de ti minutters besøg hos en fange i hans celle."

Generalen, hvis ansigt endnu var mærket af sindsbevægelsen, lukkede porten op med nervøse, skælvende fingre. At han havde genkendt korporal Rufus Smith havde efter mit skøn været en lettelse for ham, og alligevel viste han tydeligt i sin optræden, at han ingenlunde så på hans nærværelse som en ublandet velsignelse.

"Jeg har ofte tænkt på, om De var død eller levende korporal," sagde han, idet porten gik op, "men jeg havde aldrig ventet at få Dem at se igen. Hvorledes har De haft det i alle disse lange år?"

"Hvorledes jeg har haft det?" sagde korporalen brummende. "Åh, jeg har været drukken for det meste. Når jeg hæver mine penge, giver jeg dem ud igen til drikkevarer, og så længe det varer, har jeg en smule fred i livet. Når jeg er læns for penge igen, går jeg ud og vandrer, dels i håb om at få fat på så meget, at jeg kan betale en dram med det, og dels for at lede efter Dem."

"De undskylder, at vi taler sammen om disse private sager, West," sagde generalen, medens han så sig om efter mig, som var begyndt at fjerne mig. "Forlad os endelig ikke. De kender noget til denne affære allerede, og De kan komme til at blive vor kampfælle en af de første dage."

Korporal Rufus Smith så forbavset på mig.

"Vor kampfælle," sagde han. "Hvorledes er han blevet det?"

"Frivilligt, frivilligt," forklarede generalen med dæmpet stemme. "Han er en af mine naboer, og han har frivilligt lovet sin hjælp i tilfælde af, at jeg nogensinde skulle få brug for den."

Denne forklaring syntes snarest at øge den fremmedes forundring.

"Nå, så må han kunne lide hanekamp!" udbrød han og så på mig med beundring. "Jeg har aldrig hørt magen."

"Og nu, da De har fundet mig, korporal Smith," sagde beboeren af Cloomber, "hvad er det så, De ønsker af mig?"

"Åh, alt muligt. Jeg vil gerne have tag over hovedet, klæder at tage på mig, mad at spise og frem for alt brændevin at drikke."

"Godt, jeg skal tage Dem i huset og gøre, hvad jeg kan, for Dem," sagde generalen langsomt. "Men hør her, Smith, der må være disciplin. Jeg er generalen, og De er korporalen; jeg er husbonden, og De er tjeneren. Lad mig ikke behøve at minde Dem om det igen."

Landstrygeren rettede sig op i sin fulde højde og løftede sin højre hånd til en militær hilsen.

"Jeg kan fæste Dem som gartner og skaffe mig af med den, jeg har nu. Hvad angår brændevin, så skal De få en bestemt portion og ikke mere. Vi drikker ikke meget her i huset."

"Tager De ikke opium eller brændevin eller noget selv?" spurgte korporal Rufus Smith.

"Nej," sagde generalen fast.

"Godt, alt, hvad jeg kan sige, er det, at De har mere nerver og mere mod, end jeg nogensinde får. Nu undrer jeg mig ikke over, at De fortjente dette kors under Opstanden. Hvis jeg nat efter nat skulle lytte til de historier uden nogen sinde at tage en dråbe af noget til at opmuntre mig med – ja, da ville jeg snart blive gal."

General Heatherstone løftede sin hånd, som om han var bange for, at den fremmede kunne komme til at sige for meget.

"Jeg må takke Dem, mr. West," sagde han, "fordi De har vist denne mand min dør. Jeg vil ikke gerne, at en gammel kammerat, hvor lavt rangerende han end er, skal gå i hundene, og når jeg ikke imødekom hans krav fra først af, var det simpelthen, fordi jeg havde mine tvivl om, at han virkelig var, hvad han gav sig ud for. Gå nu op til huset, korporal, så skal jeg komme efter om et minut."

"Stakkels mand!" sagde han, da han så den fremmede humpe op over alleen på den besynderlige måde, jeg har beskrevet. "Der kørte en kanon over hans fod og knuste benene i den, men den hårdnakkede idiot ville ikke lade doktoren sætte den af. Jeg husker ham nu som en kæk ung soldat i Afghanistan. Han og jeg var sammen på visse sælsomme eventyr, som jeg måske kommer til at fortælle Dem en dag, og jeg føler ganske naturligt sympati for ham og ønsker at være venlig mod ham. Sagde han noget til Dem om mig, før jeg kom?"

"Ikke et ord," svarede jeg.

"Nå," sagde generalen ligegyldigt, men med et tydeligt udtryk af lettelse, "jeg tænkte han måske kunne have fortalt noget om gamle dage. Men nu må jeg gå hen og tage mig af ham, ellers vil tjenerne blive skræmt, for han er ingen skønhed at skue. Godmorgen!"

Idet han vinkede med hånden vendte den gamle mand sig fra mig og skyndte sig opad mod huset efter denne uventede forøgelse af hans husstand, medens jeg gik videre langs det høje plankeværk og så igennem enhver sprække i det, men uden at kunne finde spor af hverken Mordaunt eller hans søster.

Jeg har nu bragt denne fortælling så langt frem som til korporal Rufus Smiths ankomst, der vil vise sig at være begyndelsen til enden.

Jeg har på en ædruelig og ordentlig måde optegnet de begivenheder, som bragte os til Wigtownshire, familien Heatherstones ankomst til Cloomber og de mange sælsomme hændelser, som først vakte vor nysgerrighed og senere vor store interesse for denne familie, og jeg har kort berørt de omstændigheder, som bragte min søster og mig i et nærmere og mere personligt forhold til dem.

Der kan ikke være noget heldigere øjeblik end nu til at overgive den fortællende rolle til dem, som havde anledning til at vide noget om, hvad der foregik inde i Cloomber i de måneder, da jeg iagttog huset udefra.

Kusken Israel Stakes viste sig at være ude af stand til at læse eller skrive, men mr. Mathew Clark, den presbyterianske præst i Stoneykirk, har nedskrevet hans forklaring, som derefter er godkendt ved det kryds, som er anbragt ved siden af hans navn. Jeg antager, at den gode præstemand har pudset lidt af på fortællingen, hvilket jeg mest beklager, da den kunne have været mere interessant om end måske mindre letfattelig, hvis den var gengivet ordret. Den bærer imidlertid betydelige spor af Israels person og kan betragtes som en nøjagtig redegørelse for, hvad han så og gjorde, medens han var i general Heatherstones tjeneste.

8. Israel Stakes beretning

(Afskrevet og bekræftet af pastor Mathew Clark, presbyteriansk præst i Stoneykirk i Wigtownshire.)

Mr. Fothergill West og præsten siger, at jeg skal fortælle alt, hvad jeg kan, angående general Heatherstone og hans hus, men at jeg ikke skal sige stort om mig selv, fordi læserne ikke ville bryde sig om at høre om mig eller det, som angik mig. Jeg er ikke så sikker på det, for familien Stakes er godt kendt og agtet på begge sider af grænsen, og der er mange i Nithsdale og Annandale, som gerne vil høre nyt om sønnen efter Archie Stakes fra Ecclesechan.

Jeg skal imidlertid gøre, hvad jeg er bedt om, for mr. Wests skyld, idet jeg håber, at han ikke glemmer mig, når jeg måske har en tjeneste at bede ham om. Jeg er ikke i stand til at skrive selv, fordi min far sendte mig ud for at jage krager i stedet for at lade mig gå på skole, men på den anden side opdrog han mig i den eneste sande kirkes lære og tjeneste, for hvilket Gud være lovet!

Det var i maj for et år siden, at mr. McNeil kom hen til mig på gaden og spurgte, om jeg ville have en plads som kusk og gartner. Det traf sig således, at jeg netop så mig om efter noget sådant på den tid, men jeg forhastede mig ikke med at lade ham forstå, at jeg ønskede det.

"De kan tage det eller lade være," sagde han skarpt. "Det er en god post, og der er mange, som ville blive glade over at få den. Hvis De vil, kan De komme op på mit kontor klokken to i morgen og selv stille Deres spørgsmål til husbonden."

Dette var det, jeg kunne få ud af ham, for han er en streng mand og vanskelig at forhandle med – hvilket vil være ham til liden nytte i det kommende liv, til trods for at han har samlet mange penge sammen i dette. Når den dag kommer, vil der stå en hel flok gårdbestyrere på venstre side af tronen, og det vil ikke undre mig, om mr. McNeil er iblandt dem.

Nuvel, næste dag gik jeg op på kontoret, og der traf jeg bestyreren og en lang, tynd, tør mand med gråt hår og et ansigt så brunt og rynket som en valnød. Han så stift på mig med et par øjne, der glødede som to gnister, og så sagde han:

"De er jo født på disse kanter, ikke sandt!"

"Jo," sagde jeg, "og jeg har aldrig været herfra heller."

"Aldrig været uden for Skotland?" spurgte han.

"To gange på markedet i Carlisle," sagde jeg, for jeg er en sandhedskærlig mand, og jeg vidste, at bestyreren ville huske, at jeg havde været der, da jeg havde haft et ærinde for ham at gøre ved samme anledning.

"Jeg hører af mr. McNeil," sagde general Heatherstone – for det var ham og ingen anden – "at De ikke kan skrive."

"Nej," sagde jeg.

"Heller ikke læse?"

"Nej," sagde jeg.

"Det forekommer mig," sagde han, medens han vendte sig til bestyreren, "at dette netop er den mand, jeg har brug for. Tjenerne er forvænte nu til dag fordi at de har lært for meget," sagde han. "Jeg nærer ingen tvivl om, Stakes, at De vil være en god tjener for mig. De skal få tre pund om måneden, men jeg forbeholder mig ret til at sige Dem op med fire og tyve timers varsel når som helst. Hvorledes passer det Dem?"

"Det er måske anderledes, end jeg havde det i min forrige stilling," sagde jeg og så mindre tilfreds ud.

Og det var sandt nok, for gamle Scott havde kun givet mig et pund om måneden og grød to gange om dagen.

"Godt, godt," sagde han, "vi skal måske give Dem mere, hvis De passer i tjenesten. Her er imidlertid fæstepengene, som mr. McNeil fortæller mig, at det er skik og brug at give, og så venter jeg at se Dem på Cloomber mandag."

Da mandagen kom, gik jeg ud til Cloomber, og det er et mægtig stort hus med hundrede vinduer eller mere og plads til at skjule det halve sogn.

Hvad gartnerbestillingen angik, så fandtes der ikke nogen have at arbejde i for mig, og hesten blev ikke taget ud af stalden fra den ene uge til den anden. Men jeg havde nok at gøre alligevel, for der var en hel del rækværk at sætte op og forskelligt andet at udrette, såsom at pudse knive og børste sko og sligt, som passer sig bedre for en gammel kælling end for en mand.

Der var to til foruden mig i tjenesten, nemlig kokkepigen Eliza og stuepigen Mary; formørkede væsener begge to, som havde tilbragt deres liv i London og kendte mere end godt var til verdens og kødets veje.

Jeg havde ikke meget at sige til dem, for de var simple folk, som knapt kunne forstå engelsk og knapt havde mere omsorg for deres egne sjæle end padderne ude i mosen. Da kokkepigen sagde, at hun ikke havde høje tanker om John Knox, og den anden, at hun ikke ville give seks pence for at høre hr. Donald McSnaw tale om den sande kirke, mente jeg, at det var på tide for mig at overgive dem til en højere dommer.

Der var fire personer i familien, generalen, fruen, mr. Mordaunt og miss Gabrielle, og der gik ikke lang tid, før jeg fandt ud, at alt ikke var som det skulle være. Fruen var så tynd og bleg som et genfærd, og mange gange kom jeg uforvarende over hende, når hun sad og jamrede sig og græd for sig selv. Jeg har set hende gå frem og tilbage i skoven, hvor hun troede, at ingen kunne se hende, og vride sine hænder, som om hun var gal.

Den unge herre og hans søster syntes begge at have deres bekymringer og generalen mest af alle, for de andre var i godt humør den ene dag og i dårligt humør den anden; men han var bestandig den samme; ansigtet var så hårdt og trist på ham som hos en forbryder, når han føler strikken om halsen.

Jeg spurgte pigerne i køkkenet, om de ikke vidste, hvad der var galt med familien, men kokkepigen svarede, at det ikke var hendes sag at forske efter hendes herskabs affærer, og at det hele kunne være hende det samme, så længe hun gjorde sit arbejde og fik sin løn. De var nogle elendige stakler, begge pigerne og kunne knapt nok svare på et høfligt spørgsmål, skønt de ellers kunne kagle højt nok, hvis det kom an på det.

Nå, ugerne gik, og alting blev værre i stedet for bedre i huset. Generalen blev mere nervøs og hans frue mere melankolsk for hver dag, og alligevel var der ingen skænderier eller uenighed mellem dem, for når de var sammen i frokostværelset, plejede jeg ofte at gå rundt og se til rosentræet uden for vinduet, så jeg ikke kunne undgå at høre meget af, hvad de talte om.

Når de unge var sammen med dem, sagde de ikke stort, men når de var alene, talte de, som om en forfærdelig ulykke var lige

ved at overgå dem, skønt jeg aldrig kunne få rede på, hvad de var bange for.

Jeg har hørt generalen sige mere end en gang, at han ikke var ræd for døden eller for nogen fare, som han kunne møde og se i øjnene, men at det var den lange ventetid og usikkerheden, som havde taget al kraft og mod fra ham. Da forsøgte fruen at trøste ham og sagde, at det måske ikke var så ilde, som han troede, og at alt ville ordne sig til sidst; men alle hendes trøstende ord var fuldstændig spildt på ham.

Hvad de unge folk angik, så vidste jeg nok, at de ikke altid holdt sig hjemme, og at de så ofte som muligt var med mr. Fothergill West ovre på Branksome, men generalen var alt for optaget af sine egne bekymringer til at vide besked om det, og jeg syntes ikke, at det hørte til mine pligter hverken som kusk eller som gartner at passe på børnene. Han burde have vidst, at hvis man forbyder en ung pige og en ung mand at gøre noget, så er det netop den sikreste måde til at få dem til at gøre det. Vorherre opdagede dette i Paradisets Have, og der er ikke stor forskel på folk i Eden og folk i Wigtown.

Der er en ting, som jeg endnu ikke har talt om, men som bør skrives op.

Generalen havde ikke soveværelse sammen med fruen, men sov alene i et værelse i enden på bygningen, så langt som muligt fra alle andre. Dette værelse var altid låst, når han ikke var der, og ingen fik nogensinde lov til at gå der ind. Han redte selv sin seng og fejede og tørrede støv af selv, men han tillod ikke nogen af os så meget som at sætte sin fod i den gang, som førte dertil.

Om natten gik han omkring i hele huset og havde lamper hængende i hvert værelse og i hver krog, så at der ikke var

mørkt noget sted.

Mangen en gang kunne jeg fra mit værelse på kvisten høre hans fodtrin nærme sig og forsvinde igen, nærme sig og forsvinde frem og tilbage i gangene fra midnat til hanegal. Det var meget ubehageligt at ligge og høre på dette og jeg spekulerede på, om han var rent towlig, eller om han måske havde lært afguderiske kunster der ude i Indien og hans samvittighed nu lignede den orm, som gnaver, men ikke dør. Jeg havde lyst til at spørge ham, om han ikke kunne have godt af at tale med den hellige Donald McSnaw, men det kunne måske blive taget ilde op, og generalen var ikke den mand, som man gerne blev uvenner med.

En dag, da jeg arbejdede udenfor, kom han hen til mig og sagde:

"Har De nogensinde haft anledning til at affyre en pistol, Israel?"

"Gud bevare mig for det," sagde jeg, "jeg har aldrig haft en sådan ting i mine hænder i mit liv."

"Da er det heller ikke værd at begynde nu," sagde han. "Hver mand skal bruge sit eget våben. Jeg tænker, De kunne udrette noget med en god stok!"

"Ja, det kunne jeg," svarede jeg sagtmodigt, "lige så godt som nogen ung mand ved grænsen."

"Dette er et ensomt beliggende hus," sagde han, "og vi kunne blive overfaldet af banditter. Det er godt at være forberedt på hvad som helst, som måtte komme. Jeg og De og min søn Mordaunt og mr. Fothergill West på Branksome, som kan komme, hvis det forlanges, må være i stand til at optræde med beslutsomhed – ikke sandt?"

"Jo, det tror jeg nok," sagde jeg, "især hvis jeg får et pund mere om måneden."

"Det skal vi ikke være uenige om," sagde han, og gik ind på at betale de ekstra tolv pund om året så let, som om det ingenting var. Det være langt fra mig at tænke noget ondt, men jeg kunne ikke andet end at mene som så, at penge, som han så let gav slip på, havde han måske ikke fået på en helt hæderlig måde.

Jeg er ikke nogen nysgerrig mand af naturen, men jeg funderede temmelig ofte på, hvorfor generalen gik omkring om natten og ikke kunne sove.

Så var det en dag, jeg var ved at gøre rent i gangene, at jeg ligesom tilfældigvis fik øje på en stor bunke gardiner og gamle tæpper og den slags ting, som lå i en krog ikke langt fra døren til generalens værelse. Og der faldt mig pludselig en tanke ind, og jeg sagde til mig selv:

"Israel," sagde jeg, "hvad kan forhindre dig i at gemme dig bag denne bunke i nat og holde øje med den gamle mand, når han ikke ved, at nogen ser ham?"

Jo mere jeg tænkte over det, des mere ligetil forekom det mig at være, og som tænkt så øjeblikkelig gjort.

Da det blev aften, fortalte jeg til kvindfolkene, at jeg havde tandpine og ville gå tidligt op på mit værelse. Jeg vidste godt, at når jeg først kom derop, var der ingen sandsynlighed for, at nogen ville forstyrre mig. Jeg ventede en tid, og da alt var blevet roligt, tog jeg støvlerne af og gik ned ad en anden trappe, indtil jeg kom til bunken med gammelt tøj, og der lagde jeg mig således, at jeg med det ene øje kunne se ud gennem et hul; men ellers var jeg dækket af et stort, laset tæppe.

Der ventede jeg så stille som en mus, indtil generalen gik forbi på vej til sit soveværelse og alt var roligt i huset.

Du store Gud! Jeg vil ikke opleve det igen for alt det sølv, som findes i banken i Dumfries. Jeg kan ikke tænke på det igen, uden at føle, at det løber koldt ned ad ryggen på mig.

Jeg lå og ventede og ventede; der var så forfærdelig stille og tyst, og jeg hørte ingen anden lyd hele natten end lyden af den gamle ur, der stod et sted i gangen.

Først så jeg ned ad gangen på den ene side og derefter på den anden, men hele tiden syntes jeg, at nogen krøb hen imod mig fra den side, jeg vendte mig bort fra. Jeg følte den kolde sved bryde frem på panden, og hjertet bankede dobbelt så hurtigt som uret, og det, som skræmte mig mest, var, at støvet fra gardinerne og de andre ting listede sig ned i lungerne på mig, uden at jeg vidste, hvad jeg skulle gøre for ikke at komme til at hoste.

Du store verden! Jeg undrer mig stadig over, at mit hår ikke blev gråt af alt det, jeg gennemgik. Jeg ville ikke gøre det om igen, om jeg så kunne blive borgmester i Glasgow.

Nå, klokken kan vel have været sådan noget som to om morgenen eller måske lidt mere, og jeg begyndte at tro, at når det kom til stykket, fik jeg slet ikke noget at se – og det havde jeg heller ikke noget imod – da jeg pludselig klart og tydeligt hørte en lyd.

Det er ikke første gang, folk har bedt mig fortælle, hvorledes denne lyd var; men jeg synes, at det altid har været så vanskeligt at forklare den, skønt jeg aldrig har hørt mage. Den var skarp og sang, omtrent som når man gnider på et vinglas, men bare

meget tyndere – eller også lød det, som et slags klask omtrent som en regndråbe, når den falder i en spand med vand.

Jeg blev så skrækkelig altereret og rejste mig op mellem tæpperne og lyttede efter lyden, men nu var der kun denne tikken langt borte fra uret.

Pludselig kom lyden igen, ligeså klar og skærende og skarp som før, og denne gang hørte generalen den, for jeg hørte, at han sukkede og stønnede som en træt mand, når han bliver vækket af sin søvn.

Han stod op af sengen, og jeg kunne høre, at han klædte på sig og begyndte at gå frem og tilbage i værelset.

Åh, du store Gud! Jeg skyndte mig at gemme mig bag tæpperne igen og dække mig over. Der lå jeg og rystede over hele kroppen og læste alle de bønner, jeg kunne huske, medens jeg så ud gennem kighullet mod generalens dør.

Jeg hørte snart, at den blev låst op, og så gik døren langsomt op. Der brændte lys inde i værelset, og jeg kunne lige skimte noget, som lignede en række af sabler på væggen, da generalen trådte ud og lukkede døren efter sig. Han havde slåbrok og en rød fez på hovedet og et par tøfler uden hæle og med opstående snuder på benene.

Et øjeblik faldt det mig ind, at han måske gik i søvne, men da han kom nærmere, kunne jeg se det skarpe glimt i hans øjne og ansigtet var så forpint, som når et menneske er bange helt ind i sjælen. Jeg kan sige på ære og samvittighed, at jeg ligefrem ryster i knæene, når jeg tænker på, hvorledes den høje mand med det gule ansigt stille og højtideligt kom gående gennem den mørke, tomme gang.

Jeg holdt vejret og lå stille og så på ham, men lige da han kom derhen, hvor jeg var, holdt mit hjerte op med at slå, for bare et par alen fra mig hørte jeg den samme ringende, skarpe lyd som før.

Hvor den kom fra, eller hvad ophavet til den var, er mere, end jeg kan sige. Det kunne være muligt, at den kom fra generalen; men hvorledes han fik det gjort, er vanskeligt at forklare, for han holdt hænderne lige ned foran sig idet han gik forbi mig. At det kom derfra, hvor han var, er sikkert; det syntes mest af alt at komme fra luften over hans hoved; men det var sådan en tynd, luftig, uendelig fin, uhyggelig lyd, at det ikke var let at sige, hvor den præcis havde sin oprindelse fra.

Generalen tog ikke nogen notits af den, men gik videre og var snart ude af syne, og jeg spildte ikke et minut, men krøb frem fra mit gemmested og sprang op på værelset. Og om så alle spøgelser fra det Døde Hav havde sværmet omkring i huset hele natten igennem, ville jeg ikke have stukket hovedet ud for at komme til at se dem.

Jeg sagde ikke et ord til nogen om det, jeg havde set, men jeg bestemte mig for ikke at blive ret meget længere på Cloomber. Fire pund om måneden er god løn, men det er ikke nok til at betale en mand for tab af hans sjælefred og måske af selve hans sjæl, for når Djævelen er ude, så kan man ikke sige, hvad slags fælder, han kan lægge for en, og selv om man siger, at Forsynet er stærkere end ham, så er det alligevel lige så godt ikke at vove noget.

Det var klart for mig, at generalen og hans hus stod under en eller anden forbandelse, og det var ret og rigtigt, at denne forbandelse skulle falde over dem, som havde fortjent den, og

ikke over en retfærdig presbyterianer, som altid havde vandret den trange vej.

Det gjorde mig ondt for den unge frøken Gabrielle, for hun var en venlig og elskværdig ung pige, men alligevel følte jeg, at det var min pligt mod mig selv at gå derfra, ligesom Lot gik ud fra de syndefulde byer på sletten.

Denne frygtelige lyd blev ved med at synge i ørene på mig, og jeg kunne ikke holde ud at være alene i gangene af frygt for at høre den igen. Jeg ventede bare på en anledning til at sige op og vende tilbage til et sted, hvor jeg kunne se kristne mennesker, og hvor kirken, som jeg kunne tage min tilflugt til, ikke lå et stenkast fra mig.

Men det viste sig at være således bestemt, at opsigelsen skulle komme fra generalen selv i stedet for fra mig.

Det var en dag i begyndelsen af oktober, da jeg kom ud af stalden efter at have givet hesten havre, at jeg så en uhyre lang skikkelse komme hoppende på et ben op gennem indkørslen, mere som en stor, ilde medfaren krage end som et menneske.

Medens jeg så på ham, kom jeg til at tænke på, at dette måske var en af de banditter, som min husbond havde snakket om, og derfor fandt jeg uden videre min store stok frem for at prøve den af på hans hoved. Han så, at jeg kom hen imod ham, og da han enten af mine øjne eller af stokken kunne forstå, hvad jeg mente, trak han en lang kniv op af lommen og sagde med de frygteligste eder, at hvis jeg ikke forholdt mig rolig, ville han dræbe mig.

Så sandt jeg lever, slige ord som dem han brugte, ville være nok til at få håret til at rejse sig på hovedet af ethvert menneske.

Det undrer mig, at han ikke blev slået til jorden, der hvor han stod.

Vi stod fremdeles lige over for hinanden – han med sin kniv og jeg med stokken – da generalen kom hen til os. Til min overraskelse begyndte han at snakke til den fremmede, som om han havde kendt ham hele livet.

"Stik kniven i lommen, korporal. Du er jo skræmt fra vid og sans."

"Blod og sår!" råbte den anden. "Han ville have knust hovedet på mig med den stok, hvis jeg ikke havde taget min kniv op. De skulle ikke holde sådan en gammel vildmand i huset."

Det så ud, som om husbond ikke brød sig om at få råd fra den kant. Derefter vendte han sig om mod mig.

"Jeg behøver dig ikke mere, Israel," sagde han; "du har været en god tjener, og jeg har intet at klage over, men der er indtrådt omstændigheder, som får mig til at foretage visse ændringer."

"Meget vel," sagde jeg.

"Du kan gå i aften," sagde han, "og du skal få en ekstra månedsløn som erstatning for denne pludselige opsigelse."

Dermed gik han ind i huset med den mand, han havde kaldt korporalen, og fra den dag og indtil nu har jeg aldrig truffet nogen af dem igen. Mine penge blev sendt ud til mig i en konvolut, og da jeg havde sagt nogle afskedsord til kokkepigen og stuepigen om den kommende vrede og om den skat, som er rigere end rubiner, rystede jeg Cloombers støv af mine fødder for bestandig.

Mr. Fothergill West siger, at jeg ikke skal udtale nogen mening om det, som hændte siden, men indskrænke mig til det, som jeg selv så. Han har uden tvivl sine grunde dertil – og

det være langt fra mig at antyde, at det ikke er gode grunde, – men det vil jeg sige alligevel, at det, som hændte, ikke overraskede mig. Det var alt sammen netop som jeg ventede, og det sagde jeg også til mr. Donald McSnaw.

Nu har jeg fortalt det hele, og jeg har ikke et ord at tage fra eller lægge til. Jeg er mr. Mathew Clark meget forbunden for at han har skrevet det ned for mig, og hvis der er nogen, som ønsker at vide mere om mig, er jeg vel kendt og agtet i Ecclesechan, og mr. McNeil i Wigtown kan altid oplyse, hvor jeg er at finde.

9. Doktor John Easterlings fortælling

Efter at have meddelt Israel Stakes udtalelser i sin helhed skal jeg tilføje en kort optegnelse af doktor Easterling, som nu praktiserer i Stranraer. Det er vistnok sådan, at doktoren kun en eneste gang var indenfor Cloombers mure, medens general Heatherstone boede der, men der var en del omstændigheder forbundne med dette besøg, som gør det værd at tage med, især når det betragtes som et tillæg til, hvad jeg allerede før har meddelt læseren.

Doktoren har midt i en travl praksis fundet tid til at nedskrive sine erindringer, og jeg synes, at jeg ikke kan gøre bedre end at forelægge dem netop således, som han har affattet dem.

Det er mig en stor fornøjelse at give mr. Fothergill West en redegørelse for mit eneste besøg på Cloomber Hall, ikke alene af hensyn til den agtelse, jeg har næret for ham helt siden hans ophold i Branksome, men også fordi det er min overbevisning, at forholdene i general Heatherstones sag er af så ejendommelig art, at det er af højeste betydning, at de forelægges almenheden på en troværdig måde.

Det var omkring begyndelsen af september forrige år, at jeg modtog et brev fra mrs. Heatherstone på Cloomber Hall, hvori hun anmodede mig om at aflægge et besøg hos hendes mand, hvis helbred i nogen tid havde været i en højst utilfredsstillende forfatning.

Jeg havde hørt noget om denne familie Heatherstone og om den sælsomme afsondring, hvori de levede, og det glædede mig derfor, at jeg fik denne lejlighed til at gøre deres nærmere bekendtskab. Jeg havde kendt deres hus i mr. McWitties, den oprindelige ejers dage, og da jeg kom dertil, blev jeg forbavset ved at se de forandringer, som havde fundet sted.

Porten, som plejede at stå på vid gab ud til vejen, var nu lukket og låst, og et højt plankeværk med jernpigge i toppen omgav hele ejendommen. Indkørslen var overstrøet med nedfaldent løv, og hele stedet havde et nedslående udseende af ligegyldighed og forfald.

Jeg måtte banke to gange før en tjenestepige lukkede op og gennem en tilstøvet forhal førte mig ind i et lille værelse, hvor der sad en ældre dame med et bekymret ansigt; hun forestillede sig for mig som mrs. Heatherstone. Med sit blege ansigt, grå hår, de triste, farveløse øjne og den falmede silkekjole var hun helt i stil med sine tyngende omgivelser.

"De træffer os i en dårlig tilstand doktor," sagde hun med rolig og vellydende stemme. "Min stakkels mand har haft en hel del op at gøre, og hans nervesystem har i lang tid været i en meget svag forfatning. Vi kom til denne del af landet i håb om, at den styrkende luft og hvilen skulle have en god indflydelse på ham. Men i stedet for at blive bedre synes han at være blevet dårligere, og i dag har han en høj feber, og er lidt tilbøjelig til at fantasere. Børnene og jeg blev så skræmt, at vi straks sendte bud efter Dem. Hvis De vil følge mig, skal jeg føre Dem til generalens soveværelse."

Hun førte mig gennem en række af gange til den syge mands kammer, som lå længst ude i en fløj af bygningen.

Det var et værelse uden tæppe på gulvet og meget sparsomt forsynet med møbler; der fandtes bare en tarvelig seng, en feltstol og et ganske enkelt bord af fyrretræ, på hvilket der lå talrige papirer og bøger. Midt på dette bord stod der en stor genstand af uregelmæssigt omrids, dækket af et klæde.

Op ad væggene og i krogene var der opstillet en meget udsøgt og mangeartet samling af våben, hovedsagelig kårder, af hvilke nogle var af den almindelige model, som bruges i den britiske arme, medens der blandt de andre var en snes forskellige prøver på orientalsk arbejde. Mange af disse sværd var rigt udstyret med indlagte skeder og fæster, som skinnede af kostbare stene; der var således en pikant modsætning mellem værelsets simpelhed og den rigdom, som skinnede på væggene.

Jeg havde imidlertid ikke tid til at bese generalens samling, da generalen selv lå på sin seng og åbenbart i høj grad havde brug for min hjælp.

Han lå med hovedet vendt halvvejs bort fra os, pustede tungt og mærkede åbenbart ikke vor nærværelse. Hans blanke, stirrende øjne og den dybe, hektiske rødme på hans kinder viste, at feberen var på sit højeste.

Jeg gik hen til sengen, bøjede mig over ham og lagde min finger på hans puls, da han pludselig rejste sig op i siddende stilling og slog på mig som rasende med knyttede næver. Jeg har aldrig set en så intens frygt og rædsel afspejlet i et menneskeansigt, som den, der viste sig i det, som nu så op mod mig.

"Blodhund!" hylede han; "lad mig gå – lad mig gå, siger jeg! Hold dine hænder fra mig! Er det ikke nok, at mit liv er blevet

ødelagt? Hvornår skal det have en ende? Hvor længe skal jeg holde dette ud?"

"Hys, kære ven, hys!" sagde hans hustru med beroligende stemme, medens hun lagde sin kølige hånd over hans varme pande. "Dette er doktor Easterling fra Stranraer. Han er ikke kommet for at skade dig, men for at hjælpe dig."

Generalen faldt træt tilbage på sin hovedpude, og jeg kunne se på det forandrede udtryk i hans ansigt, at vildelsen var forbi, og at han forstod, hvad der blev sagt til ham.

Jeg stak mit sygetermometer i hans armhule og talte hans puls. Denne var hundrede og tyve i minuttet, og hans temperatur var meget høj. Jeg havde tydeligvis her for mig et tilfælde af vekselfeber, således som den forekommer hos folk, der har tilbragt en større del af sit liv i troperne.

"Der er ingen fare," sagde jeg. "Med lidt kinin og arsenik skal vi meget snart klare anfaldet og få ham frisk igen."

"Ingen fare, siger De?" sagde han. "Der er aldrig nogen fare for mig. Jeg er lige så vanskelig at dræbe som den evige jøde. Jeg er fuldstændig klar i hovedet nu, Mary, så du kan lade mig være alene med doktoren."

Mrs. Heatherstone forlod værelset, tilsyneladende nok så uvilligt, og jeg satte mig ved siden af sengen for at høre på, hvad den syge kunne have at meddele mig.

"Jeg ønsker, at De skal undersøge min lever," sagde han, da døren var lukket. "Jeg har haft en byld i den, og Brodie, stabslægen, sagde, at der var aldeles overvejende sandsynlighed for, at den ville dræbe mig. Men jeg har ikke mærket stort til den, siden jeg kom tilbage fra Indien. Den sad her lige under det nederste ribben."

"Jeg kan mærke stedet," sagde jeg efter en omhyggelig undersøgelse; "men jeg kan heldigvis sige Dem, at bylden enten er helt forsvundet eller også har forkalket sig, som den slags bylder ofte gør. Der er ingen fare for, at den skal gøre Dem nogen skade nu."

Han syntes ikke at blive overdrevent glad ved at høre dette.

"Sådan går det altid med mig," sagde han nedslået. "Hvis en anden havde feber og vildelse, ville han ganske sikkert være i en vis fare, men til mig siger De, at der ingen fare er. Se på dette."

Han blottede sit bryst og viste mig et langt ar, som gik tværs over sædet for hjertet.

"Her blev jeg engang truffet af en kugle," sagde han. "Man skulle tro, at dette var det rette sted til at gøre det af med en mand; men hvad gjorde kuglen? Den stødte på et ribben og fulgte med dette rundt og gik ud gennem ryggen uden så meget som at strejfe, hvad I læger kalder pleura. Har De nogensinde hørt magen?"

"De er ganske sikkert født under en heldig stjerne," sagde jeg med et smil.

"Det er nu et spørgsmål," svarede han og rystede på hovedet. "Døden har ingen rædsel for mig, hvis den bare vil komme i en af sine sædvanlige skikkelser, men jeg tilstår, at tanken om en besynderlig og unaturlig dødsmåde er velegnet til at skræmme og gøre en nervøs."

"De mener," sagde jeg, temmelig mærkværdig til mode ved denne bemærkning, "at De ville foretrække en naturlig fremfor en voldsom død?"

"Nej, det er ikke lige det, jeg mener," svarede han. "Jeg er alt for vel vant til koldt stål og bly til at være ræd for nogen af

delene. Kender De noget til od-kraften, doktor?"

"Nej," svarede jeg, og så skarpt på ham for at se, om der var noget tegn på, at han begyndte at fantasere igen. Men udtrykket i hans ansigt var intelligent, og feberrødmen var forsvundet fra hans kinder.

"Vesterlandske videnskabsmænd står meget tilbage på visse områder," sagde han. "Alt hvad der er materielt og bidrager til legemets velvære, er I meget fremragende til, men i det, som angår naturens skjulte kræfter og menneskeåndens dybeste evner står I århundreder tilbage for de simpleste kulier i Indien. Utallige slægtled af bøfspisere og magelige forfædre har givet vore dyriske instinkter herredømmet over vore åndelige. Legemet, som blot skulle være et redskab til brug for sjælen, er nu blevet et nedværdigende fængsel, hvori den er indespærret. I østerlandene er sjæl og legeme ikke så stærkt sammensvejset som hos os, og der er langt færre vanskeligheder i vejen for deres adskillelse i døden."

"Men østerlændingene synes ikke selv at udnytte denne særegenhed meget," sagde jeg vantro.

"De har især deres overlegenhed i deres højere kundskab," svarede generalen. "Hvis De rejste til Indien, ville det første, De fik se i retning af offentlige fornøjelser, sandsynligvis være en indfødt, som udførte, hvad man kalder mango-kunsten. Naturligvis har De hørt eller læst om den. Manden lægger et mangofrø i jorden og gør besværgelser over det, indtil det spirer og bærer løv og frugt, alt i løbet af en halv time. Det er i virkeligheden ikke et kunststykke, det er en magt. Disse mænd ved mere om det, som foregår i naturen, end Deres professorer Tyndall og Huxley, og de kan påskynde eller forsinke naturens

arbejde ved små midler, som vi ikke har nogen anelse om. Disse såkaldte besværgere af lav kaste er bare almindelige klodsmajorer, men de mænd, som har gået de højere veje, er lige så overlegne over os i kundskab, som vi er over hottentotter og patagoniere."

"De taler, som om De kendte meget til Dem," sagde jeg.

"Det gør jeg også, desværre for mig," svarede han. "Jeg er blevet bragt i berøring med dem på en sådan måde, som jeg håber ingen anden ulykkelig stakkel nogensinde vil komme i forbindelse med dem på. Men hvad angår od-kraften, så burde De virkelig kende noget til den, for den har en stor fremtid for sig indenfor Deres profession. De skulle læse Reichenbachs "*Undersøgelser over magnetismen og livskraften*" og Gregorys "*Breve om den dyriske magnetisme*". Disse værker i forbindelse med "*Syv og tyve aforismer*" og dr. Justinus Kerners skrifter ville udvide Deres horisont."

Jeg yndede ikke særlig at få mig min læsning foreskrevet angående en sag, som stod i forbindelse med mit eget fag. Jeg gav derfor ikke noget svar, men rejste mig for at gå. Først mærkede jeg en gang til på hans puls og fandt, at feberen fuldstændig havde forladt ham på den pludselige og uforklarlige måde, som er ejendommelig for disse malariaagtige sygdomme.

Jeg vendte mig mod ham for at lykønske ham med hans bedring, og strakte samtidig hånden ud for at tage mine handsker fra bordet, men med det resultat, at jeg kom til at løfte ikke bare handskerne, men også det klæde, som var lagt over en genstand midt på bordet.

Jeg ville måske ikke have lagt mærke til, hvad jeg havde gjort, hvis jeg ikke havde set et forbitret udtryk i den syges ansigt og hørt ham komme med et utålmodigt råb. Jeg vendte mig straks om og bragte klædet i orden igen så godt, at jeg ikke ville have kunnet sige, hvad der var under det; jeg havde bare et almindeligt indtryk af, at det lignede en kransekage.

"Ja, ja, doktor," sagde generalen i bedre humør.

Han var kommet til forståelse af, at det var et rent tilfældigt uheld.

"Der er ikke nogen grund til, at De ikke skal få lov at se det," vedblev han.

Dermed strakte han hånden ud og tog dækket bort for anden gang.

Jeg så nu, at hvad jeg havde taget for en kage, i virkeligheden var en udmærket udført model af en høj bjergkæde med snedækkede toppe.

"Dette er Himalayabjergene eller i hvert tilfælde en del af dem," sagde han, "og her har vi de fornemste pas mellem Indien og Afghanistan. Det er en udmærket model. Disse egne har en særlig interesse for mig, fordi de er skuepladsen for mit første felttog. Her er det pas lige overfor Kalabagh og Thulldalen, hvor jeg sommeren 1841 var beskæftiget med at beskytte de forbimarcherende tropper og holde afridierne i ro. Det var ikke en nem post, kan jeg forsikre Dem."

Idet jeg pegede på en blodrød plet, som var anbragt på den ene side af det bjergpas, han havde vist mig, sagde jeg:

"Og dette er vel stedet for en kamp, hvor De var med."

"Ja, vi havde en kamp der," svarede han, medens han bøjede sig forover og så på det røde mærke. "Vi blev angrebet af –"

I dette øjeblik faldt han tilbage på puden, som om han var skudt, medens der kom det samme udtryk af rædsel i hans ansigt, som jeg havde iagttaget, da jeg først trådte ind i værelset. Samtidig kom der ligesom fra luften umiddelbart over hans seng en skarp klingende og ringende lyd, som jeg ikke kan sammenligne med noget andet end den fra en cykelklokke, skønt den skilte sig fra denne ved at have en afgjort pulserende klang. Jeg har aldrig hverken før eller siden hørt nogen lyd, som kunne forveksles med den.

Jeg så mig forbavset omkring og undrede mig over, hvor den kunne komme fra, men uden at opdage noget, hvorfra den kunne skrive sig.

"Det er fuldstændig i sin orden, doktor," sagde generalen med et spøgelsesagtigt smil. "Det er bare min private gongong. Måske skal De hellere gå nedenunder og skrive recepten til mig i spisestuen."

Han ville åbenbart gerne blive mig kvit, og jeg blev derfor nødt til at gå, skønt jeg gerne ville være blevet der lidt længere i håb om at få noget at vide om oprindelsen til den mystiske lyd.

Jeg kørte bort med det faste forsæt igen at besøge min interessante patient og prøve at få lokket nogle nærmere oplysninger fra hans tidligere liv og hans nuværende forhold ud af ham. Jeg skulle imidlertid blive skuffet, for samme aften modtog jeg en billet fra generalen selv, hvori der var indlagt et meget smukt honorar for mit eneste besøg, og som underrettede mig om, at min behandling havde gjort ham så godt, at han allerede betragtede sig som halvvejs helbredt, hvorfor jeg ikke skulle gøre mig noget besvær med at komme igen.

Dette var den sidste og eneste meddelelse, jeg nogensinde fik fra beboeren af Cloomber.

Jeg er ofte blevet spurgt af naboer og andre, som var interesserede i sagen, om han gjorde noget indtryk på mig af at være sindssyg. Hertil må jeg bestemt svare nej. Tværtimod, hans bemærkninger tydede på, at han både havde læst og tænkt dybt.

Jeg bemærkede imidlertid under vort eneste møde visse tegn på, at hans konstitution var i en utilfredsstillende forfatning, og at en pludselig krise kunne være at befrygte.

10. Om brevet, som kom fra Cloomber

Efter at jeg således har kastet noget sidelys over min fortælling, kan jeg nu begynde igen at gøre rede for mine personlige oplevelser. Som læseren vel vil erindre, var jeg med disse nået så langt som til ankomsten af en rå landstryger, som kaldte sig korporal Rufus Smith. Den hændelse indtraf omkring begyndelsen af oktober måned, og ved en sammenligning af datoerne ser jeg, at dr. Easterlings besøg på Cloomber havde fundet sted omkring tre uger tidligere.

I al den tid var jeg meget nedslået, for jeg havde ikke set noget til hverken Gabrielle eller hendes bror siden den samtale, som havde røbet vor forbindelse for generalen. Jeg havde ingen tvivl om, at de var underlagt en eller anden form for tvang, og den tanke, at vi havde voldt dem ubehageligheder, var bitter både for min søster og mig.

Vor ængstelse blev imidlertid betydelig mildnet, da vi et par dage efter min sidste samtale med generalen modtog et brev fra Mordaunt Heatherstone. Det blev bragt os af en lille laset knægt, søn af en af fiskerne, som fortalte, at det i porten til alleen var overrakt ham af en gammel kvinde, som jeg antager må have været kokkepigen på Cloomber.

Brevet lød således:

> "Mine kæreste venner! Det har gjort Gabrielle og mig ondt at tænke på, hvor nær I må have taget jer, at I hverken har hørt fra os eller set os. Sagen er, at vi er tvunget til at holde os i huset. Og denne tvang er ikke af fysisk, men af moralsk art. Vor stakkels

far, som bliver mere og mere nervøs for hver dag, har bedt os love ham, at vi ikke vil gå ud førend efter den femte oktober, og for at dæmpe hans frygt har vi givet ham dette løfte. På den anden side har han lovet os, at efter den femte – det vil sige om mindre end en uge – skal vi have fuldkommen frihed til at komme og gå, som vi selv vil, så at vi altså har noget at glæde os til.

Gabrielle siger, at hun har fortalt jer, at far altid er en anden mand efter denne dato, hvor hans frygt når en krise. Han synes i år at have større grund end sædvanlig til at antage, at der er ubehageligheder i gære for vor ulykkelige familie, for jeg har aldrig set ham tage så mange forsigtighedsregler eller have et så helt igennem nervøst udseende. Hvem skulle vel tænke sig, når man ser hans bøjede skikkelse og hans skælvende hænder, at han er den samme mand, som for nogle få år siden var på tigerjagt til fods i Terais jungler og lo ad de mere frygtsomme sportsmænd, som søgte beskyttelse på deres elefanters ryg?

I ved, at han har Victoriakorset, som han vandt sig i Delhis gader, men her skælver han af rædsel og farer op ved enhver lyd i dette, det fredeligste af alle verdenshjørner. Åh, det er sørgeligt, West! Husk, hvad jeg allerede har sagt Dem, at her ikke er tale om nogen uvirkelig eller indbildt fare, men en, som vi har al grund til at antage for i højeste grad virkelig. Den er imidlertid af en sådan art, at

den hverken kan afvendes eller med held udtrykkes i ord. Hvis alt går godt, vil I se os på Branksome den sjette.

Med de dybeste udtryk af kærlighed til jer begge forbliver jeg, mine kære venner, eders hengivne

Mordaunt."

Dette brev var til stor lettelse for os, da det meddelte os, at bror og søster ikke var under nogen fysisk tvang, men vor magtesløshed og vor mangel på evne til at forstå, hvori den fare bestod, der truede dem, vi elskede højere end os selv, var meget nær ved at gøre os gale.

Halvtreds gange om dagen spurgte vi os selv og hinanden, fra hvilken kant denne fare var at vente, men jo mere vi tænkte over det, desto mere håbløs syntes enhver løsning at være.

Forgæves lagde vi vor erfaring sammen og sammenføjede alle de ord, som var faldet fra nogen af beboerne på Cloomber, og som kunne antages direkte eller indirekte at stå i forbindelse med denne sag.

Til sidst var vi så trætte af forgæves grublerier, at vi helst ville forsøge at forjage hele sagen fra vore tanker og trøste os med, at om nogle få dage ville al tvang blive hævet, og vi ville da blive i stand til at høre mere fra vore venners egne læber.

Men de få dage, som endnu manglede, frygtede vi for ville blive tunge og lange. Og det ville de også være blevet, hvis det ikke havde været for en ny og højst uventet hændelse, som ledte vore tanker bort fra vore egne bekymringer og gav dem noget nyt at beskæftige sig med.

11. Om barkskibet *Belindas* stranding

Den tredje oktober kom med klart solskin og skyfri himmel. Om morgenen havde der blæst en svag brise, og nogle små hvide tåge-totter drev omkring i luften som spredte fjer fra en kæmpefugl, men efterhånden som dagen blev ældre, holdt det fuldstændig op med at blæse, og luften blev rolig og tung.

Solen stegte med en varme, som var mærkelig så langt henne på året, og en svag dis skjulte de irske fjelde på den anden side af kanalen.

Havet steg og faldt i lange, tunge, ligesom olieagtige bølger, som kom langsomt ind mod land og pludselig brødes med en dump, ensformig lyd på klipperne. For den uerfarne så alting roligt og fredeligt ud, men for dem, som var vant til at tyde naturens advarsler, lå der mørke trusler i luften og på himmelen og på havet.

Min søster og jeg gik ud om eftermiddagen og spadserede langsomt langs kanten af den store sandede landtange, som skyder ud i det Irske Hav og på hvis ene side ligger den store, lange Lucebugt, på den anden Kirkmaiden-bugten, som ejendommen Branksome ligger ved, og som er mindre berømt.

Det var alt for lummert til, at vi kunne gå langt, og vi satte os derfor snart på en af de sandbanker, som er bevokset med visne græstuer, og som strækker sig langs hele kystlinjen og danner naturens beskyttelsesvæg mod havets grådighed.

Vor hvile blev snart afbrudt af den knirkende lyd af tunge støvler i sandet, og Jamieson, den gamle orlogsmand, som jeg allerede før har haft anledning til at nævne, viste sig med det runde net, som han brugte til at fange rejer med, over

skulderen. Da han så os, kom han hen og sagde på sin venlige måde, at han håbede, vi ikke ville tage det ilde op, hvis han sendte os nogle rejer til vort tebord på Branksome.

"Jeg kan vist gøre en god fangst, før stormen kommer," sagde han.

"Tror De, det bliver storm," spurgte jeg.

"Ja, det kan vel enhver se," svarede han, medens han tog sig en god skrå, "moserne der, over mod Cloomber er jo fuldstændig hvide af måger og andre havfugle. Hvorfor skulle fuglene komme i land, hvis det ikke var for at slippe for at få alle fjerene blæst af? Jeg kan huske sådan en dag, dengang jeg var med Charles Napier ved Kronstadt. Vi blev næsten blæst inden for rækkevidde af fæstningens kanoner til trods for alle vore dampmaskiner og propeller."

"Er der nogensinde strandet skibe her?" spurgte jeg.

"Ja, bevar mig vel, dette er et berømt strandingssted. I bugten lige dernede gik to af kong Philips førsteklasses krigsskibe til grunde med hele sin besætning, dengang Spanien førte krig mod England. Hvis vandet her og i Lucebugten på den anden side af odden kunne fortælle sin historie, ville der blive en hel del at snakke om. På Dommens Dag vil vandet her stå i kog af alle de folk, som kommer op fra bunden."

"Jeg håber ikke, der bliver skibbrud, medens vi er her," sagde Ester alvorligt.

Den gamle mand rystede på sit grånende hoved og så mistænksom mod den disede horisont.

"Når det blæser fra vest," sagde han, "kan nogle af de mindre sejlskibe nok finde det mindre hyggeligt at komme op i kanalen. Se nu for eksempel barkskibet derude – jeg tør godt

sige, at skipperen ville være mere fornøjet, hvis han lå trygt i havn i Clyden."

"Skibet ser ikke ud til at bevæge sig," sagde jeg, medens jeg betragtede det mere nøje.

Det lå derude med sit svære sorte skrog og sine hvide sejl, medens det løftede sig og atter duvede efter havets kæmpemæssige pulsslag.

"Vi tager måske fejl, Jamieson," sagde jeg, "og der bliver slet ikke nogen storm alligevel."

Den gamle sømand mumlede noget for sig selv og så ud som den, der vidste bedre besked, hvorefter han fjernede sig med sit rejenet, medens min søster og jeg gik langsomt hjemad i den trykkende varme.

Jeg gik op på min fars arbejdsværelse for at høre, om han havde nogen instrukser at give angående godset, for han var netop begyndt at fordybe sig i et nyt værk om de orientalske litteraturer, og den praktiske styring af godset var som følge deraf helt og holdent overgået til mig.

Jeg traf ham ved hans firkantede bord, som var så belæsset med bøger og papirer, at intet andet var synligt af ham end noget hvidt hår.

"Kære søn," sagde han til mig, da jeg kom ind, "det er en stor sorg for mig, at du ikke er bedre inde i sanskrit. Da jeg var i din alder, kunne jeg tale ikke alene dette ædle sprog, men også tamulisk, lahitisk, gangelisk, taisk og de malajiske dialekter, som alle er udsprunget af den luranske gren."

"Jeg beklager i høj grad," svarede jeg, "at jeg ikke har arvet din vidunderlige begavelse for sprog."

"Jeg har sat mig en opgave," fortsatte han, "som, hvis den kunne blive genstand for arbejde fra slægtled til slægtled i vor familie, indtil den var løst, ville gøre navnet West udødeligt. Den består i intet mindre end at offentliggøre en engelsk oversættelse af de buddhistiske dharmaer med en fortale, som skal give et begreb om brahmanismens stilling før Sukyamunis optræden. Hvis jeg er flittig, er det muligt, at jeg selv kan være i stand til at få en del af fortalen færdig, før jeg dør."

"Men sig mig," spurgte jeg, "hvor længe vil det vare, før hele værket er færdigt?"

"Den forkortede udgave i det kejserlige bibliotek i Peking," sagde min far, idet han gned sig hænderne, "består af tre hundrede og fem og tyve bind, som hvert gennemsnitligt vejer fem pund. Fortalen, som må omfatte en redegørelse for Rigveda, Samaveda, Yagurveda og Atharvaveda hos brahmanerne, kan vanskeligt rummes i mindre end ti bind. Hvis vi nu tager et bind for hvert år, er der al udsigt til, at familien kunne afslutte opgaven omkring år 2250, idet det tolvte slægtled fuldførte værket, medens det trettende måtte arbejde med registeret."

"Men hvad skal så vore efterkommere leve af, medens de arbejder på dette store foretagende?" spurgte jeg.

"Det er ikke pænt af dig, Jack," sagde min far i en fornærmet tone. "Der er ikke noget praktisk ved dig. I stedet for at ofre din opmærksomhed på gennemførelsen af min ædle plan, begynder du at komme med alle mulige dumme indvendinger. Det er en ren bagatel, hvorledes vore efterkommere skal leve, så længe de bare holder sig til dharmaerne. Nu vil jeg gerne have, at du skal gå op til Fergus McDonald og se på hyttetaget, og Willie

Fullerton har skrevet til mig, at hans malkeko er syg. Du kunne se ind dér, når du nu er på vejen, og høre til den."

Jeg begav mig ud i mine ærinder. Men først kastede jeg et blik på barometeret på væggen. Kviksølvet var sunket så usædvanlig lavt som til 28 tommer. Den gamle sømand havde åbenbart ikke taget fejl i sin fortolkning af naturens tegn.

Da jeg vendte tilbage henimod aften, blæste vinden med korte, hidsige stød, og horisonten i vest var fuld af mørke skyer, som strakte sine lange forgreninger helt op til midt på himmelen.

På den mørke baggrund sås et par blege, svovlfarvede striber, som så truende ud, og søens overflade lignede ikke længere blankt kviksølv, men knust glas. En dæmpet lyd steg op fra havet, som om det kendte til den uro, det havde i vente.

Langt ude i kanalen så jeg et eneste stønnende og travlt dampskib, som drog afsted til Belfast Lough, og det store barkskib, som jeg havde set om formiddagen, lå stadig derude og krydsede og søgte at komme nordover.

Klokken ni blæste der en skarp brise, som klokken ti var blevet til stiv kuling, og før midnat rasede der den værste storm, som jeg kan huske at have været vidne til på denne kyst.

Jeg sad en stund i vor lille dagligstue med egepanelerne og lyttede til stormens skrig og hyl og den raslende lyd af grus og småsten, som blev blæst op og slået mod vort vindue. Naturens skræmmende orkester spillede sit ældgamle stykke med et toneomfang, som strakte sig fra den tordnende brændings dybe bas til den tynde hvinen af flyvesandet og den skarpe pibende lyd fra de skræmte søfugle.

Engang åbnede jeg øjeblik vinduet, men vind og regn slog ind og førte en stor klump tang med sig, som faldt på bordet. Det var kun lige, jeg kunne få lukket vinduet igen ved at sætte skulderen imod.

Min søster og min far havde trukket sig tilbage til deres soveværelser, men mine tanker var sat alt for stærkt i bevægelse til at kunne sove, og jeg besluttede derfor at blive siddende og ryge foran den hendøende kaminild.

Jeg tænkte på, hvorledes det nu stod til på Cloomber. Hvad følte Gabrielle under denne storm, og hvorledes virkede den på den gamle mand, som vandrede rundt om natten? Hilste han disse vilde naturkræfter velkommen som noget, som var i slægt med hans egne omtumlede tanker?

Der var nu blot to dage tilbage til den dato, hvor man havde forsikret mig, at der ville indtræde en krise i hans liv. Ville han betragte denne pludselige storm som noget, som på en eller anden måde stod i forbindelse med den mystiske skæbne, som truede ham?

Alt dette og meget mere sad jeg og grublede over foran kamingløderne, indtil de efterhånden brændte ud, og den kølige natteluft fortalte mig, at det nu var på tide at trække mig tilbage.

Jeg kunne vel have sovet et par timer, da jeg blev vækket ved, at nogen greb mig hårdt i skulderen. Jeg rejste mig op i sengen og så i halvmørket, at min far stod halvt påklædt ved siden af mig, så at det måtte være ham, som havde taget fat i mig.

"Stå op, Jack, stå op!" råbte han ivrigt. "Der står et stort skib på grund ude i bugten, og hele besætningen er ved at drukne. Kom, min dreng, og lad os se, hvad vi kan gøre."

Den sære gamle mand syntes at være næsten ude af sig selv af ophidselse og utålmodighed.

Jeg sprang ud af sengen og tog noget tøj på, da en dump, knaldende lyd hørtes over vindens hyl og brændingens larm.

"Der har vi det igen," råbte min far. "Det er deres signalkanon, stakkels folk! Jamieson og fiskerne er dernede. Tag regntøj på, og lad os skynde os, hvert minut kan betyde et menneskeliv."

Vi skyndte os ned og tog vejen til stranden, fulgt af en halvt snes folk fra Branksome.

Stormen var øget i stedet for at dæmpes og hylede om os med en larm som fra Helvedes afgrunde. Den var så stærk, at vi måtte tage tilløb mod den og formelig bane os vej gennem den; medens sand og grus haglede os op i ansigtet. Det var netop lyst nok til, at vi kunne se de drivende stormskyer og det hvide skin af brændingerne, men ellers var alt mørkt.

Vi stod med sand og tang til op over anklerne og holdt hænderne over vore øjne og stirrede ud i mørket.

Som jeg stod der og lyttede, syntes jeg, jeg kunne høre menneskestemmer råbe og skrige, men under naturens vilde tummel var det vanskeligt at skelne den ene lyd fra den anden.

Men pludselig flammede et lys op, og i næste øjeblik blev kysten og søen strålende belyst af det ophidsende glimt fra en signalraket.

Skibet lå tværs over det frygtede Hansel-rev, så stærkt krænget, at jeg kunne se hver en planke på dækket. Jeg genkendte det straks som det samme tremastede barkskib, jeg havde set i kanalen om formiddagen, og unionsflaget, som var

spigret fast til dets knækkede mesanmast med den øverste kant vendt nedad, viste fra hvilket land, det stammede.

Hvert eneste spir og tov tegnede sig klart og tydeligt i det skarpe lys, som blinkede fra bakken.

Udefra, fra det store mørke, kom de lange, rullende bølger, som aldrig tog ende og aldrig blev trætte, og som bar trodsige skumryttere på deres top. Hver især af dem nåede inden for den vide omkreds af unaturligt lys og syntes at samle styrke og omfang og styrte sig endnu heftigere frem, indtil den med et brøl og en knagende lyd slog mod sit offer, det dødsdømte skib.

Fastklamret til riggen kunne vi tydelig se en ti-tolv bange sømænd, som, da lyset åbenbarede vor nærværelse, vendte deres hvide ansigter mod os og vinkede bønfaldende med hænderne. De stakkels ulykkelige mennesker havde åbenbart fattet nyt håb ved at se os, skønt det var tydeligt, at deres egne både enten var skyllet væk eller havde lidt så megen skade, at de ikke længere var til nogen nytte.

Men sømændene, som klamrede sig til riggen, var ikke de eneste ulykkelige væsener ombord. På den synkende skanse stod der tre mænd, som syntes at være både af en anden race og af en anden natur end de, som bønfaldt om vor hjælp.

Støttende sig til den ituslåede skanseklædning syntes de at stå der og tale sammen så roligt, som om de var fuldstændig uvidende om den dødsfare, som omgav dem.

Da signallyset faldt hen over dem, kunne vi fra kysten se, at disse urokkelige rolige fremmede bar rød fez, og at deres ansigter var mørke med store træk, som røbede en orientalsk oprindelse.

Vi havde imidlertid kun lidt tid til at se på enkeltheder. Skibet blev hurtigt slået mere og mere i stykker, og der måtte gøres noget alvorligt for at redde de ulykkelige, som råbte på vor hjælp.

Den nærmeste redningsbåd var den, som hørte til i Lucebugten, som lå hele ti engelske mil væk; men så havde vi jo vor egen store og rummelige båd og fuldt op af modige unge fiskere til at bemande den med. Seks af os greb årerne, de andre skød båden ud, og vi kæmpede os nu frem gennem det oprørte vand, idet vi hele tiden måtte standse og vige tilbage foran de store bølger, men dog stadig formindskede afstanden mellem skibet og os.

Det så imidlertid ud til, at vore anstrengelser ikke skulle nytte noget.

Idet vi kom op på en bølgetop, så jeg en kæmpebølge, som hævede sig over alle de andre og styrtede mod skibet, indtil den store grønne bue overskyllede det svigtende dæk.

Med en øresønderrivende larm kløvedes skibet i to dele efter den revne, som revet havde lavet i dets bund. Agterdelen med den brækkede mesanmast og de tre østerlændinge sank bagover i det dybe vand og forsvandt, medens skibets forreste halvpart endnu stod og balancerede på klipperne.

Et rædselsskrig hævede sig fra vraget og blev gentaget fra stranden, men ved forsynets nåde holdt forparten sig oppe, indtil vi kunne bane os vej under dens bovspryd og redde hele besætningen.

Men vi var endnu ikke kommet halvvejs tilbage til stranden, før en ny stor bølge fejede den ødelagte forreste part af skibet

ned fra revet, slukkede signallysene og skjulte de videre begivenheder for vort blik.

Vore venner på stranden lykønskede og roste os med høj røst, og de tog sig også med iver af de skibbrudne. Disse var i alt tretten mand og så forfrosne og elendige, som nogen, der netop har undgået dødens grav. Herfra vil jeg undtage kaptajnen, som var en stovt, stærk mand, og som ikke lod til at bryde sig synderlig om det hele.

De skibbrudne blev taget med til de forskellige hytter, men de fleste af dem fulgte os til Branksome, hvor vi gav dem de tørre klæder, vi kunne skaffe, samt oksesteg og øl ved køkkenvarmen.

Kaptajnen, hvis navn var Meadows, fik presset sin fyldige skikkelse ned i nogle af mine klæder og kom derefter ned i dagligstuen, hvor han bryggede sig et glas grog og gav min far og mig en redegørelse for ulykken.

"Havde det ikke været for Dem, sir, og Deres tapre kammerater," sagde han, medens han smilede til mig, "ville vi nu have ligget på ti favnes dybde. *Belinda* var en læk gammel skude og godt assureret, så at hverken rederen eller jeg kommer til at sørge meget over den."

"Men jeg er bange for," sagde min far bedrøvet, "at vi aldrig får Deres tre passagerer at se igen. Jeg har ladet folk blive tilbage nede ved stranden for det tilfælde, at de skulle blive skyllet op, men jeg er bange for, at det er håbløst. Jeg så dem gå til bunds, da skibet blev kløvet i to og intet menneske kunne redde livet i den frygtelige brænding."

"Hvem var de?" spurgte jeg. "Jeg ville ikke have troet, at det var muligt for nogen at se så uberørt ud overfor en sådan overhængende fare."

"Hvad det angår, hvem de er eller var," svarede kaptajnen, medens han tankefuldt dampede på sin pibe, "så er det slet ikke let at sige. Den sidste havn, vi anløb, var Kurrachee i det nordlige Indien, og der tog vi dem ombord som passagerer til Glasgow. Den yngste af dem hed Ram Singh, og det var kun med ham, jeg kom i nogen berøring, men de syntes alle at være stilfærdige og fredelige herrer. Jeg spurgte aldrig efter formålet med deres rejse, men jeg skulle tro, de var persiske købmænd fra Hyderabad, hvis forretninger bragte dem til at rejse til Europa. Jeg kunne aldrig regne ud, hvorfor folkene var ræd for dem, og styrmanden forstod det heller ikke."

"Bange for dem?" spurgte jeg overrasket.

"Ja, folkene havde nogle bagvendte forestillinger om, at disse mennesker var farlige skibskammerater. Jeg tvivler ikke på, at hvis De i dette øjeblik gik ned i køkkenet, så ville De få at høre, at folkene er fuldstændig enige om, at vore passagerer var skyld i hele ulykken."

Medens kaptajnen talte, gik døren op, og styrmanden på barkskibet, en høj, rødskægget sømand, trådte ind. Han havde nu fået et helt sæt klæder af en venlig fisker, og med sin bekvemme strikkede trøje og sine velpudsede søstøvler så han ud som et meget vellykket eksempel på en skibbruden sømand.

Med nogle anerkendende ord om vor gæstfrihed trak han en stol hen til kaptajnen og satte sig her til at varme sine store brune hænder foran ilden.

"Hvad siger De nu, kaptajn Meadows?" spurgte han pludselig og så på sin overordnede. "Sagde jeg ikke til Dem, hvad følgen ville blive af at have disse negre med ombord på *Belinda*?"

Kaptajnen lænede sig tilbage i sin lænestol og lo hjerteligt.

"Var det ikke det, jeg sagde?" råbte han til os. "Var det ikke det, jeg sagde?"

"Det er ikke noget at le af for os," svarede den anden kort. "Jeg har mistet en god skibskiste og næsten livet også."

"Skal jeg forstå Dem således," spurgte jeg, "at De lægger skylden for Deres uheld på Deres ulykkelige passagerer?"

Styrmanden så på mig, da jeg sagde dette.

"Hvorfor siger De ulykkelige," spurgte han.

"Fordi de nu ganske sikkert er druknet," svarede jeg.

Han fortsatte med at varme sine hænder.

"Den slags folk drukner aldrig," sagde han efter et ophold. "Deres far, Djævelen, passer på dem. Så De dem ikke stå der på dækket og rulle cigaretter samtidig med, at mesanmasten gik overbord og bådene blev knust? Det var nok for mig. Det overrasker mig ikke, at landkrabber ikke er i stand til at forstå det, men kaptajnen her, som har faret til søs siden han var så stor som en knytnæve, burde nu vide, at en kat og en præst er det værste, man kan have ombord. Hvis en kristen præst er slem, så tænker jeg, at en hedensk afgudspræst er halvtreds gange værre. Jeg holder pokker tage mig på den gamle religion!"

Min far og jeg kunne ikke lade være med at le af den brave sømands højst uortodokse måde at bekræfte sin rettroenhed på. Men styrmanden, som åbenbart talte i ramme alvor, talte de forskellige hovedpunkter af det, han havde at anføre, på de røde fingre på sin venstre hånd.

"Det var i Kurrachee, straks efter at de var kommet ombord, at jeg advarede Dem," sagde styrmanden bebrejdende til kaptajnen. "Der var tre buddhistiske lascarer på min vagt, og hvad gjorde de, da disse folk kom? Jo, de kastede sig ned på

maven og gned deres næser i dækket, det gjorde de. De ville ikke have gjort så meget væsen af en admiral i den kongelige marine. Disse negre kender deres folk, og jeg lugtede en ulykke i samme øjeblik, som jeg så dem i ansigtet. Jeg spurgte dem senere i Deres nærværelse, kaptajn, hvorfor de havde gjort dette, og de svarede, at passagererne var hellige mænd. Det hørte de selv."

"Vel, der er ikke noget ondt i dét, Hawkins," sagde kaptajn Meadows.

"Ja, jeg ved nu ikke rigtig," sagde styrmanden tvivlende. "Den helligste kristne er ham, som er nærmest Gud, men den helligste neger er efter min mening den, som er nærmest Djævelen. Og De så selv, kaptajn Meadows, hvorledes de under hele rejsen fortsatte med at læse bøger, som var skrevet på træ i stedet for papir og sad oppe hele natten for at tale sammen på dækket. Hvorfor skulle de have et kort for sig selv og hver dag afsætte skibets fart på dette kort?"

"Det gjorde de ikke," sagde kaptajnen.

"Jo, så sandelig gjorde de så, og når jeg ikke har fortalt det før, så var det, fordi De altid plejede at le, når jeg sagde noget om dem. De havde deres egne instrumenter – hvad tid på dagen de brugte dem, kan jeg ikke sige – men hver dag ved middagstid noterede de bredde og længde og afmærkede skibets plads på et kort, som var udspændt på kahytsbordet hos dem. Jeg så dem være i færd med dette, og det samme gjorde stewarden."

"Vel, jeg kan ikke indse, hvad De vil bevise ved det," sagde kaptajnen, "skønt jeg må tilstå, det er underligt."

"Jeg skal fortælle Dem en anden underlig ting," sagde styrmanden. "Kender De navnet på denne bugt, hvor vi er

strandet?"

"Jeg har hørt af vore elskværdige venner her, at vi befinder os på kysten af Wigtownshire," svarede kaptajnen, "men jeg har ikke hørt navnet på bugten."

Styrmanden bøjede sig forover og så meget alvorlig ud.

"Det er Kirkmaidenbugten," sagde han.

Hvis han havde ventet derved at overraske og forbavse kaptajn Meadows, så lykkedes dette ham virkelig i høj grad, for kaptajnen sad ligefrem målløs i et minut eller mere.

"Det er virkelig mærkværdigt," sagde han efter en stunds forløb, henvendt til os. "Disse passagerer begyndte allerede tidligt under rejsen at spørge os ud om tilstedeværelsen af en bugt af dette navn. Hawkins her og jeg vidste ingenting om den, for på kortet er den medtaget under Lucebugten. At vi til sidst skulle blive blæst ind i den og gå til grunde der, er en sælsom begivenhed."

"Alt for sælsom til at være tilfældig," brummede styrmanden. "Jeg så dem i det stille vejr i går morges stå og pege mod land over vor styrbords side. De vidste godt, at her var den havn, de søgte."

"Hvorledes forklarer De da det hele, Hawkins?" spurgte kaptajnen uroligt. "Hvad er Deres teori om sagen?"

"Efter min mening," svarede styrmanden, "har disse tre negre ikke haft sværere ved at rejse en storm, end jeg har ved at nedsvælge denne grog. De havde deres egne grunde til at komme netop til denne bugt, og de klarede det vel ved at rejse en storm for at blive blæst i land her. Det er min tanke om sagen, men hvad de tre buddha-præster skulle have at gøre i Kirkmaidenbugten, er aldeles over min forstand."

Min far trak øjenbrynene op for at antyde en tvivl, som hans gæstfrihed forbød ham at udtale.

"Jeg antager, mine herrer," sagde han, "at De begge trænger i høj grad til hvile efter Deres farefulde eventyr. Hvis De vil følge mig, skal jeg føre Dem til Deres værelser."

Han førte dem med gammeldags omstændelighed op til husets bedste gæsteværelser, og da han kom tilbage til mig i dagligstuen, foreslog han, at vi skulle gå sammen ned på stranden og høre, om der var hændt noget nyt.

Det første blege glimt af dagen viste sig netop i øst, da vi for anden gang banede os vej til ulykkesstedet. Stormen havde raset ud, men havet gik endnu meget højt, og inden for skærene, hvor søen blev brudt, var det en eneste masse af skum. Det var, som om det vilde, gamle ocean med sine hvide hugtænder snappede efter de ofre, som havde undgået dets klør.

Langs med stranden var fiskere og husmænd travlt optaget af at hale rundholter og tønder i land, så snart disse blev skyllet ind. Men ingen af dem havde set noget lig, og de forklarede for os, at kun ting, som kunne flyde, havde nogen udsigt til at komme i land, for understrømmen var så stærk, at alt, der var under overfladen ville blive ført ud til havs.

Hvad angik muligheden af, at de ulykkelige passagerer kunne have været i stand til at nå kysten, da ville disse praktiske folk ikke høre tale derom et eneste øjeblik; det var åbenbart, at hvis mændene ikke var druknet, så måtte de være knust mod klipperne.

"Vi har gjort alt, hvad der kunne gøres," sagde min far trist, da vi gik hjem igen. "Jeg er bange for, at styrmanden, den

stakkel, har fået sin hjerne i uorden ved den pludselige ulykke. Hørte du, hvad han sagde om, at buddha-præster kunne rejse en storm?"

"Ja, jeg hørte det," svarede jeg.

"Det var meget pinefuldt at høre på ham," sagde min far. "Jeg spekulerer på, om han ville have noget imod, at jeg lagde et lille sennepsplaster bag hvert øre på ham. Det ville trække det overflødige blod bort fra hjernen. Eller måske det ville være bedst at vække ham og give ham et par piller til at hjælpe på galden. Hvad mener du, Jack?"

"Jeg mener," sagde jeg og gabte, "at du helst bør lade ham sove, og også selv gå til ro. Du kan kurere på ham i morgen, hvis det bliver nødvendigt."

Dermed gik jeg op i mit soveværelse, kastede mig på sengen og lå snart i en drømmefyldt søvn.

12. Om de tre fremmede mænd på kysten

Klokken må have været mellem elleve og tolv, da jeg endelig vågnede, og under indflydelse af det gyldne solskin, som strømmede ind i mit værelse, forekom det mig, at nattens vilde optrin måtte være foregået i en eller anden fantastisk drøm.

Det var vanskeligt at tro, at den milde brise, som hviskede så sagte i vedbendløvet omkring mit vindue, var det samme element, som havde bragt selve huset til at ryste for nogle korte timer siden. Det var, som om naturen havde angret sin opbrusen og nu forsøgte at gøre det godt igen for den skadelidte verden med sin varme og sit solskin. Et kor af fugle nede i haven fyldte hele luften med deres jubel og sang.

Nede i forhallen traf jeg en del af de skibbrudne søfolk, som alle så ud til at befinde sig bedre efter nattesøvnen, og som nu livligt udtalte deres taknemmelighed mod mig.

Der var truffet foranstaltninger til at få dem kørt til Wigtown, hvorfra de med aftentoget skulle rejse til Glasgow, og min far havde givet ordre til, at hver især af dem skulle have en pakke smørrebrød og hårdkogte æg med til at nyde på vejen.

Kaptajn Meadows takkede os varmt i sit rederis navn for den måde, hvorpå vi havde behandlet dem, og opfordrede sit mandskab til at råbe et tredobbelt hurra for os, hvilket de gjorde af ganske hjerte. Efter frokosten gik han og styrmanden ud med os for at kaste et sidste blik på skuepladsen for ulykken.

Vandet i bugten steg og sank endnu krampagtigt, og dets bølger brød sig sukkende mod klipperne, men der var intet af den vilde tummel, som vi havde set tidligere om morgenen. De lange smaragdfarvede bølger med deres små hvide toppe af

skum rullede langsomt og majestætisk indover for at brydes mod klipperne i en regelmæssig takt. Det lød som den stønnende lyd fra et træt uhyre.

En kabellængde fra stranden kunne vi se stormasten af barkskibet flyde på bølgerne, nu og da forsvinde i vandet, men så igen skyde op mod himmelen som et kæmpemæssigt kastespyd, der skinnede i solen og dryppede af vand.

Andre mindre vragstumper var spredt ud over vandet, medens store mængder af dem var drevet op i strandsandet. Her blev de taget vare på af en flok bønder og samlet på et trygt sted.

Jeg lagde mærke til, at et par bredvingede måger fløj frem og tilbage over stedet, hvor skibbruddet var foregået, som om mange sælsomme ting var synlige for dem på havets bund. Nu og da kunne vi høre deres hæse stemmer, når de skreg til hinanden, hvad de havde set.

"Det var en læk gammel skude," sagde kaptajnen, medens han så ud over havet, "men man har altid en vis følelse af sorg, når man for sidste gang ser et skib, man har sejlet med. Nå, det var jo meningen, at det alligevel skulle hugges op og sælges til brændsel."

"Der ser så fredeligt ud her," bemærkede jeg. "Hvem skulle have troet, at tre mand havde mistet livet her i nat?"

"Stakkels folk," sagde kaptajnen medfølende. "Skulle de blive kastet op på land, efter at vi er rejst, er jeg sikker på, at De vil besørge dem en sømmelig begravelse, mr. West."

Jeg skulle netop til at svare, da styrmanden brød ud i et højt råb, slog sig på knæene og begyndte at le.

"Hvis De skal begrave dem," sagde han, "er det bedst at holde skarpt øje med dem, ellers kan de forsvinde ud af landet. De husker, hvad jeg sagde i nat? Se nu op på toppen af den høj der, og sig mig, om jeg havde ret eller ikke."

Der var en høj sandbanke et lille stykke fra kysten, og på toppen af den stod den skikkelse, som havde tiltrukket sig styrmandens opmærksomhed. Kaptajnen rakte hænderne forbavset i vejret, da hans øjne faldt på den.

"Ved den evige Gud," råbte han, "det er Ram Singh selv! Lad os se til, at han ikke undslipper os."

Hermed begyndte han at løbe op mod den fremmede, ledsaget af styrmanden og mig samt et par af fiskerne.

Da den fremmede så, at vi nærmede os, kom han ned fra sit udkigssted og gik os roligt i møde med bøjet hoved, som en mand, der en hensunket i tanker.

Jeg kunne ikke undgå at anstille betragtninger over modsætningen mellem vor ilsomme fremrykning og denne ensomme orientalers alvor og værdighed, og bedre blev det ikke, da han så op med et par tankefulde, mørke øjne og bøjede sig til en ærbødig hilsen. Det forekom mig, at vi lignede en flok skoledrenge, som stod overfor deres lærer.

Den fremmedes brede, glatte pande, klare, forskende blik, fastformede, men fine mund og renskårne, bestemte træk, alt dette forenede sig til den mest imponerende og ædle skikkelse, jeg nogensinde havde set. Jeg kunne aldrig have troet, at et menneskeansigt kunne udtrykke en sådan uforstyrrelig ro og samtidig en sådan bevidsthed om indre styrke.

Han var klædt i en brun fløjlsjakke, løstsiddende mørke benklæder og en skjorte, som var stærkt udskåret i halsen, så de

brune halsmuskler kom frit til syne; han bar fremdeles den røde fez, som jeg havde lagt mærke til om natten.

Jeg så med en følelse af overraskelse, da vi nærmede os, at ingen af hans klæder viste mindste spor af den slemme medfart og den gennemblødning, de måtte have undergået, da manden styrtede i havet og kæmpede sig frem til kysten.

"Nå, De er altså kommet vel fra forliset?" sagde han spøgende og med vellydende stemme til kaptajnen og styrmanden. "Jeg håber, at Deres stakkels matroser har fundet tag over hovedet."

"Vi er alle i god behold," svarede kaptajnen. "Men Dem havde vi opgivet – De og Deres to venner. Jeg stod netop og traf aftale med mr. West om Deres mulige begravelse."

Den fremmede så på mig og smilede.

"Vi skal ikke volde mr. West det besvær foreløbig," sagde han; "mine venner og jeg kom i land i god behold, og vi har fundet husly i en hytte ved kysten omtrent en engelsk mil herfra. Der er lidt ensomt, men vi har alt, hvad vi kan ønske os."

"Vi rejser til Glasgow i eftermiddag, og det vil være mig en stor fornøjelse, hvis De vil gøre os følge. Hvis De ikke har været i England før, vil De finde det nok så besværligt at rejse alene."

"Vi er Dem meget forbundne for Deres omtanke," svarede Ram Singh, "men vi vil ikke benytte os af Deres venlige tilbud. Siden naturen har drevet os hid, ønsker vi at se os lidt omkring her, før vi rejser herfra."

"Som De vil," sagde kaptajnen og trak på skuldrene. "Jeg kan ikke tro, at De vil finde meget, som kan interessere Dem i denne afkrog."

"Måske ikke," svarede Ram Singh med et smil. "Men De husker Miltons udsagn om, at ånden kan gøre et himmerige til

et helvede og et helvede til et himmerige. Jeg antager, at vi kan have det nok så hyggeligt her i nogle dage. Jeg tror, De har uret i at betragte dette sted som øde og barbarisk. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er denne unge herre her søn af mrs. James Hunther West, hvis navn er kendt og æret af punditerne i Indien."

"Min far er ganske rigtigt en kendt sanskritforsker," svarede jeg forbavset.

"En sådan mands nærværelse," bemærkede den fremmede langsomt, "forvandler en ørken til en by. En eneste stor ånd er et højere tegn på civilisation end utallige huse af mursten og kalk. Deres far er næppe så dybtgående som Sir William Jones eller så alsidig som baron von Hammer-Purgstall, men han forener mange af de gode sider ved begge. De kan imidlertid sige ham fra mig, at han tager fejl i den overensstemmelse, han tror at have fundet mellem de samojediske og tamuliske ordrødder."

"Hvis De har bestemt Dem til at gøre vort naboskab den ære at opholde Dem her en kort tid, vil De fornærme min far dybt, hvis De ikke tager ind hos ham. Han repræsenterer godsejeren her, og efter vore skotske skikke er det godsejerens privilegium at huse alle fremtrædende fremmede, som besøger sognet."

Min følelse af gæstfrihed og dens forpligtelser bragte mig til at fremkomme med denne indbydelse, men jeg kunne mærke, at styrmanden nappede mig i armen ligesom for at advare mig om, at tilbuddet af en eller anden grund kunne have sine betænkeligheder. Hans frygt var imidlertid overflødig, for den fremmede rystede på hovedet som tegn på, at det var umuligt for ham at modtage det.

"Mine venner og jeg er Dem meget forbundne," sagde han, "men vi har vore egne grunde til at blive, hvor vi er. Den hytte, vi bebor, er forladt og delvis ødelagt, men vi østerlændinge har vænnet os til at klare os uden de fleste af de ting, som i Europa anses for nødvendige; vi tror helt og fuldt på den vise grundsætning, at en mand er rig, ikke i forhold til, hvad han har, men i forhold til, hvad han kan undvære. En brav fisker forsyner os med brød og grøntsager, og vi har ren, tør halm til at ligge på – hvad mere kan et menneske ønske sig?"

"Men De må finde det koldt om natten, når De kommer lige fra de tropiske lande," bemærkede kaptajnen.

"Måske vore legemer undertiden er kolde. Vi har ikke lagt mærke til det. Vi har alle tre tilbragt mange år i den øvre del af Himalaya-bjergene på grænsen for den evige sne, så vi er ikke synderlig følsomme overfor ubehageligheder af den art."

"Men i det mindste må De da tillade mig at sende Dem noget fisk og kød," sagde jeg.

"Vi er ikke kristne," svarede han, "men buddhister af den højere skole. Vi mener, at en mand ikke har moralsk ret til at dræbe en okse eller en fisk for at tilfredsstille sit legemes behov. Han har ikke sat liv i dem, og han har helt bestemt intet mandat fra den Almægtige til at tage deres liv."

"Men hvis De i dette foranderlige og umilde klima afslår al nærende føde, vil De blive syg af det og dø," sagde jeg.

"Ja, så dør vi da," svarede han med et smil. "Og nu, kaptajn Meadows, må jeg sige Dem farvel og takke Dem for Deres elskværdighed under overfarten, og Dem også," tilføjede han, henvendt til styrmanden, – "De vil få Deres eget skib at føre inden udgangen af dette år. Dem, mr. West, anser jeg det for

givet at jeg møder igen, før jeg forlader denne del af landet. Farvel!"

Han løftede sin røde fez, bøjede sit ædle hoved med den blide majestæt, der betegnede alle hans handlinger, og gik fra os i den retning, hvorfra han var kommet.

"Jeg må gratulere Dem, mr. Hawkins," sagde kaptajnen til styrmanden, da vi gik hjemad. "De skal jo få eget skib at føre, inden året er omme."

"Ja, det er jo meget til lykke!" svarede styrmanden med et fornøjet smil over sit mahognibrune ansigt, "men der er jo ingen, som kan sige, hvorledes det skal gå til. Hvad synes De om ham, mr. West?"

"Jeg finder ham overordentlig interessant," sagde jeg. "Hans hoved og hans holdning er majestætisk for en ung mand at være. Han kan vist ikke være over tredive år."

"Fyrre," sagde styrmanden.

"Han er tres, så sandt som han er en dag gammel," bemærkede kaptajn Meadows. "jeg har hørt ham tale om den første afghanske krig. Dengang var han voksen, og det er nu tæt på fyrre år siden."

"Det er vidunderligt!" udbrød jeg. "Han har ligeså fin hud og ligeså klare øjne som jeg. Han er uden tvivl den højeste af de tre præster."

"Nej, han er den laveste," sagde kaptajnen fortroligt. "Det er derfor, han må føre ordet for Dem. Deres ånd er så ophøjet, at den ikke kan nedlade sig til verdslig snak."

"De er det besynderligste strandingsgods, som nogensinde er drevet i land her," sagde jeg. "Min far vil komme til at interessere sig uhyre meget for dem."

"Men jeg tror, at jo mindre De har at gøre med dem, des bedre vil det være for Dem selv," sagde styrmanden. "Hvis jeg får mit eget skib at føre, så skal jeg love Dem for, at jeg aldrig skal tage den slags folk ombord. Men her er vognen, og vi må sige farvel."

Den fuldt belæssede vogn var netop kørt frem, og de to fornemste pladser på begge sider af kusken ventede på mine to ledsagere, som hurtigt indtog dem. Under rungende hurraråb kørte de brave folk ned ad vejen, medens min far, Ester og jeg stod oppe på græshøjen og vinkede til dem, indtil de forsvandt bag Cloombers skove på deres vej til Wigtown jernbanestation. Både barkskib og mandskab var nu forsvundet fra vor lille verden, og det eneste, som var tilbage, var en del vraggods på stranden, som skulle ligge der, indtil der kom en agent fra Lloyds.

13. Hvori jeg ser, hvad kun få har set

Ved middagsbordet samme dag fortalte jeg oplevelsen med de tre buddhist-præster til min far og fandt, som jeg havde ventet, at han interesserede sig særdeles meget for dem.

Men da han hørte om den rosende måde, hvorpå Ram Singh havde talt om ham, og den udmærkede stilling, han havde anvist ham blandt filologerne, blev han så ivrig, at vi kun lige kunne forhindre ham i at begive sig afsted med det samme for at gøre hans bekendtskab.

Ester og jeg følte lettelse og glæde, da det endelig lykkedes os at få støvlerne af ham og få ham til at gå op på sit soveværelse, for de ophidsende begivenheder i de sidste fire og tyve timer havde været for meget for hans svage legeme og fine nerver.

Jeg blev siddende foran den åbne kamin og tænkte over de uventede begivenheder, som var sket så hurtigt – stormen, skibbruddet, redningen og de reddedes besynderlige art og væsen – da min søster kom hen til mig og lagde sin hånd i min.

"Synes du ikke, Jack," sagde hun med sin dæmpede, bløde stemme, "at vi er ved at glemme vore venner ovre på Cloomber? Har alt dette postyr ikke drevet tanken om deres frygt og fare ud af vore hoveder?"

"Måske ud af vore hoveder, men i alle tilfælde ikke ud af vore hjerter," svarede jeg og lo. "Du har imidlertid ret, min ven, for vor opmærksomhed er ganske sikkert blevet fjernet fra dem. Jeg skal gå derop i morgen og se, om jeg kan træffe nogen af dem. I morgen er forresten den skæbnesvangre femte oktober – når der er gået en dag til, vil alt blive godt for os."

"Eller dårligt," sagde min søster mørkt.

"Du er da virkelig en ulykkesprofet," råbte jeg. "Hvad i alverden er der i vejen med dig?"

"Jeg føler mig nervøs og i dårligt humør," svarede hun.

Min søster kom nærmere hen til mig og rystede af bevægelse.

"Jeg har på fornemmelsen," sagde hun, "at en eller anden stor fare hænger over hovederne på dem vi elsker. Hvorfor skulle disse underlige mænd ønske at blive boende her ved kysten?"

"Buddhisterne?" sagde jeg ligegyldigt. "De folk har jo uafladelig helligdage og religiøse skikke af alle slags. De har meget gode grunde til at blive boende her, det kan du være sikker på."

"Synes du ikke," sagde Ester og hviskede bange, "at det er meget besynderligt, at disse præster skulle komme hertil hele den lange vej fra Indien netop i dette øjeblik? Har du ikke efter alt, hvad du har hørt, dannet dig den mening, at generalens frygt på en eller anden vis står i forbindelse med Indien og inderne?"

Denne bemærkning vakte tanker hos mig.

"Jo, nu da du nævner det," svarede jeg, "må jeg sige, jeg har et svagt indtryk af, at hemmeligheden står i forbindelse med noget, som er sket i dette land. Men jeg er sikker på, at din frygt ville forsvinde, hvis du så Ram Singh. Han er den fuldstændige legemliggørelse af visdom og velvilje. Han blev stødt ved tanken af, at vi skulle dræbe et får eller endog en fisk til fordel for ham – han sagde, at han hellere ville dø end være meddelagtig i at tage et dyrs liv."

"Det er meget dumt af mig at være så nervøs," sagde min søster tappert. "Men du må love mig en ting, Jack, du må gå op på Cloomber i morgen tidlig, og hvis du træffer nogen af dem,

må du fortælle dem om disse vore sælsomme naboer. De er bedre i stand end vi til at dømme om, hvorvidt deres nærværelse har nogen betydning eller ikke."

"Ja, det vil jeg gøre," svarede jeg. "Du er blevet overophidset af alle disse ting, og du behøver en sund nattesøvn for at falde til ro igen. Men jeg skal gøre, hvad du foreslår, og vore venner vil selv kunne dømme om, hvorvidt disse folk kan antages at være kommet i noget ærinde til dem eller ikke."

Jeg gav dette løfte for at berolige min søster, men i det klare morgensolskin forekom det mig næsten meningsløst at tænke mig, at vore stakkels vegetarianske skibbrudne kunne have onde hensigter, eller at deres ankomst kunne stå i nogen forbindelse med beboerne af Cloomber.

Jeg var imidlertid selv nysgerrig efter at se, om jeg kunne træffe nogen af familien Heatherstone, og efter frokost gik jeg derfor derop. Så tilbagetrukket, som de levede, var det umuligt, at de kunne have hørt noget om de sidste begivenheder. Jeg havde derfor en følelse af, at selv om jeg traf generalen, ville han vanskeligt kunne betragte mig som påtrængende, når jeg havde så meget nyt at meddele.

Stedet havde det samme trøstesløse udseende, som det altid plejede at have. Da jeg så ind mellem de tykke jernstænger i hovedporten, var der intet at se til nogen af beboerne. Et af de store fyrretræer var blæst omkuld i stormen, og dets lange røde stamme lå tværs over den græsbegroede allé; men der var ikke gjort noget forsøg på at fjerne den.

Alting ved ejendommen havde det samme udseende af at være forfaldent og forsømt, alene med undtagelse af det massive og uigennemtrængelige plankeværk, der frembød en så

ubrudt og skræmmende hindring som nogensinde for den, der måtte ønske at trænge sig ind.

Jeg gik langs rækværket så langt som til vort gamle mødested uden at finde en eneste sprække, hvorigennem jeg kunne se et glimt af huset. Plankeværket var nemlig blevet repareret, så at alle kighuller var dækket.

På det gamle sted, hvor jeg havde haft det mindeværdige møde med generalen, dengang han overraskede mig sammen med hans datter, fandt jeg imidlertid, at de to løse planker var spigret fast således, at der var en åbning på to tommer eller deromkring mellem dem.

Gennem denne åbning havde jeg udsigt til huset og til en del af græsplænen foran det, og skønt jeg ikke kunne se noget tegn på liv hverken ude eller i nogen af vinduerne, tog jeg dog plads her med det forsæt at forblive på min post, indtil jeg fik anledning til at tale med en eller anden af beboerne. Husets kolde, døde udseende virkede så uhyggeligt på mig, at jeg bestemte mig til hellere at klatre over plankeværket og hellere udsætte mig for generalens vrede, end at jeg ville vende tilbage uden efterretninger om familien Heatherstone.

Heldigvis behøvedes ikke noget sådant, for jeg havde ikke stået der i en halv time, før jeg hørte en lås smække og så generalen selv træde ud gennem hoveddøren.

Til min overraskelse var han klædt i uniform, og det var ikke den, som var i almindelig brug i den britiske hær. Den røde våbenkjole havde et ejendommeligt snit og bar pletter fra vind og vejr. Benklæderne havde oprindelig været hvide, men så nu smudsiggule ud. Med et rødt skærf om livet og en lige kårde

hængende ved sin side stod han der som et levende eksemplar på en type fra fortiden: – En officer fra for fyrre år siden.

Han var ledsaget af den forhenværende landstryger, korporal Rufus Smith, nu velklædt og tilfreds, og som hinkede afsted ved siden af sin husbond, idet de begge spadserede frem og tilbage på græsplænen, fordybet i samtale. Jeg lagde mærke til, at den ene eller den anden af dem nu og da standsede og kastede et stjålent blik omkring sig, som om han var på skarp vagt mod en overraskelse.

Jeg ville have foretrukket at tale med generalen alene, men da der ikke var nogen mulighed for at få skilt ham fra hans ledsager, bankede jeg kraftigt på plankeværket med min stok for at tiltrække mig deres opmærksomhed. De så sig begge omkring, og jeg kunne se på deres ansigter, at de blev urolige.

Jeg løftede min stok over plankeværket for at vise dem, hvor lyden kom fra. Generalen kom nu gående i retning mod mig med en mine som den, der strammer sig op til en anstrengelse, men den anden greb ham om håndleddet og forsøgte at overtale ham.

Det var først, da jeg råbte mit navn og forsikrede dem, at jeg var alene, at jeg kunne få dem til at komme nærmere. Da generalen først var blevet sikker på, at det var mig, skyndte han sig ivrigt hen til mig og hilste på mig med den største hjertelighed.

"Dette er virkelig elskværdigt af Dem, West," sagde han. "Det er kun ved sådanne lejligheder som disse, man kan dømme om, hvem der er en ven og hvem ikke. Det ville ikke være rigtigt mod Dem at bede Dem komme herind eller blive her, men jeg er ikke desto mindre glad for at se Dem."

"Jeg har været ængstelig for Dem," sagde jeg, "for det er nu nogen tid siden jeg så eller hørte fra nogen her på Cloomber. Hvorledes har De haft det?"

"Åh, så godt, som vi kunne forvente det. Men vi får det bedre i morgen – vi vil være helt andre mennesker i morgen, ikke sandt, korporal?"

"Jo," sagde korporalen, medens han løftede hånden til militær hilsen. "I morgen vil alt være i orden."

"Korporalen og jeg er lidt bekymrede lige i øjeblikket," forklarede generalen, "men jeg nærer ingen tvivl om, at alt vil gå i orden. Der er jo intet højere til end Forsynet, og vi befinder os alle i dets hånd. Men hvorledes har De haft det?"

"Vi har haft ganske travlt for en enkelt tings skyld," sagde jeg. "De har formodentlig ikke hørt noget om det store skibbrud?"

"Ikke et ord," svarede generalen.

"Nej, jeg tænkte nok, at stormen ville hindre Dem i at høre signalskuddene. Skibet stødte på grund ude i bugten natten til i går – det var et stort barkskib fra Indien."

"Fra Indien?" råbte generalen.

"Ja. Dets besætning blev heldigvis reddet, og alle er sendt afsted til Glasgow."

"Alle er sendt afsted?" sagde generalen med et ansigt så blodløst som et ligs.

"Alle undtagen tre temmelig ejendommelige personer, som påstår at være buddhistpræster. De har bestemt sig til at blive nogle dage her ved kysten."

Ordene var knapt kommet ud af min mund, før generalen faldt på knæ og strakte sine lange, tynde arme op mod himmelen.

"Din vilje ske!" råbte han med svigtende stemme. "Din velsignede vilje ske!"

Jeg kunne se gennem sprækken, at korporal Rufus Smiths ansigt havde fået en sygelig gul farve, og at han tørrede sveden af sin pande.

"Dette ligner den lykke, jeg plejer at have!" sagde han. "Efter alle disse år er jeg kommet hertil netop nu."

"Det betyder intet, min dreng," sagde generalen.

Han rejste sig op og rettede ryggen, som den, der står foran en svær prøvelse.

"Det må gå, som det vil," sagde han, "vi vil møde det som britiske soldater. Husker De ved Chillianwallah, da vi måtte efterlade vore kanoner og en hest styrtede ned på vore bajonetter? Dengang blinkede vi ikke engang, og det skal vi heller ikke gøre nu. Det forekommer mig, at jeg føler mig bedre, end jeg har gjort i mange år. Det var uvisheden, som slog mig ihjel."

"Og så denne helvedes kling-klang," sagde korporalen. "Godt, vi skal følges ad – det er da nogen trøst."

"Farvel, West," sagde generalen. "Vær en god ægtemand for min Gabrielle, og skænk min stakkels hustru et hjem. Jeg tror ikke, hun vil falde Dem til byrde længe. Farvel! Gud velsigne Dem!"

"Hør her, general," sagde jeg.

Jeg brækkede et stykke af rækværket løs for at tale mere uhindret med ham.

"Dette er allerede gået for vidt," sagde jeg. "Hvad betyder disse vink og hentydninger? Det er på tide, at vi taler rent ud. Hvad er det, De er bange for? Kom frem med det! Er De bange

for disse hinduer? I så fald kan jeg på min fars vegne lade dem arrestere som løsgængere og landstrygere."

"Nej, nej, det ville aldrig gå an," svarede han og rystede på hovedet. "De vil tidsnok få fuld besked om denne historie. Mordaunt ved, hvor han skal finde de papirer, som angår denne sag. De kan rådføre Dem med ham om det i morgen."

"Men hvis faren er så overhængende, så må der da virkelig gøres noget, for at afvende den," sagde jeg. "Hvis De bare ville sige mig, hvad det er, De frygter, så ville jeg vide, hvad jeg havde at gøre."

"Kære ven," sagde han, "der kan intet gøres, og derfor bør De se til at blive rolig og lade tingene gå sin egen gang. Det har været en dumhed af mig at forskanse mig bag vægge af træ og sten. Sagen var den, at jeg ikke kunne holde ud at være uvirksom, for jeg mente, at det var bedre at gøre noget, selv om det ikke kunne være til nogen hjælp, end ligefrem at resignere. Min ven her og jeg har bragt os selv i en stilling, i hvilken jeg er sikker på, at ingen nogen sinde mere vil befinde sig. Vi kan kun anbefale os selv til den Almægtiges aldrig svigtende godhed og stole på, at det, vi har måttet lide i denne verden, kan lindre vor straf i den kommende. Jeg må forlade Dem nu, for jeg har mange papirer at ødelægge og meget at ordne. Farvel!"

Han rakte hånden ud gennem den åbning, jeg havde lavet, og trykkede min hånd til et højtideligt farvel, hvorefter han gik tilbage til huset med faste og bestemte skridt, fulgt af den vanføre og uhyggelige korporal.

Jeg gik tilbage til Branksome, meget urolig efter denne samtale og yderst uvis om, hvad jeg nu skulle gøre.

Det var klart, at min søsters mistanker var begrundede, og at der bestod en meget intim forbindelse mellem de tre orientaleres nærværelse og den mystiske fare, som svævede over Cloombers tårne.

Det var vanskeligt for mig at bringe den så ædelt udseende Ram Singh med hans fine optræden og hans kloge ord i forbindelse med nogen voldsdåd, men nu, da jeg tænkte over det, kunne jeg forstå, at der lå en forfærdelig evne til vrede skjult bag hans buskede øjenbryn og mørke gennemtrængende øjne.

Jeg følte, at af alle de mænd, jeg nogensinde havde truffet, var han den eneste, hvis mishag jeg ikke havde lyst til at møde. Men hvorledes kunne to så vidt forskellige mænd, som den gamle rapkæftede korporal i artilleriet og den fremragende engelsk-indiske general begge have pådraget sig disse besynderlige skibbrudnes had? Og hvis faren alene var af fysisk art, hvorfor ville han da ikke samtykke i mit forslag om at lade de tre mænd blive sat under bevogtning – skønt jeg må tilstå, at det ville have været mig meget imod at optræde så ugæstfrit af så usikre og uforståelige grunde.

Disse spørgsmål var umulige at besvare, men de højtidelige ord og den frygtelige alvor, jeg havde set i begge de gamle soldaters ansigt, gjorde det umuligt for mig at tro, at deres frygt var helt ubegrundet.

Det hele var en gåde – en absolut uløselig gåde.

En ting var i alt fald klar for mig, og det var, at med min nuværende kundskab og efter generalens bestemte forbud var det umuligt for mig på nogen måde at gribe ind. Jeg kunne bare vente og bede til Gud, at uanset hvilken fare der var i anmarch,

måtte den forsvinde, eller at i alle tilfælde min kære Gabrielle og hendes bror måtte være beskyttet imod den.

Jeg kom gående nedad vejen, fortabt i mine tanker, og var kommet til den port, som fører ind til græsplænen på Branksome, da jeg blev overrasket ved at høre min fars stemme deltage i en meget livlig samtale.

Den gamle mand havde i den sidste tid haft sine tanker så bortvendt fra verdens dagligdags affærer, og havde været så fordybet i sine studier, at det var vanskeligt at henlede hans opmærksomhed på nogen som helst almindelig og hverdagsagtig ting.

Nysgerrig efter at få vide, hvad der havde bragt ham ud af sin sædvane, lukkede jeg sagte porten op og gik stille bag om laurbærbuskene, hvorfra jeg til min forbavselse fandt ham siddende sammen med netop den mand, som havde beskæftiget mine tanker, buddhisten Ram Singh.

De to sad på en havebænk, og orientaleren syntes netop at fremføre en eller anden meget vægtig påstand, medens han opregnede dens enkelte punkter på sine lange brune fingre; min far slog ud med hænderne og protesterede og imødegik ham heftigt.

Så optaget var de af deres strid, at jeg havde stået lige foran dem i et helt minut eller mere, før de lagde mærke til min nærværelse.

Da præsten opdagede mig, sprang han op og hilste mig med den samme høflighed og fine værdighed, som dagen i forvejen havde gjort et så stort indtryk på mig.

"Jeg lovede mig selv i går," sagde han, "at jeg ville unde mig den glæde at besøge Deres far. Som De ser, har jeg holdt ord.

Jeg har endog været dristig nok til at spørge ham om hans meninger om nogle spørgsmål, som står i forbindelse med sanskrit og hindi, og med det resultat, at vi har diskuteret en hel time eller mere, uden at nogen af os har overbevist den anden. Uden at ville påstå at eje en så dyb teoretisk kundskab som den, der har gjort James Hunter Wests navn så kendt blandt orientalske lærde, har jeg tilfældigvis ofret adskillig opmærksomhed på dette ene punkt, og jeg er virkelig i den stilling at kunne sige, at jeg ved, at hans meninger er urigtige. Jeg forsikrer Dem, at indtil året 700 eller endnu senere var sanskrit det almindelige sprog for det store flertal blandt Indiens indbyggere."

"Og jeg forsikrer Dem," sagde min far med varme, "at det på den tid var dødt og glemt undtagen af de lærde, der brugte det i deres videnskabelige og religiøse virksomhed – ganske som latin blev brugt i middelalderen, længe efter at det havde ophørt med at blive brugt som talesprog."

"Hvis De vil undersøge i Puranaerne, vil De indrømme," sagde Ram Singh, "at denne teori, skønt den er almindelig antaget, aldeles ikke lader sig opretholde."

"Og hvis De vil undersøge i Ramayana og især i de kanoniske bøger om buddhistisk disciplin," råbte far, "vil De finde, at teorien er uangribelig."

"Men se nu på Kullavagga," sagde vor gæst alvorligt.

"Og se på kong Asoka," udbrød min far triumferende. "Da han i året 300 før den kristelige tidsregning – **før** den, husk på det – forordnede, at Buddhas love skulle indhugges på klipperne, hvilket sprog brugte han da? Var det sanskrit? Nej! Og hvorfor var det ikke sanskrit? Fordi de lavere klasser af hans

undersåtter ikke ville have været i stand til at forstå et ord af det. Ha, ha, ha! Det var grunden. Hvorledes vil De komme uden om kong Asokas kundgørelser?"

"Han lod dem indhugge på de forskellige dialekter," svarede Ram Singh. "Men vore kræfter er alt for værdifulde til, at vi bør spilde dem på ingenting, således som vi gør nu. Solen har passeret meridianen, og jeg må vende tilbage til mine fæller."

"Det gør mig ondt, at De ikke har haft dem med hertil," sagde min far høfligt.

Jeg kunne se, at han ikke følte sig helt vel af frygt for, at han under ordskiftets hidsighed kunne have overskredet gæstfrihedens grænser.

"De blander sig ikke med Verden," svarede Ram Singh, idet han rejste sig. "De er af en højere grad end jeg, og mere følsomme overfor smittende indflydelser. De er optaget af en seks måneders meditation over mysteriet om den tredje kødspåtagelse, og den har med få afbrydelser varet fra det tidspunkt, hvor vi forlod Himalaya. Jeg vil ikke komme til at se Dem igen, mr. Hunter West, og jeg siger Dem derfor farvel. Deres alderdom vil blive lykkelig, som den fortjener at blive det, og Deres orientalske studier vil få en varig indflydelse på Deres eget lands videnskab og litteratur. Farvel!"

"Vil jeg heller ikke få Dem at se igen?" spurgte jeg.

"Ikke med mindre De vil gå sammen med mig langs stranden," svarede han. "Men De har allerede været ude i formiddag, og må være træt. Jeg kræver alt for meget af Dem."

"Nej, det vil være mig en stor fornøjelse at gå med Dem," svarede jeg af ganske hjerte.

Vi begav os afsted sammen, fulgt et stykke af min far, som jeg kunne se med glæde ville have genoptaget sanskritstriden, hvis han ikke havde været så kortåndet, at han var ude af stand til at tale og gå samtidig.

"Det er en lærd mand," sagde Ram Singh, efter at vi havde forladt ham, "men ligesom mange andre bryder han sig ikke om meninger, som afviger fra hans egen. En dag vil han vide bedre."

Jeg gav intet svar på denne bemærkning, og vi gik videre i tavshed, idet vi holdt os lige ved vandkanten, hvor sandet dannede en god vej.

Klitterne, som lå langs med kysten, dannede en stadig række til venstre for os og afskar os helt og holdent fra alle andre menneskers iagttagelse, medens den brede kanal strakte sig ud til højre med knap nok et eneste sejl til at bryde dens sølvblanke ensformighed. Buddhistpræsten og jeg var fuldstændig alene med naturen.

Jeg kunne ikke lade være at tænke på, at hvis han virkelig var den farlige mand, som styrmanden lod til at tro, eller som man kunne slutte sig til af general Heatherstones ord, havde jeg nu givet mig fuldstændig i hans magt.

Men så stor var den majestætiske elskværdighed, som lå i mandens udseende, og højtideligheden i hans dybe, mørke øjne, at jeg i hans nærværelse kunne lade frygt og mistanke forbigå mig lige så let som brisen, der blæste blidt omkring os. Hans ansigt kunne være strengt og endog frygteligt, men jeg havde en følelse af, at han aldrig kunne være uretfærdig.

Idet jeg af og til så på hans profil og hans kulsorte skæg, forekom hans tarvelige rejsedragt mig at passe temmelig

dårligt til ham, og i min fantasi udstyrede jeg ham med den storartede pragtfulde dragt orientaleren bruger – den eneste dragt, som ikke skader bærerens værdighed.

Det sted, hvortil han førte mig, var en lille fiskerhytte, som nogle år tidligere var blevet forladt af sin beboer, men endnu stod den der, nøgen, med taget delvist blæst bort og vinduer og døre slemt ødelagt.

Denne bolig, som den fattigste skotske tigger ville have veget tilbage for, var den, som disse ejendommelige mænd havde foretrukket fremfor den tilbudte gæstfrihed i godsejerens hus. En lille have, som nu var en uordentlig masse af sammenslyngede grene, omgav hytten, og gennem den fandt min ledsager vej til den forfaldne dør.

Han kiggede ind i huset og vinkede derpå til mig, at jeg skulle følge ham.

"De får nu anledning," sagde han med dæmpet og ærbødig røst, "til at se et syn, som få europæere har haft æren af at beskue. Inde i denne hytte vil De træffe to yogier – mænd, som kun har et trin igen, før de når det højeste plan inden for vor religion. De ligger begge i en henrykt dvaletilstand, ellers ville jeg ikke vove at tage Dem med mig herind. Deres astrallegemer har forladt dem for at være til stede ved Lampefesten i den hellige lamabolig i Rudok i Tibet. Træd let på gulvet, ellers kunne De ved at vække deres legemlige funktioner til live kalde dem tilbage, før deres andagt er afsluttet."

Jeg gik langsomt og på tæerne gennem den vildt tilgroede have og så ind gennem den åbne dør.

Der var ingen møbler derinde, og på det ujævne gulv fandtes intet, undtagen en bunke frisk halm i den ene krog. I denne

halm sad der to mænd, en lille og indtørret og en storlemmet, men mager; de havde begge benene korslagte på orientalsk vis og deres hoved var bøjet ned mod brystet. Ingen af dem så op eller lagde det ringeste mærke til vor nærværelse.

De var så stille og tavse, at de kunne have været to bronzestatuer, hvis det ikke havde været for deres langsomme og afmålte åndedrag.

Men deres ansigter havde en ejendommelig askegrå farve, der var noget forskellig fra min ledsagers sunde brune, og da jeg bøjede mig over dem, opdagede jeg, at kun det hvide i deres øjne var synligt, idet forsiden af øjnene var vendt opad og skjult bag øjenlågene.

Foran dem på et lille tæppe stod et lerkrus med vand og et halvt brød tillige med et ark papir, hvorpå der var skrevet visse kabbalistiske tegn. Ram Singh kastede et blik på disse, vinkede så til mig og fulgte mig ud i haven igen.

"Jeg må ikke forstyrre dem før klokken ti," sagde han. "De har nu set et af de største resultater af vor okkulte filosofi i funktion, nemlig adskillelsen mellem sjæl og legeme. Ikke alene befinder disse hellige mænds sjæle sig i dette øjeblik ved bredden af Ganges, men disse sjæle er klædt i et materielt hylster, der er så aldeles ligt deres virkelige legemer, at ingen af de troende vil finde på at betvivle, at Lal Hoomi og Mowdar Khan virkelig befinder sig blandt dem. Dette opnås ved vor evne til at opløse en genstand i dens kemiske atomer, slynge disse atomer med en hurtighed, som overgår lynets, hen til et hvilket som helst givet sted, og der tvinge dem til igen at indtage deres oprindelige skikkelse.

I ældre tider, da vi endnu var uvidende, var det nødvendigt at flytte hele legemet på denne måde, men vi har senere fundet, at det var lige så let og mere bekvemt kun at flytte stof nok til at opbygge en ydre skal. Dette har vi kaldt astrallegemet."

"Men hvis I kan forflytte jeres sjæl så let," bemærkede jeg, "hvorfor behøver den da at ledsages af noget legeme?"

"Når vi meddeler os til indviede brødre, er vi i stand til alene at bruge vore sjæle, men når vi ønsker at komme i berøring med almindelige mennesker, er det nødvendigt, at vi viser os i en form, som de kan se og forstå."

"Alt, hvad De har fortalt mig, har optaget mig meget," sagde jeg.

Jeg tog fat i hånden, som Ram Singh havde rakt mig som tegn på, at vor samtale var endt.

"Jeg vil ofte komme til at tænke på vort korte samvær," sagde jeg.

"Det vil gavne Dem meget," sagde han langsomt, medens han fremdeles holdt min hånd og så mig alvorligt og sørgmodigt ind i øjnene.

"De må huske, at det, som sker i fremtiden," vedblev han, "ikke nødvendigvis er ondt, fordi det ikke stemmer med Deres forudfattede forestillinger om det rette. Vær ikke for hastig i Deres domme. Der er visse store regler, som må følges, hvad det så koster de enkelte personer. Det kan forekomme Dem at virke hårdt og grusomt, men det har intet at betyde i sammenligning med de farlige følger af, at de ikke overholdes. Oksen og svinet er trygge for os, men den mand, som har den højestes blod på sine hænder, bør ikke og skal ikke leve."

Ved disse sidste ord rakte han sine arme op i luften på en heftig, truende måde, vendte sig bort fra mig og gik tilbage til den forfaldne hytte.

Jeg stod og så efter ham, indtil han forsvandt gennem døren, og gik så hjem, idet jeg tænkte på alt det, jeg havde hørt, og især på det sidste udsagn af den okkulte filosof.

Langt ude til højre kunne jeg se Cloombers høje, hvide tårn hæve sig, skarpt aftegnet mod en mørk skybanke, som steg op bag det. Jeg tænkte på, hvorledes enhver rejsende, som drog der forbi, i sit hjerte måtte misunde beboeren af denne glimrende bygning, og hvor ude af stand han ville være til at gætte sig til den sælsomme rædsel og de navnløse farer, som samlede sig over hans hoved. Den sorte sky var blot et billede på den endnu mørkere og mere uhyggelige storm, som var ved at bryde løs.

"Hvad det end alt sammen betyder, og hvorledes det går," råbte jeg, "så må Gud afværge, at den uskyldige deler skæbne med den skyldige."

Da jeg kom hjem, var min far fremdeles oprørt over sin lærde disput med den fremmede.

"Jeg håber, Jack," sagde han, "at jeg ikke har behandlet ham for hensynsløst. Jeg burde jo erindre, at jeg her er i godsejerens sted, og være mindre tilbøjelig til at diskutere med mine gæster. Men da han indtog sin højst uholdbare holdning, kunne jeg ikke andet end angribe ham og tilbagevise ham, hvilket jeg virkelig gjorde, skønt I, der er uvidende om de finere sider af spørgsmålet, måske ikke har bemærket det. Du så dog, at min henvisning til kong Asokas kundgørelser virkede så stærkt på ham, at han straks rejste sig og gik."

"Du gjorde dig ganske godt," svarede jeg, "men hvad er dit indtryk af manden nu, du har set ham?"

"Han er," sagde min far, "en af disse hellige mænd, som under forskellige benævnelser, for eksempel sannasier, yogier, sevraer og så videre, har ofret deres liv til studiet af den buddhistiske tros hemmeligheder. Han er, antager jeg, en teosof eller dyrker af kundskabens gud; den højeste blandt disse teosoffer er adepten. Denne mand og hans ledsagere har ikke nået denne højeste grad, ellers ville de ikke uden fare for åndelig smitte have kunnet gennemføre en sørejse. Men det er sandsynligt, at alle er højtstående mænd, som håber med tiden at nå den højeste værdighed."

"Men far," afbrød min søster ham, "dette er ikke nok til at forklare, hvorfor mænd af så stor hellighed vælger at tage ophold ved en øde skotsk havbugt."

"Nej, og jeg kan ikke forklare det," svarede min far. "Men det angår jo ingen anden end dem selv, så længe som de holder fred og retter sig efter landets lov."

"Har du nogensinde hørt," spurgte jeg, "at disse højere præster, som du taler om, sidder inde med en magt, som er ukendt hos os?"

"Jo, den orientalske litteratur er fuld af sådanne ting. Bibelen er en orientalsk bog, og taler den ikke om sådanne kræfter fra ende til anden? Det er utvivlsomt, at de i fortiden har kendt mange af naturens hemmeligheder, som er skjult for os. Men jeg kan dog ikke sige efter mit eget kendskab til dem, at nutidens teosoffer virkelig besidder de kræfter, som de gør krav på."

"Er de hævngerrige mennesker?" spurgte jeg. "Findes der nogen forbrydelse blandt dem, som kun kan udsones med døden?"

"Ikke så vidt jeg ved," svarede min far, medens han forbavset hævede sine hvide øjenbryn. "Du synes at være så spørgelysten i eftermiddag – hvad er grunden til alle disse spørgsmål? Har vore østerlandske naboer på nogen måde vakt din nysgerrighed eller mistænksomhed?"

Jeg undgik så godt som muligt at svare på dette spørgsmål, for jeg ville ikke lade den gamle mand vide, hvad der optog mine tanker. Det ville ikke nytte noget, at han fik det at vide; hans alder og helbredstilstand krævede hvile snarere end bekymringer, og desuden ville jeg selv med den bedste vilje af verden have fundet det vanskeligt at forklare for en anden, hvad der var så dunkelt for mig selv. Af alle disse grunde fandt jeg, at det var bedst, at han blev holdt i uvidenhed.

Aldrig i hele mit liv havde jeg oplevet en dag, der gik så langsomt som denne betydningsfulde femte oktober. På alle mulige måder forsøgte jeg at få de lange timer til at gå, men det så ud, som om mørket aldrig ville komme.

Jeg forsøgte at læse, jeg prøvede at skrive, jeg gik frem og tilbage på græsplænen, jeg gik lange ture ud ad landevejen, jeg satte nye fluer på mine fiskekroge, jeg begyndte at optage en katalog over min fars bogsamling – kort sagt, jeg forsøgte på et halvt snes forskellige måder at dæmpe den ængstelse, som begyndte at blive uudholdelig. Jeg kunne se, at min søster led af den samme feberagtige rastløshed.

Atter og atter bebrejdede vor kære far os på sin milde måde vor opførsel og den stadige afbrydelse af hans arbejde, som

fulgte deraf.

Endelig blev teen serveret og drukket, rullegardinerne blev trukket ned, lamperne tændt, og efter en ny uendelig ventetid blev aftenbønnen læst og tjenerne sendt til deres værelser. Min far bryggede og drak sin sædvanlige aftentoddy og gik derefter ind til sig selv, medens min søster og jeg blev tilbage i dagligstuen med sitrende nerver og sindet fuldt af den mest ubestemte, men dog skrækkeligste frygt.

14. Om gæsten, som løb på vejen ved nattetide

Klokken var et kvarter over ti, da min far gik op på sit værelse og lod Ester og mig blive tilbage. Vi hørte hans langsomme skridt op ad den knagende trappe blive svagere og svagere, indtil lyden af, at en dør blev lukket langt borte, forkyndte, at han havde nået sit allerhelligste.

Petroleumslampen på bordet kastede et underligt, usikkert lys over det gamle værelse; det faldt flakkende på de udskårne egetræspaneler og kastede sælsomme fantastiske skygger af de højryggede stole. Min søsters hvide, bekymrede ansigt fremtrådte i mørket med en sælsom tydelig profil, som et af Rembrandts portrætter.

Vi blev siddende overfor hinanden på hver vor side af bordet, og ikke en lyd afbrød tavsheden undtagen urets afmålte tikken og nu og da en lille kvidren fra en fårekylling ved kaminen.

Der var noget ærefrygtindgydende i den absolutte tavshed. En forsinket bonde, som fløjtede ude på vejen, var en lettelse for os, og vi anstrengte vore øren for at opfatte den sidste af hans toner, medens han vandrede hjemad.

I begyndelsen lod vi det have udseende af, at vi tog os noget til; Ester skulle forestille at strikke og jeg at læse; men vi opgav snart denne unyttige komedie og sad bare og ventede og fo'r op og så os omkring med spørgende mine, hver gang det knækkede i brændeilden eller en rotte lod sig høre bag panelet. Der var et elektrisk højtryk i luften, som tyngede på os som varslet om en ulykke.

Jeg rejste mig og rev døren ud til forhallen op for at slippe den friske natteluft ind. Forrevne skyer fo'r over himmelen, og nu og da kiggede månen frem mellem dem og badede hele landskabet i sit kolde, hvide lys.

Fra det sted, hvor jeg stod i den åbne dør, kunne jeg se udkanten af Cloombers skov, medens selve huset først var synligt fra et højereliggende sted et stykke borte. På min søsters forslag gik vi derhen og så i retning af Cloomber. Der var intet lys i vinduerne i aften. Fra øverst til nederst var der ikke et lys at se nogetsteds i den store bygning. Omridset stod tungt og trist mellem træerne, som omgav det, og det hele så mere ud som et kæmpemæssigt gravmæle end en bolig for mennesker.

For vore overanstrengte nerver var der noget skræmmende i husets størrelse og stilhed. Vi stod en kort stund og stirrede på det gennem mørket, og derefter gik vi tilbage til dagligstuen igen, hvor vi satte os til at vente, vi vidste ikke på hvad, men alligevel absolut sikre på, at vi ville komme til at opleve noget skrækkeligt.

Klokken var tolv eller deromkring, da min søster pludselig sprang op og holdt fingeren i vejret for at påkalde sig min opmærksomhed.

"Hører du ikke noget?" spurgte hun.

Jeg anstrengte mine øren, men til ingen nytte.

"Kom her hen til døren," sagde hun med skælvende stemme. "Kan du høre noget nu?"

I den dybe nattestilhed hørte jeg tydeligt en dump, ligesom bankende lyd, som syntes at vedvare, men overordentlig svagt og dæmpet.

"Hvad er det?" spurgte jeg.

"Det er lyden fra en mand, som kommer løbende hertil," svarede hun.

Dermed var det pludselig forbi med den sidste rest af Esters selvbeherskelse; hun faldt på knæ ved siden af bordet og begyndte at bede højt med den ivrige alvor, som stærk og overvældende frygt kan frembringe, medens hendes ord af og til blev afbrudt af halvt hysterisk gråd.

Jeg kunne nu skelne lyden så tydeligt, at jeg mærkede, at hendes hurtige, kvindelige opfattelsesevne ikke havde skuffet hende, og at den virkelig skrev sig fra et løbende menneske.

Nærmere og nærmere kom det, og lyden af de rappe trin klang tydeligere og skarpere for hvert øjeblik. Det måtte være et magtpåliggende ærinde, for farten hverken standsede eller sagtnede.

De skarpe, tydelige fodslag ændredes pludselig til en dump lyd. De var nået det sted, hvor der for nylig var lagt sand på vejen på en strækning af hundrede meter eller deromkring. Men nogle øjeblikke efter var de igen på fast og hård grund, og de hastige skridt nærmede sig mere og mere. Nogle øjeblikke efter hørte jeg, at de var drejet af fra hovedvejen, og jeg forstod, at målet utvivlsomt måtte være vort hus.

Jeg styrtede hen til indgangsporten og nåede den, netop som vor gæst slog den op og faldt i mine arme. Jeg kunne se i måneskinnet, at det ikke var nogen anden end Mordaunt Heatherstone.

"Hvad sker der?" råbte jeg. "Hvad er der galt med Dem, Mordaunt?"

"Min far!" stønnede han frem, "min far!"

Hatten var væk, øjnene opspilede af gru og hans ansigt så blodløst som på et lig. Jeg kunne føle, at hans hænder, som greb mig i armene, skælvede og rystede af sindsbevægelse.

"De er jo ganske forpustet," sagde jeg, idet jeg førte ham ind i stuen. "Hvil Dem lidt, før De siger noget mere. Vær rolig, De er jo hos Deres bedste venner."

Jeg lod ham lægge sig på den gamle sofa med hestehårsbetrækket, medens Ester, hvis frygt nu var forsvundet, da der var noget praktisk at foretage sig, skænkede en del cognac i et glas og rakte ham det. Den stimulerende drik havde en vidunderlig virkning, for farven begyndte at vende tilbage på de blege kinder, og man kunne se på øjnene, at han følte sig hjemme.

Han rejste sig op i siddende stilling og tog Esters hånd i begge sine som en mand, der vågner efter en ond drøm og ønsker at forvisse sig om, at han virkelig er i sikkerhed.

"Deres far?" spurgte jeg. "Hvorledes er det fat med ham?"

"Han er væk."

"Væk?"

"Ja, han er væk, og det samme er korporal Rufus Smith. Vi får dem aldrig at se mere."

"Men hvor er de da gået hen?" råbte jeg. "Dette er ikke rigtigt af Dem, Mordaunt. Hvad ret har De til at blive siddende her og lade os overmande af vore private følelser, medens der er en mulighed for at komme Deres far til hjælp? Op, og lad os følge efter ham! Sig mig bare, i hvilken retning han er forsvundet."

"Det nytter ikke," svarede unge Heatherstone, medens han skjulte ansigtet i hænderne. "Bebrejd mig ikke, West, De kender ikke alle omstændighederne. Hvad kan vi gøre for at forandre

de frygtelige og ukendte love, som virker på os? Sværdet har længe hængt over vore hoveder og nu er det faldet. Gud hjælpe os!"

"I Himlens navn, fortæl mig, hvad der er sket," sagde jeg ophidset. "Vi må ikke overgive os til fortvivlelsen."

"Vi kan intet gøre, før det bliver lyst," svarede han. "Til den tid vil vi forsøge at finde et spor efter dem. For øjeblikket er det håbløst."

"Men hvorledes står det til med Gabrielle og mrs. Heatherstone?" spurgte jeg. "Kan vi ikke bringe dem her over? Deres stakkels søster må være ude af sig selv af rædsel."

"Hun ved intet om det," svarede Mordaunt. "Hun sover i den anden ende af huset og har ikke hørt eller set noget. Hvad min stakkels mor angår, da har hun ventet så længe på en sådan begivenhed, at det ikke er kommet som nogen overraskelse for hende. Hun er naturligvis overvældet af sorg, men jeg tror, hun ville foretrække at være alene for øjeblikket. Hendes fasthed og ro burde være et eksempel for mig, men jeg er af naturen let påvirkelig, og denne katastrofe, som kommer efter vor lange spænding, har for en tid virkelig berøvet mig forstandens brug."

"Hvis vi ikke kan gøre noget før i morgen," sagde jeg, "så har De tid til at fortælle os alt hvad der er sket."

"Det skal jeg gøre," svarede han. Mordaunt rejste sig op og holdt sine rystende hænder hen til varmen i kaminen.

"De ved allerede," fortsatte han, "at vi i nogen tid – i virkeligheden i flere år – har haft grund til at frygte for, at min far var truet af en forfærdelig gengældelse for en bestemt handling tidligere i hans liv. Ved denne handling havde han været sammen med den mand, vi kender som korporal Rufus

Smith, og den omstændighed, at den sidste havde fundet vej til min far, var en advarsel til os om, at tiden var kommet, og at den femte oktober i år – årsdagen for misgerningen – ville blive den dag, da den skulle straffes. Jeg har fortalt jer om vor ængstelse i brevet, og hvis jeg ikke tager fejl, har min far også talt med Dem, John, om sagen. Da jeg i går morges så, at han havde fundet den gamle uniform frem, som han altid havde gemt, siden han bar den i den afghanske krig, var jeg sikker på, at enden var nært forestående, og at vore anelser ville gå i opfyldelse. Han forekom mig roligere om eftermiddagen, end jeg havde set ham i mange år, og han talte frit ud om sit liv i Indien og om hvad han havde oplevet i sin ungdom.

Omtrent klokken ni bad han os om at gå op på vore egne værelser, og der låsede han os inde – en forsigtighedsregel, som han ofte benyttede, når han var i sit mørke hjørne. Han forsøgte altid, den stakkel, at holde os af vejen fra den forbandelse, der var faldet over hans eget ulyksalige hoved.

Før vi skiltes, omfavnede og kyssede han ømt min mor og Gabrielle, og derefter fulgte han mig til mit værelse, hvor han tog mig kærligt i hånden og gav mig en lille pakke adresseret til Dem."

"Til mig?" afbrød jeg ham.

"Ja, til Dem. Jeg skal give den til Dem, når jeg har fortalt min historie. Jeg bad og besvor ham om at få lov til at sidde oppe sammen med ham og dele en hvilken som helst fare, der måtte opstå, men han bad mig med indtrængende alvor om ikke at gøre det hele værre ved at modsætte mig det, som han havde planlagt.

Da jeg kunne se, at jeg virkelig ville gøre ham imod ved at fastholde min plan, lod jeg ham til slut få lov til at lukke døren og dreje nøglen om på ydersiden. Jeg vil for altid komme til at bebrejde mig denne eftergivenhed.

Men hvad skal man gøre, når ens egen far afslår ens hjælp; du kan ikke tvinge dig ind på ham."

"Jeg er sikker på, at De gjorde alt, hvad De kunne," sagde min søster.

"Det var min mening, kære Ester, men det var sandelig ikke let at sige, hvad der var det rette. Han forlod mig, og jeg hørte hans fodtrin tabe sig i den lange korridor. Klokken var da omkring ti eller lidt mere. En stund gik jeg frem og tilbage i værelset; derefter flyttede jeg lampen hen til hovedgærdet af min seng og lagde mig, uden at klæde mig af, til at læse i Thomas á Kempis og bede til Gud af mit ganske hjerte, at natten måtte forløbe roligt.

Jeg var til sidst faldet i en urolig søvn, da jeg pludselig vågnede ved, at en høj, skarp ringende lyd nåede mit øre. Jeg rejste mig forvildet op, men alt var stille igen. Lampen var brændt ud, og mit ur næsten midnat. Jeg gik ud på gulvet og skulle til at stryge en tændstik for at tænde lysene, da den skarpe lyd igen hørtes så højt og tydeligt, som om den kom fra et sted inde i mit eget værelse. Dette ligger ud til forsiden af huset, medens min mors og min søsters soveværelser er til bagsiden, så at jeg er den eneste, som har udsigt ned over alleen.

Jeg løb hen til vinduet, trak rullegardinet op og så ud. De ved, at den grusbelagte vej udvider sig til en slags lille plads foran

huset. Netop på midten af denne plads stod der tre mænd og så op mod huset.

Månen skinnede ned på dem og gav genskin i deres øjne og ved dens lys kunne jeg se, at de havde mørke ansigter og sort hår; deres udseende genkendte jeg fra sikherne og afridierne.

To af dem var tynde og fine skikkelser, medens den tredje var kongelig og majestætisk med en ædel figur og bølgende skæg."

"Ram Singh!" råbte jeg.

"Hvad for noget, kender De dem?" udbrød Mordaunt højst overrasket. "Har De mødt dem?"

"Jeg ved besked om dem. De er buddhist-præster," svarede jeg. "Men fortsæt."

"De stod i en række," fortsatte han, "og svingede med armene opad og nedad, medens deres læber bevægede sig, som om de udtalte en eller anden bøn eller besværgelse. Pludselig holdt de inde med deres bevægelser og brød for tredje gang ud i det vilde, besynderlige, gennemtrængende skrig, som havde vækket mig af min søvn. Jeg vil aldrig komme til at glemme denne frygtelige lyd, som gav genklang i den tavse nat med en sådan styrke, at det endnu klinger for mine øren.

Da den langsomt døde bort, hørtes der en raslen og larm af nøgler og slåer, fulgt af lyden af en dør, som gik op, og af hurtige fodtrin.

Fra mit vindue så jeg min far og korporal Rufus Smith styrte i vild fart ud af huset, uden hatte, og som de gik og stod, som om de havde lystret en pludselig og overvældende magt.

De tre fremmede lagde ikke hånd på dem, men alle fem gik hurtigt ned gennem alleen og forsvandt mellem træerne. Jeg er sikker på, at der ikke blev brugt magt eller tvang af nogen synlig

art, men jeg er lige så overbevist om, at min stakkels far og hans ledsager var hjælpeløse fanger, som om jeg havde set dem blive slæbt afsted i lænker.

Alt dette tog kun kort tid. Fra den første lyd, som forstyrrede min søvn, til det sidste glimt, jeg fik af dem mellem træstammerne, var der næppe gået mere end fem minutter. Så pludseligt foregik det hele, og så sælsomt var det, at da dramaet var ovre og de var gået, kunne jeg have troet, at det hele bare var et skrækkeligt mareridt, men indtrykket var alt for virkeligt og alt for levende til at kunne skrives på fantasiens regning.

Jeg kastede mig med hele min tyngde mod døren til mit sovekammer i håb om at kunne sprænge låsen. Den gjorde modstand en kort tid, men jeg brugte alle mine kræfter på den gang på gang, indtil der var noget, som gav efter, og jeg befandt mig ude på gangen.

Min første tanke var min mor. Jeg løb til hendes værelse og drejede nøglen i hendes dør. I samme øjeblik trådte hun ud på gangen i natdragt og rakte advarende en finger i vejret.

"Stille," sagde hun. "Gabrielle sover. Er de blevet kaldt bort?"

"Ja," svarede jeg.

"Guds vilje ske," råbte hun. "Din stakkels far vil blive lykkeligere i den næste verden, end han nogensinde har været i denne. Gabrielle sover gudskelov. Jeg gav hende kloral i cacaoen."

"Hvad skal jeg gøre?" spurgte jeg forvirret. "Hvor er de gået hen? Hvorledes kan jeg hjælpe ham? Vi kan ikke lade ham gå fra os således og lade disse mænd gøre, hvad de vil med ham. Skal jeg ride til Wigtown og hente politiet?"

"Nej, på ingen måde," sagde min mor alvorligt. "Han har atter og atter bønfaldet mig om, at det ikke måtte ske. Min søn, vi vil aldrig mere få din far at se. Du kan undre dig over mine tørre øjne, men hvis du vidste, som jeg, hvilken fred døden vil bringe ham, ville du ikke sørge over ham. Al forfølgelse er helt sikkert forgæves. Men nogen efterforskning må der jo finde sted. Lad den foregå så privat som muligt. Vi kan ikke gøre ham nogen bedre tjeneste, end ved at rette os efter hans ønsker."

"Men hvert minut er kostbart," råbte jeg. "Endnu i dette øjeblik kalder han måske på os, for at vi skal redde ham ud af kløerne på disse mørkhudede djævle."

Denne tanke gjorde mig så forstyrret, at jeg løb ud af huset og ned til landevejen, men da jeg først var der, havde jeg ingen anelse om, i hvilken retning jeg skulle vende mig. Hele den store slette lå foran mig, uden at der var tegn til, at noget rørte sig på dens overflade. Jeg lyttede, men ikke en lyd afbrød den dybe stilhed.

Det var da, kære venner, medens jeg stod der og ikke vidste, i hvilken retning, jeg skulle vende mig, at rædslen og følelsen af ansvar med fuld vægt kom over mig. Jeg følte, at jeg kæmpede mod kræfter, som jeg ikke vidste noget om. Alt var sælsomt og mørkt og frygteligt.

Tanken på jer og på den støtte, jeg kunne vente fra jeres råd og hjælp var som en håbets stråle for mig. På Branksome ville jeg i hvert tilfælde møde sympati og frem for alt få et råd om, hvad jeg skulle gøre, for jeg var selv så fortumlet, at jeg ikke kunne stole på min egen dømmekraft. Min mor var tilfreds med at være alene, min søster sov, og der var ingen udsigt til at der kunne gøres noget, før det blev dag. Under disse

omstændigheder var intet mere naturligt, end at jeg tog flugten hertil så hurtigt, som mine fødder kunne bære mig.

De har et klart hoved, Jack," vedblev han, "sig, hvad skal jeg gøre. Ester, hvad skal jeg gøre?"

Han vendte sig fra den ene til den anden af os med udstrakte hænder og ivrigt spørgende øjne.

"De kan ikke gøre noget, så længe det er mørkt," svarede jeg. "Vi må indberette sagen til politiet i Wigtown, men vi behøver ikke at sende bud dertil, før vi selv samtidig begiver os ud på en undersøgelse; derved retter vi os efter loven og får samtidig en privat undersøgelse, således som Deres mor ønsker. John Fullarton her oppe på bakken har en hund, som er så god som nogen blodhund. Hvis vi sætter den på generalens spor, vil den finde ham, selv om den skulle løbe aldrig så langt."

"Det er frygteligt at måtte sidde roligt her og vente, medens han kan behøve vor hjælp."

"Jeg er bange for, at vor hjælp under alle omstændigheder ville være ham til liden nytte. Her er kræfter i gang, som mennesker ikke kan gribe ind imod. Desuden er der intet valg. Vi har åbenbart ingen som helst viden om, i hvilken retning de er draget, og hvis vi gav os til at vandre planløst rundt i mørket, ville vi bare spilde de kræfter, som med mere udbytte kan anvendes i morgen. Klokken fem vil det være lyst. Om en time eller så kan vi gå over og få Fullartons hund."

"En time!" sagde Mordaunt klagende. "Hvert minut synes at være så langt som et århundrede."

"Læg Dem på sofaen igen og hvil," sagde jeg. "De kan ikke gøre Deres far nogen bedre tjeneste end ved at spare så mange kræfter sammen som muligt, for det kan være hårdt arbejde, vi

har for os. Men De nævnte en pakke, som generalen havde givet Dem til mig."

"Her er den," svarede han.

Han tog en lille pakke op af lommen og rakte den til mig.

"Her vil De utvivlsomt få en forklaring på alt, hvad der har set så mystisk ud."

Pakken var i begge ender forseglet med sort lak, som bar mærke af generalens signet, den flyvende grif. Den var desuden ombundet med tyk snor, som jeg skar op med min lommekniv.

Udenpå stod med en hastig håndskrift:

"Mr. J. Fothergill West."

Derunder:

"Overleveres mr. West i tilfælde af, at generalmajor J. B. Heatherstone, tidligere ansat i den indiske hær, skulle forsvinde eller dø."

Således skulle jeg endelig lære den mørke hemmelighed at kende, som havde kastet en skygge over vort liv. Her i mine hænder havde jeg løsningen.

Med ivrige fingre brød jeg seglene og tog papiret af. I pakken lå der et brev og en lille bunke gulnet papir. Jeg trak lampen over til mig og åbnede brevet. Det var dateret den foregående eftermiddag og lød således:

"Kære West!

Jeg kunne have tilfredsstillet Deres højst naturlige nysgerrighed vedrørende den sag, som vi mere end en gang har drøftet, men har for Deres egen skyld ikke villet gøre det. Jeg vidste af trist erfaring, hvor

urolig man bliver, når man stadig skal vente på en katastrofe, som man er overbevist om må komme, men som man hverken kan afvende eller fremskynde.

Skønt sagen jo særligt angår mig, da det er mig, det hovedsagelig gælder, er jeg overbevist om, at den naturlige sympati, som jeg har følt hos Dem, og Deres hensyn til Gabrielles far, ville gøre Dem ulykkelig, hvis De vidste, hvor uafvendelig og alligevel ubestemt den skæbne var, som truede mig. Jeg var bange for at vække uro hos Dem. Og derfor tav jeg stille, skønt det kostede mig selv ikke så lidt. Min ensomhed har nemlig ikke været den mindste af de modgange, som har nedbøjet mig.

Men mange tegn, og først og fremmest buddhisternes tilstedeværelse her på kysten, efter hvad De fortalte mig her til morgen, har overbevist mig om, at den udmattende ventetid endelig er forbi, og at fuldbyrdelsens time er kommet.

Hvorfor jeg har fået lov til at leve i næsten fyrre år efter min forbrydelse, er mere end jeg kan forstå, men det er muligt, at de, som rådede over min skæbne, vidste, at et sådant liv var den største af alle straffe for mig.

Ikke en eneste time ved nat eller dag har de ladet mig glemme, at de har udset mig som deres offer. Deres skrækkelige astralklokke har ringet for mig i to snese år og stadig mindet mig om, at der ikke findes nogen plet på Jorden, hvor jeg kunne håbe

at være tryg. Åh, for en fred, for en velsignet fred, som vil følge med enden! Komme, hvad der komme vil hinsides graven, jeg vil i alt fald være fri for denne tredobbelt frygtelige lyd.

Jeg behøver ikke at komme nærmere ind på denne fortvivlede sag eller udtale mig mere detaljeret om begivenhederne den femte oktober 1841 og de forskellige omstændigheder, som førte til Ghoolab Shahs, ærkeadeptens død.

Jeg har revet en håndfuld blade ud af min gamle dagbog, og deri vil De finde en usminket fremstilling af sagen. En deraf uafhængig fremstilling blev for nogle år siden udgivet af Sir Edward Elliott fra artilleriet i "Star of India", hvori dog ikke blev nævnt nogle navne.

Jeg har grund til at tro, at mange, selv blandt dem, som kender Indien godt, har troet, at Sir Edward fortalte en opdigtet historie, og at han hentede begivenhederne fra sin egen fantasi. De gulnede blade, som jeg sender Dem, vil vise, at dette ikke er tilfældet, og at vore videnskabsmænd bliver nødt til at anerkende kræfter og love, som menneskene kan tage og har taget i sin tjeneste, men som er ukendte for den europæiske civilisation.

Jeg ønsker ikke at jamre eller beklage mig, men jeg kan ikke andet end føle, at der er gået hårdt frem mod mig i denne verden.

Gud skal vide, at jeg ikke ville tage nogen mands liv, allermindst en gammel mands, med koldt blod. Men mit temperament og min natur har altid været af en heftig art, og under kampen, når jeg er ophidset, ved jeg ikke selv, hvad jeg kan finde på at gøre. Hverken korporalen eller jeg ville have rørt Ghoolab Shah, hvis vi ikke havde set, at hans stammefæller samlede sig bag ham.

Nuvel! Dette er en gammel historie, og det hjælper ikke noget at diskutere den. Gid ikke noget andet stakkels menneske må møde samme onde skæbne.

Jeg har skrevet et kort tillæg til indholdet af min dagbog til underretning for Dem og for enhver anden, som tilfældigvis kan få interesse for sagen.

Og så farvel! Vær en god ægtemand for Gabrielle, og hvis Deres søster er modig nok til at ville ind i ægteskabelig forbindelse med en så djævlebesat familie som vor, så lad hende gøre det. Jeg efterlader mig nok til, at min stakkels hustru kan leve godt deraf. Når hun atter mødes med mig, ønsker jeg, at formuen deles ligeligt mellem mine børn. Hvis De hører, at jeg er forsvundet, så ynk mig ikke, men ønsk mig til lykke.

Deres ulykkelige ven,

John Berthier
Heatherstone."

Jeg lagde brevet til side og tog den papirrulle, som indeholdt løsningen på mysteriet. Bladene var ujævne på den inderste

kant, og der hang endnu spor af lim og tråde ved dem, som viste, at de var revet ud af en solidt indbundet bog. Blækket var blegnet en del, men på det første blad stod der skrevet med store, tydelige bogstaver, som åbenbart var af en senere dato end resten:

> "Løjtnant J. B. Heatherstones dagbog fra
> Thulldalen efteråret 1841."

Derunder stod:

> "Dette uddrag meddeler nogle oplysninger om,
> hvad der hændte den første uge af oktober nævnte
> år, deriblandt om kampen ved Taradakløften og
> Ghoolab Shahs død."

Jeg har nu disse optegnelser liggende foran mig og jeg gengiver dem ordret. Hvis de indeholder noget, som ikke står i direkte forbindelse med det brændende spørgsmål, kan jeg bare sige, at jeg har anset det for bedre at offentliggøre det mindre væsentlige end at klippe og beskære og derved åbne mulighed for, at hele beretningen kan anses for at være bearbejdet og forandret.

15. John Berthier Heatherstones dagbog

Thulldalen første oktober 1841.

5. Bengalske og 33. Dronningens passerede herigennem denne dags morgen på sin vej til fronten. Jeg spiste frokost med bengaleserne. Sidste nyt hjemmefra var, at der var gjort to attentater mod dronningens liv af to halvgale mennesker ved navn Francis og Bean.

Det ser ud til at blive en hård vinter. Snegrænsen har sænket sig omkring tusind fod lavere end sædvanlig på bjergtoppene, men passene vil være åbne endnu i flere uger, og selv om de skulle blive lukket, har vi anlagt så mange depoter i landet, at Pollock og Noit ikke vil have nogen vanskelighed ved at klare sig. De vil ikke møde samme skæbne som Elphinstones hær. Én sådan tragedie er nok for et århundrede.

Elliott af artilleriet og jeg er ansvarlige for efterretningernes sikkerhed i en afstand af tyve engelske mil eller mere fra mundingen af dalen til denne side af træbroen over Lotar. Goodenough af skytterne er ansvarlig på den anden side, og oberstløjtnant Sidney Herbert af ingeniørerne har almindeligt overopsyn over begge sektioner.

Vor styrke er ikke stor nok til det arbejde, som skal gøres. Jeg har et og et halvt kompagni af vort eget regiment og en eskadron sowarer, som ikke er til nogen hjælp i bjergområderne. Elliott har tre kanoner, men flere af hans folk er syge af kolera, og jeg tvivler på, han har mandskab nok til at betjene mere end to af dem. (Bemærk: Capsicum mod kolera – har prøvet det).

På den anden side er enhver forpost som regel forsynet med sit eget vagtmandskab, skønt det ofte er meningsløst svagt. Disse dale og kløfter, som forgrener sig ud fra hovedpasset, er fulde af afridier og pathanere, som både er dristige røvere og religiøse fanatikere. Jeg spekulerer på, om de ikke en dag styrter sig over en af vore karavaner. De kunne plyndre dem og være tilbage i deres bjergfæstninger, før vi kunne nå at blande os, endsige overvinde dem. Intet andet end frygt kan holde dem i ave.

Hvis jeg kunne bestemme, ville jeg hænge en af dem ved udmundingen af hver kløft som et advarsel til banden. De ser ud som Fanden selv, med ørnenæser, tykke læber, en manke af stridt hår og det mest fanatisk hånende udtryk i ansigtet.

Ingen efterretninger fra fronten i dag.

2. oktober.

Jeg må virkelig ansøge Herbert om et kompagni til i det allermindste. Jeg er sikker på, at kommunikationerne vil blive afskåret, hvis der bliver foretaget et alvorligt angreb på os.

Her til morgen fik jeg ilbud fra to forskellige steder, som ligger over seksten mil fra hinanden, om at der var tegn på at stammerne ville angribe.

Elliott drog med en kanon og sowarerne til den kløft, der lå længst væk, medens jeg med infanteriet skyndte mig til den anden, men vi fandt, at det var falsk alarm. Jeg så ikke nogen tegn til bjergfolkene, og vi var ikke i stand til at pågribe nogen af kæltringene.

Men ve dem, hvis de falder i mine hænder! Jeg ville gøre lige så kort proces med dem, som en dommer i Glasgow nogensinde

har gjort med en slyngel fra højlandet. Disse stadige alarmer betyder enten ingenting, eller også kan de være et tegn på, at bjergfolkene samler sig og har en plan parat.

Vi har nu ikke hørt fra fronten i nogen tid, men i dag ankom der en del sårede tilligemed efterretning om, at Noit har indtaget Ghuznee. Jeg håber, han gjorde det hedt for de sorte kæltringe, som faldt i hans hænder.

Fra Pollock hører vi ikke et ord.

Et elefantbatteri kom op fra Punjab og så ud til at være i ganske god forfatning. Der var adskillige rekonvalescenter med, som drog op for at støde til deres regimenter. Jeg kendte ingen af dem undtagen Mostyn af husarerne, og den unge Blakesley, som havde været min opvartende elev ved militærskolen, og som jeg aldrig siden havde set.

Punch og cigarer til klokken elleve.

Breve i dag fra Wills & Co. om deres lille regning fra Delhi. Jeg troede mig fri for sådanne kedsommeligheder, når jeg var ude i felten. Wills siger i sit brev, at siden hans skriftlige henvendelser har været forgæves, må han nu holde sig til min person. Hvis han opsøger mig personligt nu, må han utvivlsomt være den dristigste og mest pågående af alle skræddere.

Et par linjer fra Daisy i Calcutta og et par andre fra Hobhouse, som underretter om, at Mathilde får alle pengene efter testamentet. Det glæder mig.

3. oktober.

I dag storartede nyheder fra fronten. Barclay af kavaleriet i Madras galopperede her igennem med depecher. Pollock har holdt sit indtog i Kabul den 16. forrige måned og endnu bedre,

lady Sale er blevet reddet af Shakespeare og bragt i god behold til den britiske lejr sammen med de andre gidsler. *Te Deum Laudamus!*

Dette skulle altså blive enden på denne fortvivlede affære – dette og så plyndringen af byen. Jeg håber, at Pollock ikke er for blødhjertet eller vil rette sig efter det hysteriske parti hjemme. Byen burde lægges i aske og markerne overstrøs med salt. Frem for alt bør kongeboligen og slottet jævnes med jorden. Så kan Burnes, McNaghten og mangen anden tapper kammerat vide, at hans landsmænd var i stand til at hævne ham, selv om de ikke kunne redde ham!

Det er hårdt at være gemt væk i denne elendige dal, medens andre vinder ære og erfaring. Jeg har været fuldstændig udenfor krigen, når jeg undtager nogle ganske små træfninger. Men det kan vel komme endnu.

En af vore patruljer kom i dag med en bjergmand, som siger, at stammerne samler sig i Taradakløften, ti engelske mil norden for os, og agter at angribe den første proviantforsendelse. Vi kan ikke stole på en underretning af denne art, men der kan alligevel vise sig at være nogen sandhed i den. Jeg foreslog at skyde vor hjemmelsmand for at hindre, at han skulle optræde som forræder til begge sider og melde fjenden, hvad vi foretog os. Men Elliott gjorde indvendinger.

Når man fører krig, bør man aldrig afvise nogen muligheder. Jeg hader halve forholdsregler. Israels børn synes at have været det eneste folk, som nogensinde har ført krigen til dens logiske afslutning – undtagen Cromwell i Irland. Vi indgik til sidst et kompromis, ifølge hvilket manden skal holdes fangen og henrettes, hvis hans meddelelser viser sig at være usande. Jeg

håber bare, at vi skal få en god lejlighed til at vise, hvad vi kan gøre.

Disse kammerater ved fronten vil naturligvis få ordener og ridderslag haglende ned over sig, medens vi stakkels mennesker, som har haft det meste af ansvaret og bekymringen, sættes helt til side.

Med det sidste forsyningstog fik vi en hel beholdning af saucer, men da man har glemt at skaffe os noget at spise til dem, har vi foræret dem til sowarerne, som drikker dem som likører. Vi hører, at en ny stor sending forsyninger kan ventes nede fra sletten i løbet af et par dage.

4. oktober.

Dennegang tror jeg virkelig, at bjergfolkene har noget på bedding. Vi har haft to af vore spejdere ude, som kom tilbage til morgen med den samme beretning om, at de samler sig omkring Tarada. Den gamle bandit Zemaun står i spidsen for dem, den selvsamme som jeg anbefalede regeringen at skænke en kikkert til tak for hans neutralitet! Der vil ikke findes nogen Zemaun at forære den til, hvis jeg bare kan få lagt hånd på ham.

Vi venter forsyningerne i morgen tidlig og behøver ikke at frygte noget angreb, før det kommer, for disse folk slås for bytte og ikke for ære, skønt det må indrømmes, at de har mod nok, når de først tager fat.

Jeg har udtænkt en udmærket plan og den nyder Elliotts fulde tilslutning. Ved Jupiter! Hvis vi bare kan klare det, vil det være så smuk en krigslist, som jeg nogensinde har hørt tale om før eller siden.

Vor hensigt er at foregive, at vi drager ned gennem dalen for at møde forsyningstoget og spærre indgangen til et pas, hvorfra vi angivelig venter et angreb. Meget godt. Vi vil marchere i nat og nå deres lejr. Når vi først er der, skjuler jeg mine to hundrede mand i vognene og tager op igen med karavanen.

Når vore fjender, som har hørt, at vi agtede os sydover, ser karavanen komme mod nord uden os, vil de naturligvis styrte sig over den i den tro, at vi er tyve engelske mil borte. Vi skal da lære dem en sådan lektie, at de herefter snarere vil tænke på at standse et lyn end at have noget at gøre med en af Hendes britiske Majestæts forsyningskaravaner. Jeg er som på nåle for at komme afsted.

Elliott har udstyret to af sine kanoner på en sådan måde, at de snarere ser ud som en gadesælgers kærre end noget andet. Hvis fjenderne så, at vi medbringer artilleri, ville de fatte mistanke.

Artilleristerne skal være i de vogne, som er nærmest kanonerne, og fuldt færdige til at springe af og give ild. Infanteriet anbringes i spidsen og bagerst.

Jeg har fortalt vore fortrolige og pålidelige sepoy-tjenere om den plan, som vi ikke agter at følge.

Bemærk: Hvis du gerne vil have, at noget skal rygtes ud over en hel provins, så bare hvisk det under løfte om tavshed til din fortrolige indfødte tjener.

8.45 eftermiddag.

Nu drager vi afsted. Gid lykken må være med os!

5. oktober klokken syv eftermiddag.

Hvilken triumf! Kron os med laurbær – Elliott og mig! Hvem kan sammenlignes med os som udryddere af skadedyr!

Jeg er netop kommet tilbage, træt og udmattet, tilsølet med blod og støv, men jeg har sat mig ned uden at vaske mig eller skifte tøj for at have den tilfredsstillelse at se vore bedrifter skildret sort på hvidt – om det så bare er i min private dagbog og for ingen andens øjne end mine egne.

Jeg vil beskrive det hele fuldstændigt som en forberedelse til en officiel indberetning, som må sættes op, når Elliott kommer tilbage. Billy Dawson plejede at sige, at der var tre grader af usandfærdighed, nemlig overdrivelse, løgn og officiel indberetning. Men vi kan i alt fald ikke overdrive vort held; for det ville være umuligt at føje noget dertil.

Vi drog altså afsted efter programmet og kom til de rejsendes lejr. De havde to svage kompagnier af 54. med sig, som nok havde kunnet klare sig, hvis de var blevet advaret, men et uventet overfald af vilde bjergboere er en meget vanskelig ting at holde stand imod. Men med vor forstærkning og under vor ledelse, kunne banditterne trodses.

Chamberlain havde kommandoen – en kæk ung fyr. Vi fik ham snart til at forstå situationen, og var alle klar til at bryde op ved daggry, skønt hans vogne var så fulde, at vi måtte lade flere tons hestefoder ligge for at få plads til mine sepoyer og til artilleriet.

Omkring klokken fem spændte vi for, og klokken seks var vi godt på vej med vor eskorte, så slap og ligegyldig i sit udseende som muligt; vi synes at være så hjælpeløs en karavane, som nogensinde havde indbudt til angreb.

Jeg kunne snart se, at det ikke var nogen falsk alarm denne gang, men at stammerne virkelig ville foretage sig noget.

Fra min observationspost under sejldugsdækket over en af vognene, kunne jeg se turbanklædte hoveder dukke op mellem klipperne for at få et glimt af os, og en spejder ile nordpå med underretning om vor ankomst.

Det var imidlertid først da vi kom ud for Taradapasset, en trang dal med kæmpemæssige bjergskrænter på begge sider, at afridierne begyndte at vise sig, skønt de havde lagt sig så godt i baghold, at vi, hvis vi ikke havde holdt skarpt udkig, kunne være gået lige i deres fælde.

Nu standsede vort tog, og bjergboerne, som mærkede, at man havde set dem, åbnede en heftig, men dårlig rettet ild imod os.

Jeg havde anmodet Chamberlain om at sende sine folk ud for at møde fjenden, men at pålægge dem at trække sig langsomt tilbage til vognene for at lokke afridierne efter sig. Dette lykkedes udmærket.

Da vore rødkjoler stadig trak sig tilbage, medens de holdt sig dækket så meget som muligt, fulgte fjenderne efter dem under jubelråb. De sprang fra klippe til klippe, fægtede med sablerne i luften og hylede som en flok djævle.

Med deres sorte, fortrukne ansigter, vilde gebærder og flagrende klæder kunne de have været modeller for en hvilken som helst maler, som gerne ville skabe et billede af de fordømte hærskarer efter Miltons forestillinger.

De klemte på fra begge sider, indtil de troede, at de havde sejren lige for næsen; så forlod de deres dækning mellem

bjergene og kom styrtende ned mod os i én rasende og hylende masse med profetens grønne banner i spidsen.

Nu var vor tid kommet, og vi udnyttede den storartet.

Fra hvert et hul og hver en åbning i vognene kom der en salve, hvis skud alle gjorde deres virkning på den tætsluttede flok. En to-tre snese rullede over ende som kaniner, og resten blev stående stille et øjeblik, men kom derefter med deres høvdinger i spidsen atter styrtende frem mod os.

Men det var umuligt for udisciplinerede mænd at søge at møde en så velrettet ild. Anførerne faldt, og efter at de andre havde tænkt sig om et øjeblik, vendte de os ryggen og jog atter tilbage.

Nu var det vores tur til at tage offensiven. Kanonerne blev ladet, medens vor lille infanteristyrke rykkede frem og skød og huggede alle dem ned, som den kunne overkomme.

Aldrig havde jeg set et slag vende sig så hurtigt og afgjort. Deres hurtige tilbagetog blev til en flugt og flugten til et vildt løb, indtil der ikke var andre tilbage af stammernes mænd end en lille spredt og demoraliseret hob, som i vild fart flygtede til deres hjemlige befæstninger for at søge ly og beskyttelse.

Jeg var ingenlunde tilbøjelig til at lade dem slippe billigt nu, da jeg havde dem i min magt. Tværtimod, jeg besluttede at give dem en sådan huskekage, at synet af blot en eneste rød uniform for fremtiden ville få dem til at flygte.

Vi fulgte tæt efter flygtningene og kom ind i Taradapasset lige i hælene på dem.

Efter at have anbragt Chamberlain og Elliott med hver sit kompagni på flankerne for at beskytte mine fløje, trængte jeg frem med mine sepoyer og en håndfuld artillerister, idet jeg

ikke gav fjenden tid til at samle sig eller få fred. Vi blev imidlertid så hæmmet af vore stive europæiske uniformer, at vi ikke ville have kunnet nå nogen af bjergboerne, hvis der ikke var indtruffet et heldigt tilfælde.

Der er en lille kløft, som åbner sig ud til hovedpasset, og i deres hastværk og forvirring løb nogle af flygtningene ind i den. Jeg så tres eller halvfjerds mand gå den vej. Jeg ville være gået forbi og vedblevet at forfølge hovedstyrken, hvis ikke en af mine spejdere var kommet løbende for at underrette mig om, at denne kløft var lukket i bunden, og at afridierne, som var gået ind i den, ikke havde nogen anden udvej til at komme derfra igen end at hugge sig vej gennem vore rækker.

Her var en lejlighed til at sætte skræk i stammerne. Jeg lod Chamberlain og Elliott drive forfølgelsen videre med hovedstyrken og tog mine sepoyer med mig ind i den trange kløft, hvor vi rykkede langsomt frem i spredt orden, så vi dækkede hele dalbunden fra den ene side til den anden. Ikke en sjakal kunne være kommet forbi os uden at blive set. Oprørerne var fanget som rotter i en fælde.

Den dal, hvori vi befandt os, var den mest uhyggelige og majestætiske, jeg nogensinde havde set. På begge sider rejste der sig nøgne bjergsider ret op i en højde af tusind fod eller mere og nærmede sig hinanden deroppe, så at lyset kun trængte ned til os gennem en smal åbning, som blev yderligere indskrænket af løvet på de palmetræer og aloer, som hang ud på begge sider.

Bjergsiderne var ikke mere end tre hundrede alen fra hinanden ved indgangen, og medens vi rykkede frem, nærmede

de sig hinanden mere og mere, indtil et halvt kompagni i sluttet geled knapt kunne få plads til at komme frem.

Der herskede en slags skumring i denne sælsomme dal, og i det dunkle, usikre lys tog de store klippeformationer sig fantastisk ud. Der var ingen vej, og terrænet var højst ujævnt, men jeg rykkede rask frem, idet jeg bad mine ledsagere om at holde fingeren på aftrækkeren, da jeg kunne se, at vi nærmede os det punkt, hvor de to fjeldvægge ville danne en spids vinkel med hinanden.

Til sidst fik vi øje på dette sted. En stor mængde vældige kampesten var dynget sammen, og blandt disse lå vore flygtninge i skjul, åbenbart fuldstændig forstyrrede af rædsel og ude af stand til at gøre modstand. De var uden værd som fanger, der kunne ikke være tale om at lade dem gå, så vi havde ikke noget andet valg end at hugge dem ned.

Med min sabel i hånden førte jeg mine mænd frem, da der kom en højst dramatisk afbrydelse af en art, som jeg har set fremstillet et par gange på teatret, men aldrig i det virkelige liv.

I bjergsiden, lige ved den dynge af sten, hvor bjergmændene havde søgt deres sidste tilflugt, var der en hule, som så mere ud til at være et vildt dyrs hi end en bolig for mennesker.

Frem af denne mørke hule dukkede der pludselig en gammel mand – en så vældig, over al måde gammel mand, at alle de andre gamle, jeg har set, var som kyllinger i sammenligning med ham. Hår og skæg var begge så hvide som sne og nåede mere end halvt ned til livet på ham. Ansigtet var rynket og brunt og benet, noget midt imellem en abe og en mumie, og lemmerne på hans krop var så afmagrede, at man knap kunne tro, der var noget liv tilbage i ham, hvis det ikke var for hans

øjne, som funklede og strålede af liv som to diamanter i en indfatning af mahogni.

Denne skikkelse kom styrtende ud af hulen, kastede sig mellem flygtningene og vore folk og vinkede os tilbage med en så bydende håndbevægelse, som en kejser nogensinde har brugt overfor sine slaver.

"I blodets mænd," råbte han med tordnende stemme, men på udmærket engelsk, – "dette er et sted for bøn og meditation og ikke for mord. Hold op, ellers vil gudernes vrede falde over jer."

"Flyt dig, gamle mand," råbte jeg. "Du kan komme til skade, hvis du ikke går af vejen."

Jeg kunne se, at bjergmændene fattede nyt mod og at nogen af mine sepoyer ikke syntes at kunne lide at stå overfor denne nye fjende. Det var klart, at jeg måtte handle hurtigt, hvis jeg ville fuldende vor sejr.

Jeg styrtede frem i spidsen for artilleristerne. Den gamle mand kom imod os med udstrakte arme ligesom for at standse os, men her var ikke tid til at fæste sig ved bagateller, og jeg jog derfor mit sværd gennem hans legeme i samme øjeblik som en af artilleristerne slog ham i hovedet med sin karabinkolbe.

Oldingen faldt øjeblikkelig til jorden, og bjergmændene istemte ved synet af hans fald det mest unaturlige hyl af rædsel og forfærdelse.

Sepoyerne, som havde været tilbøjelige til at holde sig tilbage, kom nu frem igen i samme øjeblik, som vi var blevet ham kvit, og vi behøvede ikke lang tid for at fuldende vor sejr. Næppe en eneste mand af fjenden kom levende ud af kløften.

Hvad mere kunne Hannibal eller Cæsar have gjort? Vore egne tab under hele affæren havde været ubetydeligt – to mand

dræbt og omtrent femten såret. Vi erobrede deres banner, en grim tingest, hvorpå der stod at læse et vers af Koranen.

Efter slaget så jeg efter den gamle mand, men hans lig var forsvundet, hvorledes eller hvorhen, har jeg ingen anelse om. Hans blod komme over hans eget hoved! Han ville være i live endnu, hvis han ikke, som konstablerne siger derhjemme, havde grebet ind i en officers opfyldelse af sin pligt.

Spejderne fortæller mig, at hans navn var Ghoolab Shah, og at han var en af de højeste og helligste blandt buddhisterne. Han nød stort ry på egnen som profet og mirakelmager; derfor havde det vakt så stor opsigt, da han blev hugget ned. De fortæller mig, at han levede i samme hule, da Tamerlan drog denne vej frem i 1399, samt en del andet vrøvl af samme skuffe.

Jeg gik ind i hulen, og hvorledes noget menneske kunne leve der så længe som en uge er mig ubegribeligt, for den var ikke meget over fire fod høj og så fugtig og uhyggelig, som man vel kan tænke sig. En træseng og et simpelt bord var de eneste møbler, og desuden fandtes der en del pergamentruller, dækkede med billedskrift.

Nå, han er gået derhen, hvor han vil lære, at fredens og velviljens evangelium er mægtigere end alle hans hedenske lærdomme. Fred være med ham.

Elliott og Chamberlain indhentede aldrig hovedstyrken – jeg vidste, at det kunne de ikke – og dagens ære blev altså min. Jeg burde vel få en udmærkelse for det, måske mit navn kunne blive nævnt i avisen. Det ville jo være heldigt! Jeg tænker, Zemaun fortjener sin kikkert alligevel, fordi han har givet mig denne chance. Nu må jeg have noget at spise, for jeg er døden nær af sult. Æren er en udmærket ting, men man kan ikke leve af den.

6. oktober klokken elleve formiddag.

Lad mig prøve så roligt og så nøjagtigt, som jeg kan, at nedskrive, hvad der hændte i nat. Jeg har aldrig været en drømmer eller en af dem, som har set syner, så jeg kan stole på mine egne sanser, skønt jeg føler mig forpligtet til at sige, at hvis nogen anden havde fortalt mig det samme, ville jeg have påhørt ham med tvivl i sindet. Jeg kunne endog have næret mistanke om, at jeg selv havde taget fejl, hvis jeg ikke havde hørt klokken senere. Men jeg må fortælle, hvad der hændte.

Elliott var i mit telt hos mig og røg en stille cigar indtil omkring klokken ti. Derefter gik jeg min runde, og da jeg havde overbevist mig om, at alt var i orden, gik jeg ind igen lidt før klokken elleve.

Jeg var netop i begreb med at falde i søvn, for jeg var dødtræt efter dagens arbejde, da jeg blev vækket ved en let støj, og ved at se mig omkring opdagede jeg en mand i asiatisk dragt, som stod ved indgangen til mit telt. Han stod urørlig, og så højtideligt og strengt på mig.

Min første tanke var, at jeg havde en eller anden ghazi eller en afghansk fanatiker for mig, som havde sneget sig ind i den hensigt at dræbe mig, og med dette i tankerne havde jeg den bedste vilje til at springe op fra mit leje og forsvare mig, men kræfterne dertil manglede på en uforklarlig måde.

En overvældende døsighed og mangel på energi havde bemægtiget sig mig. Selv om jeg havde set dolken rettet mod mit bryst, kunne jeg ikke have gjort noget for at holde den borte. Jeg antager, at en fugl, når den er under en slanges indflydelse, føler omtrent ligesom jeg følte i nærværelse af

denne mørke fremmede. Min ånd var klar nok, men mit legeme var magtesløst, som om jeg stadig lå og sov.

Jeg lukkede mine øjne et par gange og forsøgte at overtale mig selv til at tro, at det hele var et synsbedrag, men hver gang, jeg åbnede dem igen, stod manden stadig og betragtede mig med det samme stive og truende blik.

Tavsheden blev uudholdelig. Jeg følte, at jeg måtte overvinde min sløvhed så vidt, at jeg kunne tiltale ham. Jeg er ingen nervøs mand, og jeg havde aldrig vidst, hvad Vergil havde ment, da han skrev *"adhæsit faucibus ora"*.

Endelig fik jeg fremstammet nogle ord, idet jeg spurgte den fremmede, hvem han var, og hvad han ville.

"Løjtnant Heatherstone," svarede han, idet han talte langsomt og alvorligt. "De har i dag øvet den værste helligbrøde og den største forbrydelse, som det er muligt for et menneske at gøre. De har dræbt en af de tredobbelt velsignede og ærværdige, en ærkeadept af første grad, en ældre bror, som har vandret på de højere veje i flere år, end De har oplevet måneder. De har dræbt ham på en tid, da hans arbejde gav løfte om at nå det højeste, og da han stod i begreb med at nå en højde i okkult kundskab, som ville have bragt mennesket et skridt nærmere til dets skaber. Alt dette har De gjort uden nogen undskyldning, uden at De var udfordret, og på et tidspunkt, da han talte de hjælpeløses sag. Hør nu på mig, John Heatherstone.

Da de okkulte videnskaber for første gang blev dyrket for mange tusind år siden, fandt de lærde, at menneskets kortvarige liv var alt for begrænset til at kunne give nogen anledning til at nå det højeste i dets indre liv. Forskerne på den tid rettede derfor først og fremmest deres kræfter mod at

forlænge deres egne liv, for at de kunne have mere tid til at forbedre sig.

Ved deres kendskab til naturens hemmelige love blev de i stand til at styrke deres legemer mod sygdom og alderdom. Det stod nu blot tilbage at beskytte dem mod angreb af onde og voldsomme mennesker, som altid er parat til at ødelægge, hvad der er visere og ædlere end de selv. Der var intet direkte middel, ved hvilket denne beskyttelse kunne opnås; men det blev dog til en vis grad klaret ved at indrette de okkulte kræfter således, at en skrækkelig og uundgåelig gengældelse ville vente forbryderen.

Det blev uigenkaldeligt bestemt ved love, som ikke kan ophæves, at enhver, som udgyder en broders blod, efter at denne havde nået en vis grad af hellighed, skal være en dødsdømt mand. Disse love gælder endnu i dag, John Heatherstone, og De har selv bragt Dem i deres magt. En konge eller kejser ville være hjælpeløs overfor de kræfter, som De har bragt til at virke. Hvad håb er der da for Dem?

I tidligere tider virkede disse love så øjeblikkeligt, at morderen forsvandt sammen med sit offer. Senere fandt man, at denne hurtige gengældelse hindrede forbryderen i at få tid til at fatte den uhyre størrelse af sin brøde.

Det blev derfor fastsat, at i alle sådanne tilfælde skulle gengældelsen lægges i hænderne på den hellige mands chelaer eller umiddelbare disciple med magt til at forlænge eller afkorte ventetiden efter eget behag og til at kræve vedkommendes liv enten straks eller på en hvilken som helst årsdag for forbrydelsen.

Hvorfor straffen kun skulle kunne indtræffe på disse årsdage, tilkommer det ikke Dem at vide. Det er nok, at De er den tredobbelt velsignede Ghoolab Shahs morder, og at jeg er den ældste af hans tre chelaer, som har fået det hverv af hævne hans død.

Dette er ingen personlig sag for os. Under vore studier har vi ikke tid eller tilbøjelighed for personlige sager. Det er en uforanderlig lov, og det er lige så umuligt for os at mildne den, som det er for Dem at undgå den. Før eller senere kommer vi til Dem og kræver Deres liv til soning for det liv, De har taget.

Den samme skæbne vil ramme den kæltring af en soldat Smith, som skønt han er mindre skyldig end De, alligevel har pådraget sig den samme straf ved at løfte sin forbryderske hånd mod Buddhas udvalgte. Hvis Deres liv forlænges, er det blot for at De kan få tid til at angre Deres misgerning og fuldt ud føle, hvad straffen har at betyde.

Og for at De ikke skal være fristet til at vende Deres tanker fra den eller glemme den, vil vor klokke – vor astralklokke, hvis brug er en af vore okkulte hemmeligheder – altid minde Dem om, hvad der er sket og hvad der vil ske. De skal høre den om dagen, og De skal høre den om natten, og den skal være et tegn for Dem om, at hvad De end gør, og hvor De end går hen, vil De aldrig blive fri for Ghoolab Shahs chelaer.

Nu vil De ikke få mig at se igen, før vi kommer efter Dem. Lev nu i frygt og i den forudanelse, som er værre end døden."

Med et truende vink med hånden vendte skikkelsen sig om og forsvandt fra mit telt ud i mørket.

I samme øjeblik, han var borte fra mit syn, blev jeg igen fri af den døsighed, som var kommet over mig.

Jeg sprang op, løb hen til udgangen og så ud.

En sepoy stod som vagt og støttede sig til sit gevær nogle skridt derfra.

"Din hund," sagde jeg på hindustani. "Hvad bilder du dig ind, at lade folk forstyrre mig på denne måde?"

Manden stirrede forbavset på mig.

"Har nogen forstyrret sahib?" spurgte han.

"Ja, i dette øjeblik – i dette øjeblik. Du må have set ham komme ud af mit telt."

"Burra sahib må tage fejl," svarede manden ærbødigt, men fast. "Jeg har været her en time, men der er ikke kommet nogen ud af teltet."

Forvirret og urolig blev jeg siddende ved siden af mit leje og spekulerede på, om ikke det hele var et bedrag, som var fremkaldt af den nervøse ophidselse under kampen, da et nyt vidunder overraskede mig. Fra luften over mit hoved klang der pludselig en skarp ringende lyd, som lignede den, der kan frembringes på et tomt glas, når man gnider det, men højere og stærkere.

Jeg så op, men der var intet at se.

Jeg undersøgte hele det indre af teltet omhyggeligt, men uden at opdage nogen årsag til den sælsomme lyd. Træt og udmattet opgav jeg til sidst at grunde over mysteriet, kastede mig på sengen og lå snart i dyb søvn.

Da jeg vågnede i morges var jeg tilbøjelig til at skyde skylden for alt, hvad jeg havde oplevet i går aftes, over på fantasien, men jeg kom snart bort fra denne tanke, for jeg var knapt stået op, før den samme sælsomme lyd gentog sig for mit øre lige så højt og tilsyneladende lige så meget uden årsag som før. Hvad den

er, eller hvor den kommer fra, kan jeg ikke begribe. Siden har jeg ikke hørt den.

Kan mandens trusler have nogen betydning, og kan dette være den varslende klokke, som han talte om? Det må være umuligt. Men hele hans væsen gjorde et ubeskriveligt indtryk.

Jeg har forsøgt at nedskrive, hvad han sagde, så nøjagtigt, som jeg kan, men jeg er bange for, at jeg har udeladt en hel del. Hvad skal blive enden på denne sælsomme sag? Jeg siger ikke et ord til Chamberlain eller Elliott. De siger, at jeg ser ud som et genfærd i dag.

Om aftenen.

Jeg har fået lejlighed til at konferere med artilleristen Rufus Smith, som slog den gamle mand med sin geværkolbe. Han har oplevet det samme som jeg. Han har også hørt lyden. Hvad er meningen med det hele? Det kører rundt for mig.

10. oktober (fire dage senere).

Gud hjælpe os!"

Denne sidste lakoniske bemærkning afsluttede dagbogen. Det forekom mig, at når den kom således efter fire dages fuldstændig tavshed, fortalte den tydeligere om rystede nerver, end nogen mere detaljeret fortælling kunne have gjort.

Til dagbogen var med knappenåle fæstet en tilføjelse, som generalen åbenbart havde nedskrevet for nylig.

> "Fra den dag og indtil nu," stod der, "har jeg ikke haft en eneste nat eller dag fri for denne frygtelige lyd og de dermed følgende tanker. Tid og vane har

ingen lettelse bragt mig; tværtimod, efter som årene går hen over mit hoved, aftager min fysiske styrke og mine nerver bliver mindre i stand til at tåle en stadig anstrengelse.

Jeg er en nedbrudt mand på sjæl og legeme. Jeg lever i spænding, venter stadig at høre den forhadte lyd for mine øren, er bange for at tale med mine omgivelser af frygt for at røbe min forfærdelige tilstand for dem. Intet kan give mig fred og jeg har intet håb om fred på denne side af graven. Himlen skal vide, at jeg er villig til at dø, og alligevel er jeg hvert år, når den femte oktober kommer, lamslået af frygt, fordi jeg ikke ved, hvilke sælsomme og rædselsfulde ting, jeg kan komme til at måtte opleve.

Fyrre år er gået, siden jeg fældede Ghoolab Shah, og fyrre gange har jeg gennemgået alle dødens rædsler, uden at opnå den fred, som ligger bag den.

Jeg har intet middel til at få at vide, i hvilken skikkelse min skæbne vil møde mig. Jeg har muret mig inde i denne afsides egn og omgivet mig med mure, fordi mit instinkt i mine svagere øjeblikke driver mig til at tage nogle skridt i retning af at beskytte mig, men jeg ved meget vel i mit hjerte, hvor forfængeligt det alt sammen er. Nu må de snart komme, for jeg bliver gammel, og naturen vil komme dem i forkøbet, hvis de ikke skynder sig.

Jeg roser mig selv af, at jeg har holdt mine hænder borte fra blåsyren eller opiumsflasken. Det har altid været i min magt at svigte mine hemmelige forfølgere på denne måde, men jeg har altid været af den mening, at en mand i denne verden ikke kan forlade sin post, før han på rette måde er blevet afløst af autoriteterne.

Jeg har imidlertid ikke været bange for at udsætte mig for fare, og under krigene mellem sikherne og sepoyerne gjorde jeg alt, hvad en mand kunne gøre for at indbyde døden. Den gik mig imidlertid forbi og tog i stedet mangen en ung mand, for hvem livet først skulle til at begynde, og som havde alt at leve for, medens jeg fik lov at beholde livet for at vinde ordenskors og æresbevisninger, som havde tabt al tillokkelse for mig.

Nuvel, disse ting kan ikke afhænge af tilfældet, og der ligger uden tvivl en dyb årsag til grund for det hele.

En trøst har Forsynet givet mig i skikkelse af en oprigtig og trofast hustru, til hvem jeg fortalte min frygtelige hemmelighed før brylluppet, og som ædelmodigt samtykkede i at dele min skæbne. Hun har løftet den halve byrde fra mine skuldre, men med den virkning at hendes eget liv er blevet knust under dens vægt.

Mine børn har også været en glæde for mig. Mordaunt ved alt eller næsten alt. Gabrielle har vi

søgt at holde i uvidenhed, skønt vi ikke kan hindre hende i at mærke, at der er noget galt.

Jeg ønsker, at disse optegnelser vil blive forevist for dr. John Easterling i Stranraer. Han har ved en lejlighed hørt denne sælsomme lyd. Min sørgelige erfaring kan vise ham, at jeg talte sandt, dengang jeg ytrede, at der var megen kundskab i verden, som endnu ikke havde fundet vej til England.

John B. Heatherstone."

Det nærmede sig daggry, da jeg var færdig med at læse denne usædvanlige beretning, som min søster og Mordaunt Heatherstone lyttede til med den dybeste opmærksomhed. Vi kunne allerede se gennem vinduet, at stjernerne var begyndt at blegne, og at et gråt lys viste sig i øst.

Manden, som ejede den omtalte hund, boede et par mil borte, så det var på tide for os at begive os afsted. Idet vi overlod til Ester at fortælle min far historien, som hun bedst kunne, stak vi lidt morgenmad i vore lommer og begav os ud på vort betydningsfulde og vigtige ærinde.

16. Ved Cree-hullet

Da vi drog ud, var det så mørkt, at det ikke var nogen let sag at finde vejen over mosen, men efterhånden som vi kom frem, blev det lysere og lysere, og da vi nåede Fullartons hytte, var det fuldstændig dag.

Så tidligt, som det var, var han dog alligevel oppe og ude, for bønderne i Wigtown er en slægt, som står tidligt op. Vi forklarede vort ærinde for ham med så få ord som muligt, og da vi var kommet overens om betalingen – hvilken skotte er der, som nogensinde forsømmer det? – gik han ind på ikke alene at vi måtte bruge hans hund, men også, at han selv ville følge med os.

Mordaunt, som ønskede, at det hele skulle gå så stille som muligt for sig, var ikke rigtig fornøjet med denne ordning, men jeg påpegede for ham, at vi ikke havde nogen anelse om, hvad der forestod os, og en stærk og rask mand i vort følge kunne være af den allerstørste betydning for os.

Desuden ville der ikke så let blive vanskeligheder med hunden, når dens herre var med. Mine grunde blev de afgørende, og manden fulgte med os tillige med hans firbenede ledsager.

Der var en smule lighed mellem de to, for manden havde en vældig gul manke og et strittende skæg, medens hunden var af den langhårede, ukæmmede race, og så ud som en levende bunke tovværk.

På vor vej til Cloomber holdt ejeren stadige forelæsninger for os om dyrets klogskab og lugtesans, som efter hans beretninger næsten måtte være mirakuløs. Hans fortællinger havde dog

temmelig dårlige tilhørere, for mine tanker var fyldte med den sælsomme historie, som jeg havde læst, medens Mordaunt gik ved siden af os med forvildede øjne og feberhede kinder uden at have tanke for noget andet end det problem, vi havde at løse.

Gang på gang, når vi kom op på en lille bakke, så jeg ham stirre ivrigt omkring sig i det svage håb at finde et spor af den forsvundne, men intet sted i hele omegnen var der noget tegn på bevægelse eller liv. Alt var dødt og stille og øde.

Vort besøg på Cloomber var ganske kort, for hvert minut var nu af vigtighed. Mordaunt løb ind og kom tilbage med en af sin fars gamle frakker, som han gav til Fullarton, som holdt den frem for hunden.

Det kloge dyr snusede til den, løb derefter pibende et stykke ned ad alleen, kom tilbage for at snuse til frakken igen og rettede endelig sin halestump triumferende i vejret, idet den gøede skarpt flere gange for at vise, at den nu var sikker på at have fundet sporet. Dens ejer bandt en lang snor til dens halsbånd for at hindre den i at komme for langt bort fra os, og vi begav os alle ud på eftersøgning, idet hunden rev og sled i snoren i sin iver, medens den fulgte generalens fodspor.

Vor vej fulgte hovedvejen et par hundrede meter og drejede derefter af gennem en åbning i hækken ud på mosen, over hvilken vi blev ført ad den sti, som fører mod nord.

Solen var nu steget over synsranden, og hele landskabet så så frisk og smukt ud lige fra det blå hav til de fjerne bjerge, at det var vanskeligt at forestille sig, hvor sælsomt og uhyggeligt det foretagende var, som vi var i gang med.

Sporlugten må have været stærk, for hunden betænkte sig ikke et øjeblik, men trak sin herre efter sig med en sådan fart,

at samtale blev umulig.

På et sted, da de skulle over en lille bæk, syntes vi at have mistet sporet for nogle minutter, men vor skarpnæsede ven fandt det snart igen på den anden side og forfulgte det over den øde hede, medens han peb og hylede hele tiden af bare iver. Hvis vi ikke alle tre havde været lette på foden ville vi ikke have kunne klare at følge så hurtigt med over den ujævne grund, hvor lyngen ofte voksede så højt, at den næsten nåede os til livet.

For min egen part har jeg nu, når jeg tænker tilbage, ingen anelse om, hvilket mål jeg ventede at nå for enden af vor jagt. Jeg kan bare huske, at jeg var fuld af de mest ubestemte og afvekslende spekulationer.

Kunne det tænkes, at de tre buddhister havde haft et fartøj liggende parat ude på havet og havde indskibet sig til Østasien med deres fanger? Retningen af sporet syntes i begyndelsen at støtte denne antagelse, for det lå langs med bugten, men til sidst drejede det af og førte ret ind i landet. Det var klart, at havet ikke ville blive enden på vor tur.

Klokken ti havde vi gået næsten tolv mil og måtte standse i nogle minutter for at puste ud, for den sidste mil eller to havde vi gået op ad de lange slidsomme Wigtownbakker.

Fra toppen af disse, som intet steds er over tusind fod høje, kunne vi mod nord se noget så øde og så trist, at man vanskeligt finder magen til i noget andet land.

Helt ud til horisonten strakte sig den brede flade af mose og vand, som skiftede og var blandet sammen i det vildeste kaos, som var det en del af en verden der er ved at blive skabt. Hist og her på overfladen af denne store mose sås der pletter af sygeligt

gulagtige siv og af blegt grønt, som kun tjente til at forhøje og skærpe det uhyggelige indtryk af det hele.

Nærmest os viste nogen forladte tørvegrave, at det allestedsnærværende menneske havde været i arbejde her, men bortset fra disse få og små grave, var der intetsteds noget tegn på menneskeliv. Ikke engang en krage eller en måge flagrede hen over denne afskyelige ørken.

Dette er den store Cree-mose. Den er dannet af saltvandet, som er brudt ind fra havet, og er så fuld af farligt kviksand og forræderiske fælder, at ingen vover sig ind på den, med mindre han er i følge med en af de få bønder, som kender dens stiers hemmeligheder.

Da vi nærmede os dens grænse, steg der en rådden lugt af urent vand og rådne planter op fra den og forgiftede den friske luft.

Synet af dette sted var så frastødende og nedslående, at selv vor kraftige bonde betænkte sig og der krævedes al vor overtalelse for at få ham til at gå videre. Men hunden, som ikke modtog de samme indtryk som vi, løb fremdeles pibende afsted med næsen ved jorden, medens hver fiber i kroppen rystede af ophidselse og iver.

Det voldte ingen vanskelighed at finde frem gennem moradset, for hvor de fem havde kunnet gå, kunne vi tre altid følge efter.

Hvis vi havde haft nogen tvivl om vor hunds sporsans, ville den forsvinde nu, for i den bløde, sorte mosejord kunne vi tydelig skelne sporene af hele følget. Vi kunne deraf se, at de havde gået ved siden af hinanden, og at der var omtrent den samme afstand mellem dem alle. Det var således klart, at der

ikke var brugt nogen fysisk magt for at bringe generalen og hans ledsager afsted.

Da vi først var kommet ind på mosen, måtte vi passe på ikke at afvige fra den smalle sti, hvor det var trygt at gå.

På begge sider lå der lavvandede damme af stillestående vand, som dækkede over en forræderisk grund af halvt flydende dynd, som her og der hævede sig over overfladen i små løse banker, som var bevokset med enkelte pletter af usund vegetation. Store purpurrøde og gule svampe var vokset op i tætte mængder, som om naturen led af en styg sygdom, der søgte afløb gennem et udslet.

Hist og her krøb mørke, krabbelignende skabninger over en sti, og grimme kødfarvede slanger snoede sig mellem de sygelige siv. Hele sværme af summende insekter steg til vejrs for hvert af vore skridt og dannede en tæt sky omkring vore hoveder, satte sig på vore hænder og i vore ansigter og forsøgte at indpode os med deres smudsige gift. Jeg havde aldrig nogensinde før været på et så pestsvangert og modbydeligt sted.

Mordaunt Heatherstone gik imidlertid hurtigt videre med et fast forsæt tegnet på sin mørke pande, og vi kunne ikke andet end følge ham, bestemt på at støtte ham til det sidste.

Da vi kom videre, blev stien smallere, indtil vi af sporene kunne se, at vore forgængere havde været nødt til at gå bag hinanden.

Fullarton gik i spidsen med hunden. Mordaunt fulgte efter ham, og jeg afsluttede troppen. Bonden havde i nogen tid været modvillig og sur og svarede knap nok, når vi talte til ham, men

nu standsede han pludselig og nægtede bestemt at gå et skridt videre.

"Det er så uhyggeligt," sagde han, "og desuden ved jeg, hvor vi kommer hen!"

"Hvorhen da?" spurgte jeg.

"Til Cree-hullet," svarede han, "det er vist ikke langt herfra."

"Cree-hullet? Hvad er det for noget?"

"Det er et stort mosehul, som er så dybt, at ingen har kunnet nå bunden. Der er folk, som siger, at det er en port, som fører til selve Helvedes bundløse pøl."

"Har De da været der?" spurgte jeg.

"Været der!" råbte han. "Hvad skulle jeg have at gøre ved Cree-hullet? Nej, jeg har ikke været der og det har nogen anden fornuftig mand heller ikke."

"Hvorledes kan De da vide noget om det?"

"Min oldefar havde været der, og derfor kender jeg til det," svarede Fullarton. "Han gik derhen en lørdag aften for at vinde et væddemål. Han kunne ikke siden lide at snakke om det, og han ville ikke fortælle, hvad der var hændt ham, men han var ræd, bare han hørte navnet nævne. Han var den første Fullarton, som var ved Cree-hullet, og for min skyld må han også gerne være den sidste. Hvis De vil høre på mit råd, så skal De opgive det og gå hjem igen, for her er ikke noget godt i vente."

"Vi vil gå videre med Dem eller uden Dem," svarede Mordaunt. "Lad os få Deres hund, så kan vi tage den med os på tilbagevejen."

"Nej, nej," råbte han, "jeg vil ikke have, at min hund skal blive skræmt af genfærd eller søge efter den Lede selv. Hunden bliver

hos mig."

"Hunden skal gå med os," sagde min følgesvend med flammende øjne. "Vi har ikke tid til at skændes med Dem. Her er en fempundsnote. Lad os få hunden, ellers vil jeg ved Gud tage den med magt og kaste Dem i mosen, hvis De hindrer os."

Jeg kunne forestille mig billedet af den ældre Heatherstone for fyrre år siden, da jeg så den pludselige og heftige vrede lyse op i ansigtet på hans søn.

Enten havde bestikkelsen eller truslen den forønskede virkning, for manden greb pengene med den ene hånd, medens han med den anden gav os snoren, som hunden var bundet til. Vi lod ham vende om igen og fortsatte at bane os vej gennem den store mose.

Den bugtede sti blev mindre og mindre tydelig, efterhånden som vi kom videre, og var endog på sine steder dækket af vand, men hundens stigende ophidselse og synet af de dybe fodspor i dyndet fik os til at gå videre. Til sidst kom vi, efter at have banet os vej gennem høje siv, til et sted, hvis vilde rædsel kunne have ydet Dante et nyt bidrag til hans Inferno.

Hele mosen syntes på dette sted at være sunket, så den dannede en stor fordybning, som endte med en cirkelformet, omtrent fyrre fod bred åbning i midten. Den dannede en pøl, en fuldstændig malstrøm af dynd, og ned til den førte det hældende terræn på alle sider.

Dette var tydeligvis det sted, som under navn af Cree-hullet var så ilde berygtet blandt bønderne. Dette kunne ikke undre nogen, for et mere trøstesløst sted kunne ikke tænkes. Trinnene førte ned ad skråningen, som omgav hullet, og vi fulgte dem,

medens hjertet sank i livet på os, da vi indså, at her var målet for vor eftersøgning.

Et lille stykke fra sporene, som førte nedad, var der andre spor af folk, som vendte tilbage fra kanten af pølen. Vore øjne faldt på disse spor i samme øjeblik, og vi udstødte begge et rædselsskrig og blev derefter stående og så målløs på dem. For her i disse fodtrin åbenbaredes hele dramaet.

Fem mand var gået ned, men kun tre var vendt tilbage.

Ingen vil nogen sinde få enkelthederne ved dette sælsomme sørgespil at vide. Der var intet mærke efter nogen kamp eller tegn på, at nogen havde gjort forsøg på at flygte. Vi knælede ved kanten af hullet og forsøgte at se ned i det. Man kunne mærke en svag, fordærvet lugt, som steg op fra dets dybder, og der hørtes en fjern lyd som af strømmende vand i jordens indvolde.

Der lå en stor sten i dyndet, og den kastede jeg ud i hullet, men vi hørte ingen lyd, som tydede på, at den havde nået bund.

Da vi bøjede os ud over kanten, hørte vi til sidst en lyd der nede fra dybet. Højt og klart klang den ringende lyd et øjeblik op til os for derefter at afløses af den samme dødsens stilhed, som var gået forud.

Jeg ønsker ikke at få ry for at være overtroisk eller at søge usædvanlige grunde for ting, som kunne have en naturlig forklaring. Denne skarpe lyd kunne på en eller anden sælsom måde være frembragt af vandet langt nede i jorden. Eller også måtte den komme fra den klokke, jeg havde hørt så meget om. Hvorledes nu end dette var, så var lyden det eneste tegn, som nåede os fra dette sidste, skrækkelige hvilested for de to, som havde betalt den gæld, de så længe havde skyldt.

Vi forenede vore stemmer til et råb med al den ufornuftige hårdnakkethed, hvormed man klynger sig til håbet, men intet svar nåede os undtagen et hult drøn fra dybderne dernede. Trætte og syge i sindet vendte vi om og klatrede op ad den stejle skråning igen.

"Hvad skal vi nu gøre, Mordaunt?" spurgte jeg med dæmpet stemme. "Vi kan ikke gøre andet end at bede om, at deres sjæle må få lov til at hvile i fred."

Unge Heatherstone så på mig med gnistrende øjne.

"Dette kan jo meget vel være sket efter okkulte love," sagde han, "men vi får se, hvad Englands love har at sige derom. Jeg antager, at man kan hænge en chela lige såvel som en anden mand. Det kan endnu ikke være for sent at finde dem."

Han satte hunden på de tilbagevendende spor efter de tre mænd. Dyret snusede til det en gang eller to, lagde sig så på maven og lå der skælvende, medens hårene rejste sig og tungen hang ud; et levende billede på et skrækslagent dyr.

"Der ser De," sagde jeg, "det nytter ikke at optage nogen kamp med dem, som har kræfter til deres tjeneste, som vi ikke engang kan give navn. Der er ikke noget andet at gøre end at finde os i det uundgåelige og håbe, at disse stakkels mænd i en anden verden må finde et eller andet vederlag for alt, hvad de har måttet lide her i verden."

"Og være fri for alle djævelske religioner og deres morderiske bekendere," råbte Mordaunt rasende.

Retfærdighed tvang mig til at erkende i mit hjerte, at den morderiske ånd var kommet først til de kristne, før den var nået til buddhisterne, men jeg undlod at sige noget om det for ikke at ophidse min følgesvend.

I lang tid kunne jeg ikke få ham til at forlade stedet for sin fars død, men til sidst lykkedes det dog at få ham til at indse, hvor unyttige alle yderligere anstrengelser fra vor side nødvendigvis måtte være, og at bringe ham til at gå med mig tilbage til Cloomber.

Det blev en trættende og kedsommelig tur! Den havde forekommet os lang nok, den gang vi endnu havde et svagt glimt af håb eller i alt fald af forventning, men nu, da vor værste frygt var gået i opfyldelse, forekom den os at være uendelig.

Vi traf vor vejviser i udkanten af mosen, og efter at have leveret ham hunden tilbage, lod vi ham selv finde vej hjem, uden at fortælle ham noget om resultaterne af vor ekspedition. Vi selv traskede hele dagen hen over mosen med tunge fødder og endnu tungere hjerter; indtil vi så Cloombers skæbnesvangre tårn og ved solnedgang endelig var tilbage under dets tag.

Jeg behøver ikke at gå ind på nærmere enkeltheder eller skildre den sorg, som vor beretning vakte hos mor og datter. Deres lange forventning om en ulykke havde ikke forberedt dem tilstrækkeligt til den skrækkelige virkelighed.

I flere uger svævede min stakkels Gabrielle mellem liv og død, og skønt hun til sidst kom sig, takket være min søsters pleje og doktor John Easterlings dygtighed, har hun dog endnu ikke indtil denne dag fået alle sine tidligere kræfter igen. Mordaunt led også meget i nogen tid, og det var først efter at vi var vendt tilbage til Edinburgh, han helt kom sig efter det slag, som havde ramt ham.

Hvad angår den stakkels mrs. Heatherstone, så har hverken lægetilsyn eller luftforandring nogen varig virkning på hende. Langsomt og sikkert, men ganske roligt er det gået tilbage med

hendes helbred og kræfter, og det er tydeligt, at hun senest om nogen få uger vil møde sin mand igen.

Godsejeren på Branksome kom hjem fra Italien med genoprettet helbred, og resultatet var, at vi igen måtte vende tilbage til Edinburgh.

Flytningen var behagelig for os, for de sidste begivenheder havde kastet en skygge over vort liv på stedet og omgivet os med ubehagelige minder. Desuden var en højt anset og indbringende stilling ved universitetsbiblioteket blevet ledig og var ved Sir Alexander Grants velvilje blevet tilbudt min fader, der, som man vel kan tænke sig, ikke betænkte sig på at tage imod den.

På denne måde kom vi tilbage til Edinburgh som langt mere anselige folk, end vi havde været, da vi forlod byen, og uden at have nogen bekymringer for, hvorledes vi skulle kunne klare husholdningens udgifter.

I øvrigt er hele vor husstand under opløsning, for jeg har i nogle måneder været gift med min kære Gabrielle, og Ester bliver mrs. Heatherstone den 29. i denne måned. Hvis hun bliver lige så god hustru for sin ægtefælle, som hans søster er blevet for mig, kan vi begge prise os lykkelige.

Disse mere personlige oplevelser har jeg, som før forklaret, blot taget med, fordi jeg ikke kunne undgå at hentyde til dem.

Min hensigt med at nedskrive denne beretning og offentliggøre de beviser, som bekræfter den, har visselig ikke været at føre mine private anliggender frem for offentligheden, men at levere en bekræftet redegørelse for en ganske bemærkelsesværdig række af begivenheder. Dette har jeg

forsøgt at gøre på en så metodisk måde som muligt, idet jeg ikke har overdrevet noget og ikke skåret noget bort.

Læseren har nu bevislighederne for sig og kan danne sig sin egen mening med hensyn til årsagerne til Rufus Smiths og John Berthier Heatherstones forsvinden og død.

Der er kun et punkt, som endnu er uklart for mig. Det er, hvorfor Ghoolab Shahs chelaer skulle føre deres ofre til det afsides Cree-hul i stedet for at tage deres liv på Cloomber. Dette må jeg tilstå er et mysterium for mig.

Men når vi har med okkulte love at gøre, må vi indrømme vor egen fuldstændige uvidenhed herom. Hvis vi vidste mere, ville vi måske finde, at der var nogen analogi mellem den rådne sump og den forbrydelse, som var blevet begået, og at deres ritual og skikke krævede, at netop en sådan død passede til forbrydelsen.

Men i det mindste kan vi indrømme, at de buddhistiske præster må have haft en meget god grund til de handlinger, som de med sådant overlæg udførte.

Flere måneder efter så jeg en kort notits i *"Star of India"* om, at tre fremragende buddhister, Lal Hoomi, Mowdar Khan og Ram Singh, netop var kommet tilbage fra en kort rejse til Europa med dampskibet *"Dekhan"*.

En efterfølgende notits meddelte om generalmajor Heatherstone, "som nylig er forsvundet fra sin bolig på landet i Wigtownshire og som man har al grund til at befrygte er druknet".

Jeg spekulerer på, om der har været noget andet menneskeligt øje end mit, som har fundet en forbindelse

mellem disse to notitser. Jeg har aldrig vist dem til min hustru eller til Mordaunt, og disse vil først erfare noget om dem, når de læser disse linjer.

Jeg ved ikke om der findes noget andet punkt, som behøver at opklares. Den intelligente læser vil allerede have indset generalens grunde til hans frygt for mørke ansigter, for omvandrende folk (han vidste jo ikke, i hvilken skikkelse hans forfølgere kunne komme efter ham) og for gæster (af samme grund, og fordi hans forhadte klokke kunne ringe når som helst).

Hans urolige søvn bragte ham til at vandre omkring i huset om natten, og de lamper, han brændte i hvert værelse var uden tvivl bestemt til at hindre, at hans fantasi befolkede mørket med rædsler. Og endelig var hans mange forsigtighedsregler, som han selv havde forklaret, snarere resultatet af et feberagtigt ønske om at gøre noget, end udslag af en tro på, at han virkelig kunne beskytte sig.

Videnskaben vil fortælle, at der ikke findes sådanne magter som de, de østerlandske mystikere gør krav på at kende til. Jeg, John Fothergill West, kan trygt svare, at videnskaben tager fejl.

For hvad er videnskaben? Videnskaben er videnskabsmændenes enige mening, og historien har vist, at det varer længe, før den erkender sandheden. Videnskaben mødte Newton med spot gennem tyve år. Videnskaben har matematisk bevist, at et jernskib ikke kunne flyve, og videnskaben har erklæret, at et dampskib ikke kunne tilbagelægge vejen over Atlanterhavet.

Ligesom Goethes Mephistofeles har vore lærde professorer deres styrke i at benægte. De bør lære, at hvis de blot vil ophøre

med at tro på ufejlbarligheden ved deres egne metoder og vende sig mod østen, hvorfra alle store bevægelser er kommet, vil de der finde en skole af filosoffer og lærde, som arbejder efter andre retningslinjer og er mange tusind år forud for dem i alle kundskabens væsentlige dele.

Om "Cloomber mysteriet"

Forfatter: Arthur Conan Doyle (1859-1930).
Org.titel: *The Mystery of Cloomber*. Føljeton i ugebladet *The Pall Mall Budget* 30. august – 8. november 1888; bogudgave Ward & Downey, London 1889.
Denne udgave efter: A. Conan Doyle: *Cloomber Mysteriet.* Forlagt af H. Aschehoug og Co. (W. Nygaard), Kristiania 1910.
Oversætter: Elisabeth Brochmann (1855-1915).
Redigeret af: Kim N. Jensen.

ISBN 978-87-7628-346-9
3. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-596-9 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk